

Innholdsfortegnelse – for rask navigering

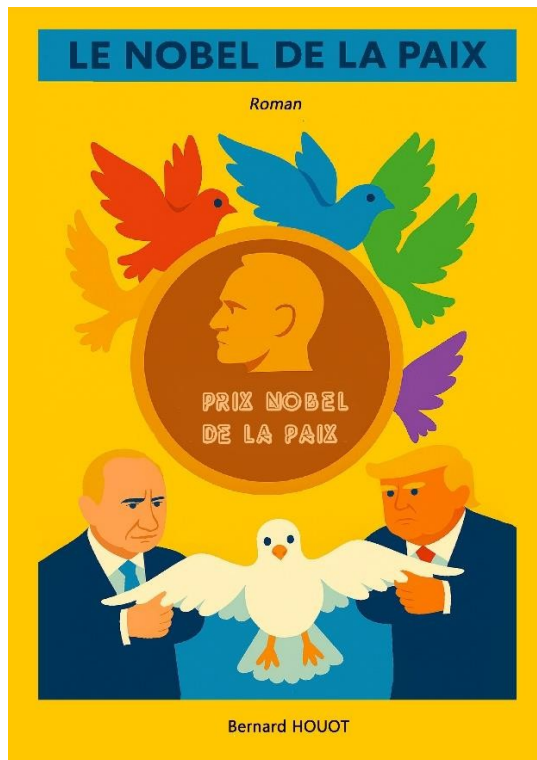
DEL 1: DEN VELGJØRENDE PUTIN	4
1- Tsar Putin	5
2- Møte i Novo-Ogaryovo	7
3- Slapp av foran TV-en	9
4- Det splittende spørsmålet	11
5- En strøm av falske nyheter	14
6- En erfaren middag	16
7- En urolig natt	20
8- Epidemienes opprinnelse	24
9- Spredningen av epidemien	26
10- De «spesielle» effektene av viruset	28
11- Tilbake til Kreml	31
12- Putin på markedet	34
13- Analyse av viruset	37
14- Et mislykket angrep	39
15- Putin som forsøkskanin	41
16- I Daïval med Evguenia	43
17 - En tragisk bombeeksplosjon	45
18- Demonstrasjoner på Den røde plass	47
19- Viruset i Ukraina	49
20- Putin og Shoigu	52
21- En beslutning som modnes	54
22- Beslutning om våpenhvile	56
23- Våpenhvileavtale	58
24- Fredsforhandlinger	60
25- En telefon fra kulden	62
DEL ² : TRUMP OG NOBELS FREDSPRIS	64
26- Trump rasende	65
27- En brevveksling	68
28- Putins svar til Trump	70
29- En avledningsmanøver	71
30- Angrep på Oslo rådhus	73
31- Trump i Oslo	75
32- Prisutdelingen	77
33- Zelenskys tale	81
DEL ³ : STORMIGE TIDER FOR NOBELPRISEN	84
34- Fredens Trumpel	85
35- Kommentarer fra Nobelkomiteen	89
36- Trump smittet av viruset	90
37- Ny regel for Nobels fredspris	91
38- En beskjedne kandidat til Nobels fredspris	94
39- Nøling i Nobelkomiteen	97
40- Nobelkomiteens beslutning	101
41- Helten som fortsetter å plante	104
42- Fremtiden til Nobels fredspris	106
Nøkkeltall	107
Hovedsteder	108
Merknad om Nobels fredspris	108
Takknemligheter	109

Nobels fredspris

Geopolitisk fabel

Forfatter: Bernard HOUOT

Alle rettigheter forbeholdt

Viktig advarsel

Merk: Dette er en mildt satirisk roman.

Enhver likhet med virkelige ledere er tilfeldig... eller ren spøk!

Alt er fiksjon: overdrevne karakterer, forvrengte situasjoner og litt opprørte politiske egoer.

Leses med et velvillig smil.

DEL 1: DEN VELGJØRENDE PUTIN

Det er en rolig morgen i Novo-Ogaryovo, omtrent tretti kilometer vest for Moskva, i en statlig residens som Vladimir Putin er spesielt glad i. Her, i motsetning til hans andre palasser, får man nesten inntrykk av at et menneske kunne bo her uten å gå seg vill i korridorene. Rommene er menneskelige: man kan ta tre skritt uten å støte på en butler eller snuble over en forgylt freske fra 1700-tallet.

Arkitekturen er klassisk, nesten beskjeden for en tsar. Kontoret – eller rettere sagt «arbeidsstuen» – er så nøktern at den grenser til askese. Beige vegger, en planisfære på den ene siden for ikke å glemme Ukraina, og et maleri av et grønt landskap på den andre, kanskje for å slappe av etter et spent toppmøte, og selvfølgelig Moskvas våpenskjold, som henger som en diskret påminnelse om at Russlands storhet begynner her. Et flagg står i hjørnet, rett som en soldat på parade. På skrivebordet ligger en stor mørk skinnunderlag, penner på rekke og rad, og en samling telefoner, hvorav noen, sies det, lar deg snakke direkte med Gud – eller med Gérard Depardieu, som er omtrent det samme i Russland. Det hele er nøkternt, stille og behagelig sopmet. Det er forståelig at husets herre liker å komme til dette stedet, langt fra Kremls sovjetbarokke prakt.

For ja, det er faktisk Vladimir Vladimirovich Putin, den ubestridte og evige herskeren over Den russiske føderasjonen, en mann som både fryktes og æres, og som er nøye retusjert i sine offentlige opptredener, som har kommet hit for å pensjonere seg. Liten av vekst, men stor i meningsmålingene han selv styrer, atletisk så snart kameraene er der, en elsker av judo, hester, tigre, isbad og mer eller mindre troverdige historier om virilitet, dyrker han bildet av en uovervinnelig leder. En slags slavofil James Bond, men med et atomvåpennarsenal og en utpreget smak for å flytte grenser.

Beskyttet som en nasjonalskatt av sine spesialtjenester, går han bare ut i pansrede limousiner. Det sies at folket beundrer ham. I alle fall har de som ikke beundrer ham lært å ikke si for mye – Sibir er stort og rettssakene går raskt.

Når det gjelder privatlivet hans, er det mer hemmelig enn en sveitsisk bankkonto. Om dette emnet er det for øvrig ikke noe å spøke med. De få journalistene som har prøvd å undersøke saken, skriver nå fra langt unna... eller ikke i det hele tatt.

I Russland er Vladimir Putin ikke bare en president. Han er Presidenten. Han beundres, fryktes og æres som en kombinasjon av Peter den store, Sankt Georg og Bruce Willis i *Die Hard*. I mer enn to tiår har han regjert suverent, og overlevd kriser, sanksjoner, arabiske vårer og demokratiske vintre med samme uttrykksløse ansikt: det til en mann som vet at han alltid vil ha det siste ordet, selv om det betyr å utvide ordboken.

På globalt plan skifter andre statsledere hver femte eller sjette år, går av med pensjon, skriver memoarer og begynner å spille golf. Ikke han. Han blir. Han observerer. Han *leder*. Hans politiske levetid kan sammenlignes med kvantefysikk: jo mer du prøver å forstå hvordan han gjør det, jo mer forvirret blir du. Hvert valg er en formalitet. Hver stemme er en forgitt konklusjon. Hver motstander er et minne.

Men det som er mest slående, er den oppriktige, eller i det minste veldisciplinerte, hengivenheten han. En stor del av befolkningen forguder ham. Babushkaene forguder ham. Arbeiderne respekterer ham.

Unge patrioter synger hans lov. Han er mannen som gjenoppretter Russlands stolthet, trosser Vesten og setter kirken tilbake i sentrum av landsbyen – eller retttere sagt, på toppen av staten.

Fysisk sett er han ingen koloss. Men i den kollektive forestillingsverdenen løfter han bjørner med bare hendene, fanger gjedder som er større enn offisielle løgner, dykker ned i dypet av Bajkalsjøen for å hente opp gamle amforaer – uten engang å bli våt på skoene. Han er ikke bare en president, han er en levende legende. En geopolitisk tegneseriefigur: «*Kaptein Kreml*», forsvarer av tradisjoner, verdier og ekspanderbare territorier.

Bak dette polerte bildet skjuler det seg en ekstremt forsiktig mann. Hans privatliv er en godt bevart hemmelighet. Hans familie og venner? Ukjent. Hans personlige eiendeler? Klassifisert som konfidensielt. Hans innerste tanker? Sannsynligvis kryogenisk nedfrosset hos FSB¹. Vi vet at han liker judo, lange turer i skogen og meditative retreater i hytter som er mer luksuriøse enn et femstjerners hotell. Resten er et minefelt. De som våget å grave litt for dypt, sover nå i armerte betongsenger, seks fot under jorden eller på sykehusrom i London, omgitt av geigertellere.

Og likevel, til tross for dette ugjennomtrengelige universet, går myteskapingsmaskinen på full fart. Han sies å være en filosof i hjertet, en genial strateg, nasjonens far og, noen ganger, ødeleggeren av vestlige drømmer. Han styrer som en paranoid sjakkspiller: ti trekk foran, men klar til å velte sjakkbrettet hvis spillet går galt.

¹ FSB, Russlands føderale sikkerhetstjeneste, tidligere KGB – ansvarlig for sikkerhet, etterretning og kontraspijasje

I dag er temperaturen mild i Novo-Ogaryovo, bjørketræene rasler, og FSBs gressklippere er bedt om å være stille. Inne i stuen-kontoret forberedes et møte. Ikke et av de endeløse møtene med deprimerende rapporter fulle av tall og PowerPoint-presentasjoner. Nei. Et strategisk møte med generaler, skyggerådgivere og den spente atmosfæren fra en russisk opera i tredje akt.

De ankommer en etter en, stille som dobbeltagenter, pyntet med militære dekorasjoner som klirrer som for å minne oss om at dette ikke er noen spøk. General Chernoyev, en koloss med et stålblikk, tar plass til venstre. Til høyre sitter admiral Petrov, spesialist i marineoperasjoner og uttrykksløse ansiktsuttrykk. I midten av det ovale bordet står tsarens stol.

Putin kommer stille inn, kledd i en perfekt skreddersydd kullgrå dress, som om eleganse var en del av nasjonalforsvarsplanen. Han setter seg ikke umiddelbart. Han ser seg om. Han vurderer. Han veier stillheten som andre veier missiler.

Når han endelig setter seg, er det ingen som tør å hoste. Han begynner alltid med en harmløs setning, med en nesten zen-lignende ro:

— Mine herrer, situasjonen er stabil... foreløpig.

En skjelving går gjennom rommet. Oversettelse: det er på tide å flytte brikkene. Eller divisjonene. Alle vet hva som kommer neste. En serie tilsynelatende enkle spørsmål med skjulte betydninger, av den typen som ville få en oberst til å svette. Putin elsker dette: å stille et rolig spørsmål, la den andre personen tro at de har rett til å gjøre en feil, og så stirre på dem med den karakteristiske intensiteten

Det får deg til å ville tilstå ting du ikke engang har gjort.

— Admiral Petrov, hvor mange ubåter er operative i Barentshavet?

— Elleve, kamerat president.

— Elleve? Virkelig? Ikke tolv? bemerker han i en nøytral tone. I april var det tolv. Har en av dem forsvunnet, eller svømmer den mot Norge?

Petrov rødmet knapt, men i tankene hans spilte tusen scenarier for slutten på karrieren hans seg stille av. Presidenten hevet ikke stemmen. Det trengte han ikke. Han snakket lite, men hvert ord var en test, en prøve. Han ventet ikke bare på svar. Han observerte hvordan de ble gitt. For selvsikker? Mistenkelig. For nølende? Farlig.

General Chernoyev konsulterer nervøst notatene sine, som om et feilplassert komma kunne utløse en spesiell operasjon mot ham. Putin fester plutselig blikket på ham:

— General, hvordan går forberedelsene til vår *Zapad-øvelse*?

— Alt er klart, herr president. Troppene er i beredskap, utstyret er på plass, simuleringene har begynt...

— Simulering er bra. Å forberede seg på angrep er bedre!

Han hever fortsatt ikke stemmen. Men stemningen blir tykkere, som om luften plutselig bestemt seg for å forbli frossen, som i Kreml.

Møtet varer i halvannen time, ikke mer. Telefonene er slått av, øynene er fokuserte, pennene skjelver litt. På slutten reiser tsaren seg uten å si et ord. Han gjør en diskret gest med hånden – den typen gest som for ham betyr både «takktil alle» og «en av dere kommer til å få sparken, men jeg sier ikke hvem ennå»

Han går, og etterlater seg et rom som fortsatt er fullt av spenning, som en svart boks som fortsetter å ta opp etter krasjet. Generalene ser på hverandre, lettet over å fortsatt være der, foreløpig.

For i Vladimir Putins Russland er alt strategisk, selv stillheten. Spesielt stillheten.

Det er flere dager siden Putin trakk seg tilbake til sitt skjulested i Novo-Ogaryovo, hvor stillheten hersker og samovaren alltid står klar. Han hadde en travel dag. Om morgenen leste han gjennom tre militære taler, signerte flere anti-LGBT-dekreter og poserte for et fotoseanse uten skjorte foran en bakgrunn av snødekte furutrær for å opprettholde legenden. Og om ettermiddagen, etter å ha lyttet til en søvndyssende økonomirapport, gjennomgått to lover som forbyr alt som begynner med «lib» eller beveger seg litt for fort, og sendt et bursdagsbrev til Kadyrov med en sveitsisk hærkniv som gave, avsluttet han dagen med et hemmelig møte med noen svært taus menn for å planlegge en ny underjordisk rørledning til Tyrkia.

Etter å ha brukt så mye tid på å styre Russland, bestemmer han seg for å slappe av foran TV-en. Vladimir ser ikke på hva som helst: han velger programmene sine nøye for å ta pulsen på landet og verden, med en rettsmedisinsk forskers finfølelse. Han setter seg i en av lenestolene i stuen og tar fjernkontrollen – en spesiell modell med en rød knapp som ikke må forveksles med volumkontrollen – for å zappe til en utenlandsk kanal, som derfor uunngåelig er mistenkelig, og som kunngjør en debatt om ham selv: Putin, i levende live og som en rytterstatue – og dermed den perfekte muligheten for et øyeblikk med egoterapi. Dette er ingen vanlig reportasje, nei! Det er en debatt mellom to journalister. To «eksperter». To svorne fiender. Kort sagt, en kamp i smoking.

Programlederen, mer Botoxet enn en s t a t s modell, med et ultra-strålende smil, angriper sin motpart med en holdning som et koffeinfylt orakel:

— Mange hevder å kjenne Vladimir Putin. Men gitt de svært forskjellige meningene han vekker, kan man spørre seg: Hvem er han egentlig? For å diskutere dette ønsker vi velkommen to journalister som er diametralt motsatte, bortsett fra deres besettelse av temaet. Julie fra avisen El Demon – du kan gjette dens politiske tilhørighet – og Hubert fra avisen El Garofig, forkjemper for orden, moral og den russiske bjørnen.

— Så Julie, vi lytter. Hva synes du om Putin?

Julie, med sine mørke øyne, høye stemme, morderiske blick og tonen til en aktor som kjenner saken sin, åpner diskusjonen:

— Hva synes jeg om Putin? Han er en kynisk, skruppelløs autokrat! En blanding av paranoia, imperialistisk stolthet og giftig testosteron. Han mobber, han lyver, han deporterer, han bomber. Han ser på seg selv som en tsar, en strateg og en filosof, men oppfører seg som en kasinoboss. Alt for ham, ingenting for andre! Denne fyren har ingen grenser. Hans drøm? Å gjenoppbygge et imperium på ruinene av friheten. En offentlig fare i slips. Han knebler journalister, fengsler motstandere, omskriver historien med raketter og tror han er gudfaren til en ortodoks mafia.

Hubert, med sin upåklagelige dress og øyne som skinner som en nypolert sovjetisk medalje, et fast smil og fuktige øyne, svarer umiddelbart ivrig:

— Men Julie, du er urettferdig! Putin er en eksepsjonell statsmann! Han har gjenopprettet orden, disiplin, verdier... Han reddet Russland fra kaoset etter Sovjetunionens fall!

Han

Han elsker sitt folk, sitt hjemland, sine kirker, sine bjørner. Han fikk Russland tilbake på sporet – pansrede spor, riktignok, men spor som holder! Han er selve symbolet på orden, virilitet, moral.

— Gjenopprettet han orden? Julie svarer tilbake, løfter øyenbrynene og sukker med desillusjonert ekspertise. La oss snakke om det. En orden basert på fengsler, gift og propaganda. Han gjør skoler om til omskolingsleirer og journalister til målskiver. Han hersker gjennom frykt, ikke dyd. Og han rettferdiggjør det hele med pseudomystiske taler om Det hellige Russland. Et hellig Russland med svært variabel geometri.

Hubert, opprørt som en biskop som ser på en Lady Gaga-video:

— Kom igjen, Julie! Du er blindet av din egen ideologi! Noen ganger er det nødvendig med strenge tiltak. Han kjemper mot kriminelle, ekstremister, TikTok-influencere! Og han blir beundret. Se hvor bra det fungerer i landet hans! Barn applauderer ham, bestemødre kysser ham, bjørner hilser ham!

— Å ja, barna... la oss snakke om dem! svarer Julie. De han kidnapper i Ukraina for å «omskole». Motstanderne som blir funnet døde ved et uhell. Journalistene som faller ut av vinduer, alltid det samme, alltid dårlig lukket. Og du snakker fortsatt om moral?

Hubert forblir urokkelig i sin dypt rotfestede tro:

— Alt dette må ses i en global sammenheng: trusler, utfordringer, geopolitikk. Tror du at det å styre et land er som en buffé hvor man kan spise så mye man vil? Noen ganger må man stramme inn skruene. Berolige befolkningen. Opprettholde en klar linje. Sannheten er ikke det vi sier, det er det vi mener er riktig og nyttig å få folk til å tro.

Med et krigerisk smil avbryter Julie ham før han kan fortsette:

— Hva med menneskerettighetene? Du er villig til å svelge enhver løgn, så lenge den blir presentert på en god måte. Diktaturer trives på tausheten til selvtilfredse mennesker som deg. Skal du fortelle oss at gulag var overvåket camping? Og at drepte journalister var ofre for uheldige fall på dolker? Ærlig talt, Hubert, du må slutte å drikke Kremles hellige vann. Historien vil ikke takke deg for det.

Hubert, teatralisk, som om han allerede henvendte seg til historiebøkene, og med fingeren hevet på samme måte

en prest som resiterer evangeliet etter Saint Vlad:

— Offisielle løgner er noen ganger nyttige. De beroliger folk. Og ærlig talt, hva ville du foretrukket? Et land styrt av en sterkmann eller et land overgitt til våken dekadens, influencere og patriotiske dragqueens?

— Hmm... mellom en bodybuilding-diktator og en drag queen som er fan av Rousseau... tvinger du meg til å velge? Julie svarer og later som hun tenker seg om.

Fra lenestolen sin ser Putin på, uberørt.

Han smiler ikke. Han blunker ikke. Han tar notater. Kanskje til neste utrenskning. Eller til sin fremtidige one-man-show. Han mumler for seg selv:

— Interessant. Den ene elsker meg, den andre hater meg. Begge promoterer meg. Til slutt er det jeg som vinner.

Debatten fortsetter live på settet til programmet *«It's time to argue»*.

Programlederen, alltid upåklagelig, men med skjev slips og et vagt bekymret uttrykk i ansiktet, fordi han vet at å snakke om Putin er som å spille russisk rulett i media, snakker igjen:

— Etter denne fascinerende verbale duellen om Vladimir Putins komplekse, til og med mangesidige personlighet, går vi videre til et annet kontroversielt tema: Vestens innblanding i konflikten mellom Russland og Ukraina. Julie? Hubert? Dere har to minutter hver... og et helt liv til å kanskje angre på det dere er i ferd med å si.

Julie, oppspilt som en velsmurt Kalashnikov:

— La meg være klar: å ikke gripe inn betyr å svikte et folk i nød. Det er som å se en fyr bli ranet på gata og si: «Å, så synd, jeg har tøfler på meg, og jeg må mate katten min hjemme.» Ukraina er ikke en episode av Game of Thrones, det er et demokrati som blir angrepet av en hevgjerrig nabo på imperiale steroider!

Hubert, som utstrålte selvtilfredshet fra hver eneste pore i tweeddressen sin:

— Ah, Julies storslåtte, lyriske fantasiflukter! Det er som en Miss Universe-tale. «Jeg ønsker verdensfred og et teppe til kattungene mine!» Men realiteten, min kjære, er at Vesten leker med atomvåpen mens de later som om de er Mother Teresa i militæruniform. De leverer våpen, trener soldater, innfører sanksjoner til høyre og venstre... og så blir vi overrasket når Moskva knurrer?

— Moskva «knurret» allerede da Ukraina spiste sylteagurk uten å spørre om tillatelse, påpeker Julie. Og ærlig talt, Hubert, har du sett de vestlige sanksjonene? «Å nei, yachten vår er beslaglagt! Fort, plan B: Maldivene.» Tror du virkelig det er nok til å få russiske oligarker som drikker olje til frokost til å skjelve? Vi er fortsatt altfor snille mot dem!

Hubert, uforstyrret:

— Vesten bør rydde opp i sitt eget hus i stedet for å dele ut leksjoner. Den har latt alle verdens grusomheter skje i flere tiår, og plutselig, fordi Vladimir ikke er «inkluderende» nok, skal vi sende inn tropper? Kom igjen. Og hva så? Skal vi invadere Moskva med TikTok-influencere og regnbuefargede stridsvogner?

— Å, Hubert... Putin forstår bare én ting: makt. Vesten må slutte å danse kompromissets menuett og ta frem bazookaen – i det minste symbolsk. La oss vise at vi har ryggrad, for guds skyld!

Hubert, ler:

— Og så? Skal vi sende Macron for å oppmuntre krigshisserne med en tale? Ursula von der Leyen med en biologisk nedbrytbar flammekaster? Og Merz med riggede teleprompters? NATO er ikke en gateteatergruppe, det er en hær! Og når hærene rykker ut, dør mennesker. Ekte mennesker. Ikke piksler. Har du glemt det i dine bombastiske lederartikler?

— Jeg har også glemt dine meninger i komposthaugen, Hubert. Passivitet er kostbart. Likegyldighet enda mer. I dette tempoet vil Krim om to år være Disneyland Russland, og gassregningene våre vil være prydet med bilder av Putin i kimono.

I lenestolen sin nipper Putin til te – eller er det et eliksir for udødelighet? – mens han stirrer på skjermen. Han lytter, uberørt som alltid, som om han ser på en sitcom hvor han har skrevet alle replikkene. Så hvisker han til butleren sin:

— De nøler fortsatt... Perfekt. Jo mer de snakker, jo mindre handler de. Snakkesalige vestlige mennesker, tålmodige raketter!

Butleren, som venter på sin herres ordre, nikker stille. Han vet at i dette teatret av skygger og poseringer faller teppet aldri. Bare noen få bomber.

Fra en sivilisert debatt forfaller programmet til en duell mellom mediagladatorer – halvveis mellom *C'est dans l'air* og en Kreml-versjon av *Koh-Lanta*. Den etterlengtede kampen mellom Hubert, apostelen for myke kompromisser, og Julie, amasonen for demokratisk motstand, har blitt voldsom.

Programlederen, synlig bekymret for settet sitt, kontrakten sin og teppet sitt:

— La oss roe oss ned... La oss roe oss ned... Vi er her for å debattere, ikke for å gjenskape slaget om Stalingrad på settet. Hubert, Julie, ta turer. Hubert, du sa at Ukraina burde... hvordan formulerte du det... «erkjenne sin feil ved fødselen»?

Hubert, full av olympisk selvtillit:

— Nettopp. Ukraina bør slutte å gjøre motstand og akseptere den geopolitiske virkeligheten: Det ble født i Russlands skygge, som en urolig lillebror som tror han kan frigjøre seg ved å leke cowboy med NATO. Men det er på tide å slutte med skuespillet og massakrene. Å gjøre motstand er å lide. Å underkaste seg er å overleve. Og noen ganger er fred bedre enn stolthet. Selv Napoleon ville ha forstått det... til slutt.

Julie, med øyne som Star Wars-lasere:

— Å, men selvfølgelig, Hubert. La oss overgi oss mens vi er i gang, dele ut russiske flagg ved den polske grensen og omdøpe Paris til «Putingrad-sur-Seine»! Å gjøre motstand betyr å lide, sier du? Men å gjøre motstand betyr også å eksistere! Du forveksler diplomati med kapitulasjon. Og mellom oss sagt, hvis Ukraina må «akseptere» sin skjebne, hvorfor ikke Taiwan, Georgia, Moldova... og Korsika, mens vi er i gang?

Hubert banker på mikrofonen som om han sto på talerstolen i parlamentet:

— Du er interessert i teater, Julie. Drama, store gester, poeng. Men politikk er ikke Netflix. Det er virkelighet, det er kompromisser, det er noen ganger å vende det andre kinnet til for å unngå å miste begge beina. Tror du at å levere stridsvogner til Kiev vil bringe fred? Nei, det er som å leke blindbukk med en brannstifter.

Julie reiser seg, som Marianne på en barrikade:

— Men Hubert, Putin vil ikke ha kompromisser! Han vil ha humanitære korridorer for stridsvognene sine og fredsavtaler for å bedre omringe de som sier nei til ham! Dette er ikke diplomati, det er et sjakkspill hvor hver bonde blir til en drone og en rakett! Du forkynner overgivelse i sunn fornufts navn, jeg foretrekker solidaritet i frihetens navn!

Hubert reiser seg i sin tur, med åpen jakke, brystet utspent og pekefingeren rettet mot henne:

— Frihet, frihet... Alltid de store ordene! Og hvem skal betale regningen? Hvem skal plukke opp bitene? Du? Med dine glødende lederartikler og ditt abonnement på Amnesty International? Det ukrainske folket fortjener fred, ikke evig krig i verdienes navn som fyller sykehusene i stedet for supermarkedene!

Julie, rasende:

— Og fremfor alt fortjener den ikke å bli styrt fra Kreml! Det du kaller fred, Hubert, er kapitulasjon med sløyfe på toppen. Hvis du hadde blitt født i 1938, ville du ha applaudert i München og sunget «*Mein kompromiss, Mein kompromiss*»?

— Og du, ville du ha gått for å sabotere Berlins undergrunnslinje for å «motstå» undertrykkelsen fra naziregimet?

Programlederen prøver å gripe inn, men blir overveldet av situasjonen:

— Um... skal vi gå over til en reklamepause? Nei?

Julie tar en kopp med vann og later som om hun skal kaste den. Hubert trekker seg tilbake, klar til å ta frem notatene sine om *«Kissingers tale om fredelig sameksistens med Sovjetunionen, fan fiction-versjon»*.

I det samme øyeblikket fryser bildet. Kontrollrommet går i panikk. Direkte sendingen blir avbrutt. En melding vises: *«På grunn av en opphetet diskusjon mellom gjestene våre, vil vi gjenoppta programmet om noen øyeblikk. I mellomtiden kan dere nyte dette vakre bildet av ender som glir fredelig på Bajkalsjøen, sendt inn av en seer.»*

I stuen sin i Novo-Ogaryovo smiler Putin fornøyd mens han blar gjennom kanalene på fjernkontrollen.

«Vestlige... Alltid så splittede. God underholdning. Vi burde gi dem en pris... eller et bein å tygge på.»

Han trykker på pause. Skjermen forblir frosset på Julie, med armene hevet, og Hubert, med munnen åpen som en forvirret fisk. Et øyeblikk i fjernsynet forevige... for historiebøkene.

Putin sitter i lenestolen sin og ser ettertenksom ut. Han vet ikke om han skal takke Hubert og rekruttere ham som gratis propagandist... eller sende Julie en invitasjon til å komme og drikke polonium-te på den russiske ambassaden.

Putin tar på seg kamouflasje-morgenkåpen, med fjernkontrollen i hånden. Med et trøtt sukk slår han av lyden, skjenker seg en kopp te og mumler igjen for seg selv:

— Ah... disse vestlige. Alltid snakker. Heldigvis tar jeg affære. Han gjenopptar sitt indre sjakkspill. Et spill han alltid vinner, merkelig nok! Etter å ha drukket opp teen, trykker han på fjernkontrollen igjen og tenker for seg selv:

— Vestlige kjemper som hodeløse kyllinger. La oss se hva de virkelige uavhengige journalistene har å si.

Ett klikk, og skjermen endres. En kanal med et tvilsomt logo, et sted mellom Sputnik, TikTok og Vintage Azerbaijan TV, sender et «spesialprogram»: «*Eksklusivt: bak kulissene i Krem!*». En tittel i blinkende røde store bokstaver vises, ledsaget av en episk voice-over med en overdrevet slavisk aksent: «*Hemmelig filmopptak! En sjelden konfrontasjon mellom presidenten og en opprørs general!*»

Kameraet rister. Det ser ut som en rekonstruksjon filmet i en hangar i utkanten av Kazan. Så dukker en Putin-lookalike opp, med et for glatt hode, en for bred kroppsbygning og en holdning som er for... teatralisk. Vi kan gjette at han er en tidligere kommuneteater-skuespiller som nå jobber som frilanspropagandist. Denne falske Putin skriker til en general som ser ut som en skuespiller i en hermetikk-reklame, og slår neven i bordet:

— Kamerat Ivanovich! Tankene dine har sirklet rundt den samme forlatte bensinstasjonen i tre uker! Driver du krig eller deltar du i et turistrally?

Den falske generalen, skamfullt:

— Høyeste kamerat, det er gjørmene... og også de ukrainske kyrne. De er veldig aggressive denne sesongen.

Den falske Putin, med utstående øyne:

— Har du blitt beseiret av storfe? Du er en skam, Ivanovich. En skam! For meg, for Russland og til og med for min bestemor, som strikket ullvesker til å bære granater i under beleiringen av Leningrad!

Den falske generalen, stammende:

— Men vi tok en landsby! Vi plantet flagget, det var en hund og et treskilt. Et strategisk sted, uten tvil...

Den falske Putin reiser seg dramatisk, med kappen flagrende i vinden:

— Nok! Hvis du ikke tar Kiev innen torsdag, sender jeg deg for å fly droner fra en Lada uten GPS. Forstått?

General Ivanovich står i givakt og skjelver:

— Ja, kamerat øverste. Vi skal prøve å komme videre... ved å gå rundt en nærbutikk.

Skjermen viser et værkart med røde piler som peker mot flere byer, akkompagnert av militærmusikk spilt på synthesizer.

Putin – den ekte – stirrer på skjermen, blunker, og tar så en slurk kvass, sakte, veldig sakte. Han lurar på:

— Hvem er denne klovn? Han ser ut som en krysning mellom Jean-Claude Van Damme og en albino-bever.

Han roper på butleren sin:

— Alexei?

— Ja, herr president?

- Hvem godkjente sendingen av denne groteske sketsjen?
 - Det er en hviterussisk samproduksjon. De trodde det ville «lette stemningen».
 - Perfekt. Send dem en kurv med poteter. Og en samling bolsjevik-komedier.
 - Ja vel, sir. Putin
- rister på hodet:
- Selv mine dobbeltgjengere vil leke krigsherrer nå. Hvor er verden på vei?

Putin ser dystert ut og setter fra seg koppen med kvass med et irritert sukk. Han tar opp en liten læرنatobok merket «Viktigste strategiske prioriteringer». Og mellom «starte en offensiv» og «finne en mer naturlig hårfarge» skriver han rasende:

«Første oppgave i morgen tidlig:

— Ring propagandaavdelingen og be om mer machiavellistiske, mørkere og mer demoraliserende falske nyheter

— Forby lookalikes uten forhåndsgodkjenning av hår

— Lag falske nyheter: Zelensky skal angivelig ha flyktet til Disneyland forkledd som en pingvin...

Han trykker på en rød knapp – NEI!!! Ikke den! husker han plutselig, men den andre, merket «Offentlig kommunikasjon» – for å tilkalle propagandasjefen sin.

— Dmitri, kom hit, vi må snakke om alvorlige saker.

Dmitri kommer bort, pustende.

— Ja, Vova?

— Jeg så en falsk nyhetsartikkel om en av mine dobbeltgjengere. For en karikatur! Han hadde en neshorns eleganse og en panert fisks karisma. Synes du det er skremmende?

— Eh... det kommer an på brødsmulene, Deres Eksellense.

— Ingen sarkasme, Dmitri. Det er på tide å skifte gir.

Han hopper opp, morgenkåpen hans flager i vinden som en general i tøfler.

— Jeg vil ha noen virkelig forskrudde. Tunge saker. Absurd! Jeg vil at fienden skal tvile på alt, til og med sin egen eksistens. Jeg vil at ukrainerne skal lure på om de ikke er russiske agenter som infiltrerer... Ukraina!

Dmitri skriver febrilsk ned alt:

— Greit. Vi kan også starte et rykte om at Zelensky solgte Lviv til Elon Musk i bytte mot et livstidsabonnement på Starlink. Eller at ukrainske soldater egentlig bare er oppblåsbare mannequiner utstyrt med vestlig kunstig intelligens.

Putin rister på hodet. Dmitri fortsetter:

— Og hvorfor ikke hevde at en ukrainsk bataljon ved en feiltakelse gikk til en pølsebod, i den tro at de angrep en grensepost. Så ydmykende!

Putin ler selvtilfreds:

— Dmitri. Du er en mester i løgner, en Dali av desinformasjon! Men vær forsiktig. Ingen utrente dobbeltgjengere. Den neste som vagt ligner meg og oppfører seg som om han er med i en reklame for halspastiller, sender jeg til fronten for å spille Hamlet, uten prøver.

Dmitri bukker og noterer seg nøye: *«Opprett en offisiell akademi for tsar-lookalikes: upåklagelig uniform, mørk dress, iskaldt blick, total mangel på humor, og casting i Rossiya-studioene.*

Tiden har gått, og det er middagstid. Putin har invitert forsvarsministeren sin, Sergei Shoigu, som har blitt igjen i Novo Ogaryovo, til en middag for å diskutere den militære situasjonen i konflikten med Ukraina. Han er en av hans beste og mest lojale venner, en ubarmhjertig mann, kjent for sin stålkjeve, sin lidenskap for tunge stridsvogner og sin evne til å sette i gang en militæroperasjon før han engang har drukket opp kaffen sin.

Samtalen er generelt alvorlig under deres tête-à-tête. Hva står på menyen for denne kveldsmaten? Sannsynligvis gjenerobringen av verden... og fordelene ved desinformasjon.

De sitter rundt et veldig langt bord, så langt at det ser ut som om de er i ferd med å reforhandle Versailles-traktaten. Putin sitter i den ene enden, Shoigu i den andre. En butler med hvite hansker krysser avstanden mellom dem som om han krysser grensen mellom to tidssoner.

Putin åpner en liten mappe merket «*Konfidensielt – kun for autoriserte øyne*» og innleder samtalen:

— Sergei, det er på tide å gjøre opp status. Den spesielle operasjonen går i stå. Våre tropper rykker frem i samme tempo som en fagorganisert snegl. Hva er problemet? For mye suppe i messen?

Choïgou, som tygger på en bit and med estragon:

— Ikke akkurat. Det må sies at ukrainerne... hvordan skal jeg si det... forsvarer seg. Det var ikke en del av generalstabens planer, Deres Eksellense.

Putin, kortfattet:

— Jeg sa «blitzoperasjon». Jeg snakket om Blitzkrieg, ikke LED-belysning i stridsvogner.

Butleren kunngjør første rett:

— Borsjtsj-suppe med sibiriske trøfler. Putin sukker:

— En annen oppfinnelse fra den nye kokken. Helt siden hun leste en bok om Russisk-vegansk fusjon, har jeg levd i frykt.

De smaker på det i stillhet. Så sier Choïgou med lav stemme:

— Det kunne ha vært verre. Hun kunne ha laget tofu i form av en glidebombe.

Putin avbryter for å omformulere samtalen:

«Du har ammunisjonsproblemer, tap av pansrede kjøretøy og generaler som forveksler Google Maps med Risk. Hva driver du med?

Før Choïgou rakk å svare, kunngjorde butleren neste rett:

— Ural-villsvin-gryte på et bed av quinoa.

Putin rynket pannen:

— Er quinoa ukrainsk?

— Nei, nei. Det er... nøytralt... sveitsisk. Vel, det vokser et sted, stammer Shoigu. De spiser i stillhet, så fortsetter Putin samtalen mens han tygger:

— Hva med denne historien om vestlige våpen som strømmer inn? Droner, missiler, stridsvogner levert som pizzaer...

— Ja, svarer Shoigu, vi mistenker til og med finnene for å sende saunaboder med skjulte sprengladninger.

— Og det tror du på? Ville de ønske å beseire oss med komfort? utbryter Putin.

Etter en dessert med rødkål serverer butleren Putin en kylling-tartar, som han elsker, og Shoigu en stekt svinekjøtt med potetmos.

De nyter disse rettene uten å si mye før de går videre til den siste retten:

— Napoleon revisited med gylden kaviar! kunngjør butleren.

Putin, sarkastisk:

— Nok en hyllest til en mislykket erobrere. Så ironisk! Shoigu, litt beruset av kvass:

— Bortsett fra at Napoleon til slutt endte i eksil... Som... øh...

Lang stillhet. Putin stirrer på ham. Shoigu innser at han har valgt feil

referanse:

— Jeg mente... Aleksander den store, selvfølgelig.

— Alexander flyktet aldri, påpeker Putin, litt irritert. Han var elsket. Du ødelegger middagen min. I morgen drar du til fronten. I sivile klær, for en overraskelsesinspeksjon... En kort stillhet, så skifter samtalen forsiktig – eller snarere glir – over til Zelensky, et tema som umiddelbart gir Putin halsbrann, til tross for kvass og

kylling-tartaren.

Desserten er nettopp blitt ryddet bort. Butleren bukker stille og forsvinner som en ninja i hvite hansker. Putin legger ned skjeen distraheret, rynker pannen, som om han nettopp hadde kjent en mistenkelig trekk i sitt pansrede tilfluktsrom.

Choïgou, med rødme i kinn av alkoholen, utbryter ærlig:

— Apropos propagandabilder... Har du sett den videoen av Zelensky i en khaki T-skjorte som spiller piano med føttene? Den har gått viralt på vestlige sosiale medier. Utrolig, ikke sant?

Putin stivner:

— Zelensky!

Han uttaler navnet som om han smaker på utgått yoghurt.

Choïgou, som ikke ser det pinlige i situasjonen, fortsetter og ler:

— Og den andre der, som gjør en sketsj på engelsk i en bunker innredet som en Starbucks... For en showmann! Selv amerikanerne ler.

Putin tar en liten kandisert frukt og moser den med gaffelen med kirurgisk langsomhet:

— Sergei... Vi sa at vi ikke skulle nevne navn på komikere ved bordet, ikke sant?

Choïgou innser sin tabbe:

— Å, selvfølgelig, beklager... Jeg mente... øh... lederen av Kiev-regimet. Det stemmer. Den lille... øh... kommandanten i T-skjorten. Vi nevner ikke navnet hans.

— Du har rett. Jeg vil ikke se eller høre ham. Selv navnet hans gir meg hjertebank.

Choïgou fortsetter og prøver å lette stemningen:

— Du må innrømme at han har stil. Du også kunne lage videoer som er mer... øh... moderne. Med et filter, litt dempet belysning... Kanskje litt bakgrunnsmusikk. En patriotisk technosang?

— Vil du at jeg skal lage TikTok, kanskje? svarer Putin. Syng «Kalinka» med bombing i bakgrunnen?

— Nei, selvfølgelig ikke... Men tenk deg: deg på en hest, uten skjorte, med dramatiske undertekster. Det ville bli en hit på Instagram.

Putin ruller med øynene:

— Vi invaderer et land, og du vil ha meg på Instagram med en hest. Jeg leder en militæroperasjon, ikke en reklamekampanje for patriotisk tannkrem.

En ubehagelig stillhet senker seg. Butleren kommer diskret tilbake med litt sitronmelisse-te. Putin tar i bruk en mer skarp tone:

— Jeg forbyr strengt alle å nevne dette... Volodymyr. Hvis jeg ser ansiktet hans lage grimasser i en kvinnes genser igjen, vil jeg beordre et angrep på parabolantennen som sender dette tullet.

— Vil du ikke engang lese et kort utdrag fra The Times hvor han blir kåret til «Årets mann»?

— Neste gang du sier det ordet, svarer Poutie, sender jeg deg til teateret

I Mariupol. Solo. Og uten gardiner.

Middagen er over. Sitronmelisse-te damper forsiktig i porselenskopper. Sergei Shoigu, med ansiktet litt avslappet av den søte duften av valmuefrøkaker, setter seg plutselig rett opp med et glimt av inspirasjon i øynene og en god del alkohol i blodet.

I en nesten barnslig tone, som om han foreslår en omgang Monopol, erklærer han:

— Hva om – og jeg mener hvis! – vi ansatte Zelensky som rådgiver? For kommunikasjon, mener jeg. Ikke for militær strategi, selvfølgelig. Bare for å gi videoene våre litt ekstra kraft. Han vet hvordan man snakker til unge mennesker. TikTok, YouTube... Han gjør underverker med fire ord og tre dagers skjeggstubbl!

Putin, helt ubevegelig, med fast blick og sammentrukne pupiller, klamrer seg til bordet:

— Hva sa du? Shoigu,

ler nervøst:

— Det var en spøk, eh! Bare en idé, sånn... Brainstorming! Zelensky, rådgiver for tsaren, kan du forestille deg det? Ha ha!...

Putin reiser seg sakte, løsner beltet med urovekkende ro:

— Sergei... Du har nettopp uttalt den eneste kombinasjonen av ord som, i henhold til nasjonal forsvarsdoktrine, berettiger en umiddelbar «ryggmargsrefleks»-respons.

Choïgou, bekymret, reiser seg halvt opp:

— Vi kunne jo bare ansette ham som spøkelsesrådgiver... Ikke i Kreml, vel å merke, men i en dacha. En veldig avsidesliggende dacha. Med gitter for vinduene. Og begrenset Wi-Fi...

For sent!!! I et blunk, med en forbløffende hastighet for en mann som hadde spist tre forretter, to hovedretter, en imperial charlotte og en halv kopp urtete, kastet Vladimir Vladimirovich seg over Sergei. Han griper tak i ham, snurrer rundt på ett ben som en sovjetisk ballettdanser, og med en presis bevegelse verdig den offisielle håndboken til Det internasjonale judoforbundet, sender han ham i matten, mellom et Louis XIV-skjenk og det broderte portrettet av Katarina II.

Bum! Shoigu lå der, forvirret.

Putin retter rolig på jakken sin:

— Det er det du får når du forveksler svart humor med kulturelt svik. Jeg er en judomester, ikke en sirkusklovn.

Han setter seg ned, feier under tallerkenen sin og henvender seg til butleren:

— Hent en kompress... og fjern det skarpe bestikket. Sergei har tydeligvis selvmordstendenser i kveld.

— Jeg noterer meg: aldri nevnt det navnet, og foreslå heller ikke komedieshow med ham... avslutter Shoigu med et stønn.

Putin roer seg ned:

— Klokt valg. Og i morgen skal du gjenta hundre ganger: «Jeg vil aldri ansette en ukrainer som kommunikasjonsrådgiver, selv om han kan spille piano med tærne.»

I stuen i Novo-Ogaryovo slår klokken to uhyggelige slag i det svake lyset fra en stjerneløs natt. Klokken er 02.00. Det er stille, bare forstyrret av fjernt knirk fra et antikt møbel og den diskrete summingen fra antispiongeneratoren.

Choïgou, som fortsatt er litt øm etter sin gratis judotime, har kommet tilbake og satt seg overfor Putin. En flaske tjue år gammel vodka – «spesialutgave *Return of Crimea*» – står midt på salongbordet. De to glassene deres er fylt.

Putin, med alvorlig mine:

— Sergei... Du er en idiot. Men en lojal idiot.

Choïgou la en hånd på den forslåtte magen:

— Og du, du er et geni. Men et geni som skader ribbeina dine alvorlig.

De ser på hverandre. En lang stillhet, så, som to gamle russiske bjørner som har gitt opp å gå i hi i

samme hule, løfter de glassene og skåler i kor, høytidelig:

— Za, moderland!

— For fedrelandet, løgner og seier!

De drikker det i ett slurk, rister på hodet og grimaser, og så, i en synkronisert gest som er like absurd som den er rørende, kaster de de tomme glassene mot veggen. Krystallet knuses som illusjonene om fred i Donbass.

En dramatisk stillhet. Så begynner Putin plutselig å synge:

— Reis dere, jordens elendige!

Choïgou følger etter med en grov stemme:

— Reis dere! Dere som sulter!

Sangen deres stiger, skjelvende, men inderlig, og gir gjenklang i veggene i salongene i Novo-Ogaryovo. De reiser seg, arm i arm, og svai litt – er det følelser eller vodka? – og forlater rommet mens de synger Internasjonalen som to unge revolusjonære.

De forlater salongen og overlater det til den stoiske butleren å tørke opp glasskårene, mens han mumler:

— Enda en kveld som ikke endte så ille...

Ikke før hadde Putin sovnet, før han følte en veldig høy feber og ringte etter sin personlige lege, Dr. Yvan Smirnov. Alarmert klokka 03.15, kom sistnevnte løpende, med legevesken åpen og stetoskopet bankende mot brystet som en hektisk metronom.

Kaldsvette perlet seg på tsarens panne. Ansiktet hans var rødbrunt, lakenet gjennomvåt, og tennene klapret som kastanjetter. Han vridde og vendte seg og mumlet en rekke usammenhengende ord: «Zelensky... TikTok... Saint Stalin...»

Doktor Smirnov gjennomfører en rask undersøkelse med hjelp fra butleren:

— Temperatur?

Butleren, med alvorlig stemme:

— 42,3 grader Celsius. Smirnov:

— Så seks grader Celsius. Virkelig???

— Nei, vent... Jeg gjorde en feil. Det er Celsius.

Smirnov blir blek:

— Herregud. Det er verre enn sibirisk bjørnemodus. Han går inn i en fase med mental sammenbrudd.

Vi prøver kompresser, avkok av sibirisk rot, massasje med elgfett, men ingenting virker.

I flere timer er Putin overveldet av feber og ligger i en halvt bevisstløs tilstand, i vrangforestillinger. Noe merkelig skjer i hodet hans. Blikket hans tyder på at han sliter mellom mystiske hallusinasjoner og groteske syn. Han befinner seg i et surrealistisk landskap: Den røde plass dekket av yogamatter, med bjørner som leser Tolstoj høyt, mens et kor av ukrainske barn synger *Imagine* på russisk. Et portrett av ham selv – kledd i militær tutu og solbriller – holder opp et speil for ham med ordene: «*Vi snakker til deg, Putin!*». Deretter hører han denne merkelige dialogen inni seg selv:

— Hvem er du egentlig, Vladimir? En tsar? En strateg? En mann? Et hologram i en Netflix-serie?

Vladimir svarer med skjelvende stemme:

— Jeg er garantisten for stabilitet. Grensemesteren. Presidenten på livstid. Er jeg ikke det? Spøkelset:

— Nei. Du er bare en liten gutt som vil bli hørt. Og som har gått seg vill underveis.

Putin faller på kne. En tåre ruller nedover kinnet hans. Han ser den forvandle seg til et snøfnugg som sakte legger seg på gulvet. Han tar et dypt åndedrag, og sovner igjen. Gardinene flager i brisen. Mykt lys strømmer inn gjennom vinduet.

Dr. Smirnov har sovnet i stolen sin.

Putin åpner øynene og utbryter plutselig:

— Jeg lever! Jeg lever!

Han reiser seg, vakler, ser på seg selv i speilet. Noe i ham har forandret seg. Blikket hans er ikke lenger det samme. Han føler seg annerledes. Menneskelig. Nesten mild. Noen få løse hårstrå rømmer fra hodet hans og faller ned på pannen, som om de vil være med på

i hans mentale uro. Hjertet hans slår merkelig fort – litt for fort for noen som trenger hvile.

Dr. Smirnov, som ikke har sovet mer enn pasienten sin, våkner med et rykk, Han tar pulsen hans og gir ham et beroligende middel for å dempe deliriet.

Han mistenker at Covid er tilbake og utfører tester. Men resultatene konkluderer: ingen Covid i sikte. Neste dag stiger temperaturen enda et hakk, fast bestemt på å tross termometeret. Flere blodprøver, flere prøver, men Kreml-laboratoriene finner ingen spor av noe kjent virus. Vitenskapen er forvirret.

På slutten av den påfølgende natten, klokka 05.00, går alt i raskt tempo: en hastemelding blir sendt til Patrushev, sekretæren for det russiske sikkerhetsrådet, og til Shoigu:

«Putin har nettopp falt i dyp koma!»

Nikolai Patrushev innkalte umiddelbart medlemmene av Sikkerhetsrådet og høytstående militære offiserer. De samlet seg alle i Kremls fjerntliggende overvåkingsrom, et diskret sted hvor alt som skjedde i Novo-Ogaryovo kunne observeres uten at de måtte forlate setene sine.

Klokka 08.30 skjedde det en plutselig endring på skjermene. Putin ble urolig, mumlet og kom ut av komaet som om han nettopp hadde våknet etter en lang lur. Fortsatt feberhet begynner han å rave enda mer og spyr ut meningsløse setninger, til stor fortvilelse for dem som observerer ham på avstand. De blir målløse og lurer på om de selv drømmer.

Choigou, som er blitt vekket for å høre nyheten, hopper inn i den første tilgjengelige bilen for å skynde seg tilbake til vennen sin. Han vet ikke om han vil finne en statsleder, en pasient i rekonvalesens... eller en improvisert profet midt i en indre opplysning.

På skjermene ser alle Putin reise seg. Og merkelig nok, for første gang på tjue år, ser man ham smile. Ikke bare smiler han, men han vil også omfavne Smirnov, legen sin, og Sergei, som nettopp har kommet inn på rommet hans, og sier helt klart:

— Jeg elsker deg.

Putin står nå og zigzagger mot vinduet. Han ser på soloppgangen med et ekstatisk uttrykk, armene åpne som om han venter på en due eller en fredsdronning. Han puster dypt, øynene skinner. Han ser... lykkelig ut.

På CCTV-skjermene hører de ham si høyt og følelsesladet:

— Så vakkert! Verden er så vakker... Selv denne uhyggelige skogen full av kameraer Det rører meg!

Han er helt våken og roper:

— Sergei? Hvor er du, Sergei?

Choigou går mot Putin. Armen hans er i fatle etter judokastet i forgårs.

— Jeg er her, Vlad. Jeg har gode nyheter om fremgangen til våre hærer i regionen...

Putin avbryter ham, kaster seg over ham og kysser ham på begge kinnene.

— Sergei! Min Sergei! Tilgi meg! Jeg behandlet deg dårlig, mishandlet deg, ydmyket deg, og likevel

er du fortsatt her, min elskede kålbolle!

Choigou, lamslått og stammende, vet ikke hvordan han skal svare:

— Um... Takk, um... Vlad... um... Min kjære Vlad.

Putin klemmer ham som en koselig panda og hvisker i øret hans:

— Jeg elsker deg, Sergei. Ja, jeg elsker deg. Og du er ikke den eneste. Jeg elsker også Dmitri og Nadia,

Og til og med den journalisten vi feilaktig fikk til å forsvinne. Jeg elsker dem alle!

Når han føler seg mer stabil på beina, forlater han rommet, barbeint, kun iført morgenkåpen med den dobbelthodede ørnen. I korridoren hvor han våger seg ut, stivner sikkerhetsvaktene. Putin klemmer dem en etter en:

— Du, med øreproppen din. Hører du på alt? Vel, hør på dette: Jeg respekterer deg. Og du, vakten med barten – jeg så at du gråt under nasjonalsangen. Følelser er vakre! Ikke undertrykk dem lenger!

Deretter løper han mot kjøkkenet. Han kysser kokken på pannen:

— Din borsjtsj-suppe er et dikt! En ode til fred! Et masseødeleggelsesvåpen for de syke!

Hans følgesvenner betrakter en ny, fredelig og drømmende Putin, og får panikk ved tanken på at han har blitt merkelig øm og kjærlig. Denne scenen, halvt guddommelig forløsning, halvt bittersøt godhet fra en tyrann som har forvandlet seg til en glad og velvillig leder, virker merkelig på dem, som om en ny daggry var i ferd med å bryte frem over Russland.

I Kremles overvåkingsrom, som følger med på alt som skjer i Novo Ogaryovo, lytter og ser Nikolai Patrushev, hans kolleger og flere generaler på, forferdet over det som skjer der. På de mange skjermene ser de Putin forvandlet til en slags Mandela i pyjamas. En av dem, general Ivanov, hvisker:

— Han er fortapt... Vi må gjøre noe. Jeg hørte ham si til Shoigu at han vil kysse Zelensky og male tankene rosa.

Dr. Smirnov bekrefter at tsaren faktisk har våknet fra koma og ser ut til å være besatt av et virus som på uforklarlig vis har forvandlet ham til en ukontrollerbar zombie.

Patrouchev bestemmer seg for å innkalle til et møte innen en time med medlemmene av Sikkerhetsrådet og regimets høyeste dignitærer. De som ankommer er uflidde, med mørke ringer under øynene og skjelvende tekopper i hendene, etter å ha sett bildene av det som skjer i Novo-Ogaryovo siden daggry.

I rådsalen, på den gigantiske skjermen som nettopp er installert, blinker det utrolige bilder forbi: Putin nynn timer Lennons *Imagine*, klapper en vakthund og ber om å få koble seg til Ursula von der Leyen via videokonferanse for å tilby henne en helg i Sotsji.

Innenriksministeren er blek:

— Han har blitt gal. Han sa «ingen flere raketter, bare klemmer»!

Sjefen for FSB er også forferdet:

— Det er ikke galskap. Det er verre: det er som en overflod av romantisk ømhet. Han sa også at han ønsker å bli medlem av FN og EU igjen for å være i forening med hele menneskeheten!

Nadia, hemmelig rørt, svarer:

— Kanskje dette er en sjanse for Russland til å utvikle seg, ikke sant? Alle de andre deltakerne, i panikk, roper i kor:

— Hold kjeft, Nadia!

General Petrov slår neven i bordet:

— Vi må gjøre noe før CNN kommer med overskriften «Putin, mannen som ønsker å omfavne lederne i Europa og Amerika»! Vi kan ikke la verden tro at han har blitt ufarlig!

Deltakerne blir raskt enige om å be Patrushev om å iverksette hastetiltak. Ikke mot krigen, men mot smitten av presidentens velvilje.

En flom av beslutninger rammer Novo-Ogaryovo som en rasende orkan. FSB får ordre om å kutte all kommunikasjon mellom Novo-Ogaryovo og omverdenen. Telefoner, meldingstjenester, antenner og til og med brevduer blir satt på tvungen permisjon. Bare «offisielle» kretser og hemmelige nettverk – de som offisielt ikke eksisterer – får lov til å forbli aktive.

Alt som forlater Novo-Ogaryovo må granskes: e-poster, telefonsamtaler og til og med samtaler i korridoren. Budskapet er klart: ingen lekkasjer, selv om de er velmenende.

Besøk er nå begrenset til en svært liten krets: noen få ministre, generalstaben og to eller tre håndplukkede lojalister. Alle må undertegne en høytidelig taushetserklæring. Du kan ikke lenger fortelle svigermoren din at tsaren smiler, eller at han snakker om vennskap med Ukraina: dette er nå klassifisert informasjon.

Eiendommens ansatte – leger, kokker, hushjelper – holdes under lås og slå. Telefonene deres blir konfiskert, samtaler deres overvåket, og de har forbud mot å forlate eiendommen inntil videre. De blir tvunget til å undertegne taushetserklæringer som er så strenge at de skjelver. Noen frykter å bli sendt på «forlenget ferie» til Sibir hvis de snakker for mye. Andre spøker lavmælt: «De ender kanskje opp med å lobotomere oss for å være sikre på at vi glemmer alt.» Få tør å le av denne hasten.

I løpet av få timer ble alle disse tiltakene vedtatt. Troupachev ble bekreftet i sin rolle som midlertidig leder av Kreml, med ansvar for å sikre en smidig drift av staten inntil tsaren var fullstendig frisk. Når det gjaldt diplomatiske relasjoner, var det Lavrovs oppgave å opprettholde dem, uten å nevne ordet «velvilje» foran en mikrofon.

Dette møtet avslørte i all hemmelighet en splittelse i statsapparatet mellom to team, som å skille mellom de som liker te og de som foretrekker kaffe.

På den ene siden er det noen få ledere som er villige til å akseptere en ny måte å opptre på ved å innta en mykere, mindre uforsonlig tone i sin styring. Nadia og flere av tsarens gamle venner er blant dem, uten å uttrykke sine meninger klart i tilfelle Putin – den gamle versjonen – skulle vende tilbake til effektiv ledelse av staten.

På den andre siden er det høkene: de som ønsker å se den gamle Putin tilbake, med knyttede never og muskuløs retorikk. Blant disse er Medvedev, lederne av FSB og deler av generalstaben, som håper at det gamle kompasset snart vil være tilbake.

En av ministrene som er lojal mot den nye Putin, erklærte med lav stemme da han forlot møtet:

— Novo-Ogaryovo kommer til å bli en festning av stillhet. Er dette virkelig nødvendig når vår tsar bare har blitt følsom og velvillig? Den byråkratiske maskinen er virkelig forferdelig...

Og Nadia legger til:

— Jeg tror, akkurat som deg, at tsaren bare ønsker fred...

FSB-sjefen, som hørte ham, svarte aggressivt, med et brennende blikk:

— Og vi vil at verden skal fortsette å være redd!

Mens overgangsregjeringen blir satt sammen og isolasjons- og overvåkningstiltak begynner å bli iverksatt, undersøker en medisinsk komité sykdommen som nettopp har forvandlet Putin til en mild surrealistisk poet.

Dr. Smirnov, i sin plettfrie hvite frakk og med et alvorlig uttrykk, avventer resultatene av den rekke tester han har bestilt: blod, celler, spytt... det eneste som mangler for å fullføre samlingen er nesehår. Målet: å identifisere dette forbannede viruset som hadde frekkeheden til å smitte tsaren.

Vi spør pasienten, men han er like forvirret som en restaurantgjest som står overfor en meny på kinesisk. Vi undersøker timeplanen hans, kontaktene hans og hva han har spist de siste dagene. Da ser kjøkkensjefen, som vanligvis er mer opptatt av sausen sin enn omverdenen, plutselig opp, med øynene store som to stekte egg:

— Doktor, jeg husker noe. For noen dager siden kom eieren av kyllingfarmen hvor jeg får mine forsyninger, for å levere en kapun som var så feit at den kunne ha blitt servert ved Katarina IIs bord, og som en bonus, en levende høne for å repopulere Hans Høyhets personlige hønseshus. Han pause, justerte kokkehatten som for å beskytte seg mot en storm av bebreidelser, og la så til med skyldbetynt stemme:

— Mannen svettet som en samovar som var blitt stående på komfyren og klaget over forferdelig migræne. Og det var med denne kapunen jeg tilberedte kylling-tartaren som ble servert til vår kjære tsar, som er den eneste her som elsker den.

En *tartar av fjærfe*, rå selvfølgelig – så uforsvarlig! Ikke rart at ting gikk surt.

Testene bekrefter mistanken: viruset kom definitivt fra denne gården. Budet hadde feber og falt kort tid etter i koma som varte i flere timer; noen av kollegene hans fulgte samme vei til Morfeus' armer og smittsomme sykdommer-avdelingen på det lokale sykehuset. Mer enn femten personer ble smittet og ble syke.

Da helseministeren fikk vite dette, handlet han raskt: Han forbød umiddelbart salg av fjærfe fra den mistenkte gården og sendte noen eksemplarer av disse modige kyllingene til militære laboratorier for analyse.

Nyheten hadde knapt rukket å synke inn før generalene var i full beredskap:

— Slakt alle kyllingene i Moskva-regionen! Og forby umiddelbart salg av alt fjærfe fra denne regionen!

Umiddelbart oppstår det kaos på gårdene. Småbønder river seg i håret og skriker skandale, forbrukere klager foran sine tomme kjøleskap, og tofu-selgere gnir seg i hendene. Men ingenting hjelper: ordren er like ufleksibel som et dekret hugget i stein.

I mellomtiden blir Putin informert av sin personlige lege om den sannsynlige årsaken til sykdommen, og innser med alvorlig mine at han kanskje har spist middag med et gourmetvirus den kvelden.

— Det er ingen grunn til panikk, stammer han, synlig underholdt av all oppstandelsen. Kylling-tartaren var utmerket, og dette viruset er egentlig ikke så færlig. Det gjør bare at man får lyst til

kysse alle du møter og si hyggelige ting til hverandre. Kort sagt, ingenting alvorlig.

— Men Vladimir, det er jo nettopp det som er problemet, svarer Yvan, blek som et laken. Vi vet ingenting om dette viruset, bortsett fra at det forårsaker svært merkelige atferdsendringer.

Kort tid etter kommer nyheten: Alle kyllingene i presidentens hønsehus i Novo-Ogaryovo er døde, ikke av frykt eller kjedsomhet over de offisielle talene, men av et ukjent virus. Etterforskningen får da preg av en detektivhistorie: Mistenkt nr. 1: kyllingen; drapsvåpen: et forurenset kyllingbein og -vinge.

De første epidemiologiske dataene lar ikke vente på seg. En ung biolog, med en mistenkelig perfekt frisyre for en som skal tilbringe dagene sine i et laboratorium, kommer inn i residensen og vifter med en knallrød rapport.

— Så? spør Yvan. Hva er dette viruset?

— Dette viruset er moderat smittsomt, men hvordan skal jeg si det... det har noen uvanlige effekter!

— Vi la merke til det! Du trenger ikke å fortelle oss det.

Hun forklarer:

— Alle pasientene går gjennom koma, men når de kommer ut av det, er de overveldet av ømhet og vennlighet. De kysser sykepleierne, klemmer dem, deler ut mynter som mormonske misjonærer og begynner å velsigne omsorgspersonene. Et tidligere mafia-medlem tilbød til og med sin Rolex til bærebereren som vekket ham.

— Farlige galninger! utbryter Yvan. Eller fanatikere. Eller begge deler! Putin, derimot, er i den syvende himmel. Han applauderer, reiser seg igjen, med glitrende øyne.

— De er fantastiske! Få dem hit! Jeg vil gratulere dem selv, gi dem en klem og gi dem gaver, åpne en sparekonto for dem hvis de vil!

Han vender seg mot biologen og smiler:

— Du også, kom inn i armene mine! Jeg elsker deg! Si meg hva du vil ha, så skal jeg gi deg det! Et kontor i departementet? En bjørn? En dacha på Krim?

Yvan, forferdet, hvisker til sekretæren sin:

— Han har mistet forstanden. Dette viruset er verre enn laudanum. I dette tempoet vil vår Vladimir gjøre pasientene til kyssemaskiner, oversvømme hele verden med komplimenter mens han ønsker universell fred, og be ukrainerne om tilgivelse ved å sende dem skjerf til den kommende vinteren uten strøm.

Epidemien startet lenge før tsaren ble syk. Men inntil da hadde den vært begrenset til flyplassområdet, et område kjent for sine kroniske trafikkork og tvilsomme hygieniske forhold. Den spredte seg sakte uten at noen la merke til det. Men nå når tilfellene selve hjertet av hovedstaden, som et virus som har lest *The Art of War*, men foretrekker *The Alchemist*.

På Moskvas hovedhospital begynner pasienter å strømme inn med svært høy feber, for så å falle i koma i tre eller fire timer – akkurat lenge nok til en lang lur – før de våkner opp opplyst, smilende fra øre til øre, med øynene glitrende som om de nettopp hadde kommet tilbake fra et intensivkurs i lykke.

Det mest urovekkende er deres uimotståelige trang til å klemme alle uten å skille mellom sykepleiere, renholdere, sikkerhetsvakter... og til og med varme drikkeautomater. De blir høflig bedt om å isolere seg i noen dager som en helseforholdsregel. Men de gjør ingenting. Overbevist om at en klem er bedre enn karantene, foretrekker de å spre smitten fremfor å holde seg innestengt.

I dag slår selvfølgelig helsemyndighetene alarm – men med en liten plysjklokke, fordi alle virker for glade til å få panikk. Undersøkelsen avslører en sjokkerende sannhet: disse tidligere komatøse pasientene er alle snille og omsorgsfulle når de kommer ut av koma, etter noen ganger å ha opplevd alvorlig delirium. Det er rapporter om bølger av altruisme i de smittede nabolagene. Tidligere naboer, som hadde sluttet å snakke med hverandre etter en mørk episode med en drill som ble lånt ut for lenge siden og aldri returnert, omfavner hverandre. Separerte par blir forsonet. Opprørske tenåringer gir blomster til lærerne sine. En bestemor ga til og med sin siste krukke med syltetøy til en pizzabud.

Vennlighet sprer seg sakte, men sikkert, med effekter som ligner på det keiseren selv har opplevd siden han ble smittet. Mens han tidligere var kald som en fryser, har han gjennomgått en forvandling. Han sender takkemeldinger til sine ministre, komplimenterer servitørene på Novo-Ogaryovo for kvaliteten på kaffen deres, og nylig tilbød han livvakten sin lønnsøkning og ekstra feriedager.

Innenriksministeren, som oppdager den nye vinden som dette viruset blåser gjennom regionen, kommer også med overraskende observasjoner, som han rapporterer til tsaren:

— Vladimir, jeg har gode nyheter! To av våre politibetjenter ble takket og kysset av innbyggere under en rutinemessig identitetskontroll.

— Kysset? utbryter Putin med tårer i øynene. Men det er jo fantastisk!

— Ja, og andre steder har politibetjenter fått blomster kastet på seg fra balkonger. Et beredskapsteam ble til og med applaudert av unge mennesker som var ute og jogget.

Monarken løftet armene mot himmelen som om han nettopp hadde vunnet Eurovision.

— Det er klart. Dette viruset er en velsignelse!

Yvan, professoren i medisin, forblir forsiktig. Han løfter øyenbrynene med blikket til en mann som har blitt bedt om å diagnostisere en kjærlighetsepidemi med et ødelagt stetoskop. Han kommer med denne advarselen:

— I mangel av seriøs analyse er det ingen bevis for at dette viruset er ufarlig. Folk har fortsatt feber, migrene, og noen synger Beatles-sanger uten forvarsel.

Alt dette er selvfølgelig strengt konfidensielt. FSB sørger for at ingenting kommer ut fra Novo-Ogaryovo. Statslederens sykdom er klassifisert som «topphemmelig: for pinlig – så ikke si noe». Bare noen få rykter sirkulerer, spredt av motstandere som har fått informasjon fra en sykepleier. Uten å kunne verifisere denne nyheten, distribuerer de flygeblader, plakater og tweets fra Moskva som forgiftede godterier.

— De hevder at monarken er gal. Han sendte sjokolade og unnskyldninger til dem han hadde avskjediget, og sa «jeg forstår deg» til dem hvis foreldre hadde blitt sendt i eksil til Sibir. Han smilte til og med til en ukrainsk baby som ble vist på TV!

De offisielle mediene rapporterer ikke om dette. Det siste det russiske folket er villig til å tro, er at deres øverste leder er snillere og mer sympatisk. Mens kveldsavisene fortsetter å snakke om «*offensive taktikker og seire i Ukraina*», sørger Putin i stillhet for at det blir sendt skjerv til den finske presidenten, som har influensa, ut fra ren medfølelse. Viruset har kanskje ikke vunnet krigen, men det vinner hjerter og sinn. Og for generalene er det langt farligere.

Så snart de får vite om virkningen av dette viruset, samles flere psykiatere fra Moskva i et diskret rom i helsedepartementet. En av disse medisinske autoritetene, kjent for å ha skrevet en essay om «*post-sovjetisk patriotisk psykose*», prøver å berolige kollegene sine:

— Det er bare en fase, en klassisk posttraumatisk reaksjon: koma, lys i enden av tunnelen, og vips! De kommer tilbake like hyggelige som speidergutter på pilegrimsferd. Det går over, det garanterer jeg.

Men til deres store overraskelse går det ikke over. Den vennlige oppførselen vedvarer, slår rot og sprer seg. Folk begynner å snakke om det på gata som det spontane kysse syndromet. Folk som pleide å være gretne, begynner å dele ut komplimenter som valgbrosjyrer:

— Fin bart, kompis! eller – Hunden din er fantastisk, frue! eller til og med – Jeg vil male livet mitt på nytt i fargene i smilet ditt!

I personalmatsalen i presidentpalasset tar samtalen en overraskende vending:

— Hørte du hva som skjedde med pasientene på tredje etasje på sentralsykehuset? spør en pleieassistent med munnen full av borsjtsj.

— Ja visst! En av dem kom tilbake for å gi tips til sykepleieren som rotet til intravenøs hans.

— En annen skrev et kjærlighetsbrev til ekskona... og svigermoren.

— En ringte til og med skattekontoret for å takke dem for arbeidet deres!

Teamets filosof – med kallenavnet Kontine, fordi han bruker mer tid på å filosofere enn å desinfisere – erklærer høytidelig:

— Det gjenoppretter troen på menneskeheten. Et virus som gjør folk snille, kan være vår arts siste sjanse.

Ikke alle deler denne entusiasmen. Virologer, de ekte, de som ikke har gitt etter for terapeutisk poesi, er fortsatt bekymret. Professor Yvan, med nesen begravd i resultatene sine, er en av dem:

— Vedvarende feber, hodepine, ukontrollerbare trang til generøsitet. Det er sannsynligvis en nevrokjemisk ubalanse, for når disse pasientene kommer ut av koma, kysser de ikke bare pleierne sine: de strømmer over av mistenkelig vennlighet!

I korridorene på Novo-Ogaryovo, hvor Putin fortsatt er innestengt, kan man høre ham erklære, med armene vidt åpne, til rengjøringsdamene som tar seg av ham:

— Kom hit, så jeg kan gi dere en klem! Jeg skylder dere alt: min strøkne skjorte, mine tøfler... godt organisert, min indre ro...

Patrushev er flau og bekymret, og holder jevnlig kontakt med professor Yvan:

«Vi vil ikke kunne skjule vår tsarens søte galskap mye lenger. Hvis han fortsetter å velsigne grønne planter og erklære sin kjærlighet til servitriser og statuer,

vil alle innse at han ikke lenger styrer noe, ikke engang sin egen libido. Vi må isolere ham.

I nabolagene i Moskva hvor epidemien sprer seg, er befolkningen delt mellom de som har våknet opp fra koma og forelsket seg i verden, alltid klare til å hjelpe en gammel dame over gaten eller synge Michel Sardou-sanger i bygningens trapperom, og som ser viruset som en gave fra himmelen, og de friske, uinfiserte, som er mistenksomme og ser på de førstnevnte som vandrende «klembomber»² «bomber på frifot», som flykter fra dem på gaten og til og med kaster hansker i ansiktet på dem for å holde dem unna.

En plan om obligatorisk isolasjon for de smittede utløser en bølge av protester.

— Hvorfor isolere oss? Vi er bare glade! protesterer en kvinne i fortiårene, en tidligere sur offentlig ansatt som nå er frivillig på et barnehjem. La oss elske livet og leve i fred!

Det virkelige vendepunktet, som ingen, smittet eller ikke, satte pris på, kom med beslutningen om å slakte alle kyllingene på gårdene i Moskva-regionen. Et helsetiltak, sikkert, men et som ble sett på som et svik av en del av befolkningen som var avhengig av kyllingbuljong. Småbønder ropte skandale. Noen lenket seg fast til fjærfeet sitt. En gruppe urbane poeter reciterer haiku til de dødsdømte kyllingene:

*O høneaktige fugl,
Du som var bærer av kjærlighet,
Nå er du fritt vilt!*

I maktens korridorer er meningene delte: viruset har ikke drept, men det har endret atferden. En politisk rådgiver, medlem av FSB, hvisker i øret til sikkerhetsrådets sekretær:

— Vi må velge. Enten behandler vi denne epidemien, eller så lar vi den vinne. Problemet er klart, for folk har aldri vært så snille og fredelige. Det er flott for noen, men skremmende for andre!

General Kravchenko, med store øyne, er en av de sistnevnte. Han roper indignert:

— Vet du at han har beordret at ballistiske raketter skal males om med regnbuefargede fredsbudskap? Vi kan ikke lenger skyte slike raketter mot et annet land! Krigen er tapt for den engang har begynt.

Sjefen for FSB foreslår Troupachev at de organiserer et motangrep i media. Ikke et eneste bilde eller budskap som nevner tsaren skal slippe ut fra Novo-Ogaryovo. De må få folk til å tro at han mediterer. Eller enda bedre, at han er på en åndelig retrett med sin venn patriarken Kirill.

Sergei Shoigu ser tankefull ut:

— Hva om han aldri kommer til fornuft? Hva om han forblir mild, snill og kjærlig?

Hva skal vi gjøre? Med sitt skarpsindige blikk foreslår Nadia løsningen:

— I så fall gjør vi som i de store sovjetiske tradisjonene: vi iscenesetter en stor nasjonal sykdom som har slitt ham ut. Han hviler. Han mediterer. Han tenker veldig hardt på Russland. Og vi, i mellomtiden, tar oss av tingene.

General Petrov løfter forsiktig hånden:

— Hva om han ble populær i en «Peace & Love»-versjon? Folk elsker ledere som skjemmer dem bort, nå...

Medvedev avbryter ham:

² Klemmer: klemmer, kos

— Russere liker disiplin, makt, bjørner, stridsvogner og atomvåpen, ikke kollektive kjærlighetserklæringer og Joe Dassin-sanger! Vi må opprettholde dette bildet. Verden må for eksempel aldri få vite at han ba om at det ble satt opp store bokser på Den røde plass hvor folk kunne legge igjen søte beskjed.

Noen timer senere, i Kremles kriserom, kommer Nadia tilbake, og ser ganske panisk ut:

— Han skrev et håndskrevet brev til Zelensky. Med små hjerter i stedet for prikker over «i»-ene! En FSB-agent fanget det opp før det forlot Novo-Ogaryovo, men det var nære på!

En skjelving går gjennom rommet. En eldre oberst med ansvar for posten krysser seg, mens generalene og ministrene som ikke er smittet, fornyer sin tillit til Troupachev som leder av landet inntil Putin er frisk igjen eller en etterfølger er utnevnt.

Stilt overfor vanskeligheten med å holde Putin under konstant kontroll, blir Troupachevs team og FSB enige om å organisere Putins umiddelbare retur til Kreml, hvor han vil bli plassert i en spesiell fløy hvor han vil være bedre isolert og lettere å overvåke.

Herskeren, som fortsatt er like fysisk sterk som en sibirisk bjørn som har spist blåbær og patriotisme, er glad for å returnere til Moskva, hvor han, som han sier, vil kunne «*føle landets puls bedre*» – med andre ord, sjekke at folkets hjerte fortsatt slår for ham... og i riktig tempo!

Til denne tilbakekomsten inviterer han Mikhail Mishustin, som han forfremmet noen måneder tidligere til president for Den russiske føderasjonens regjering.

Avreisen fra Novo-Ogaryovo er en storslått affære: blinkende lys, motorsyklistar som kjører med disiplin som en Bolsjoj-ballett, og sirener som uler som et operakor. Offisielt er det bare en retur til Moskva. Men det føles mer som en militæroperasjon mot trafikkork. For å krysse Moskva er ikke lenger en søndagstur. Byen sprer seg nå som pannekakedeig som er hellet for generøst på stekepannen: den renner over i alle retninger. Velstand, demografi og en uhemmet kjærlighet til SUV-er har ført til at biler har vokst frem som sopp etter regn, bortsett fra at veiene ikke har vokst en centimeter. Resultatet: en symfoni av horn, dempede forbannelser og sjåfører på randen av nervøst sammenbrudd.

For å forhindre trafikkork eller at ondsinnede personer ødelegger festen, stenger presidentens sikkerhetsvakter ganske enkelt av trafikken langs hele ruten. Moskva kommer til å stå stille, som et folk som tilber sin gud. Deretter kan bilkortesjen sette i gang i en parade av identiske limousiner, stilt opp som forkromede matryoshka-dukker. Ingen vet hvilken bil tsaren sitter i, noe som gjør hver reise til et gigantisk gjettespill for nysgjerrige tilskuere som ønsker å ta bilder av sitt idol. Noen ganger setter en dobbeltgjenger seg til og med i den første bilen, bare for å villed folk og holde paparazziene opptatt.

I en av disse bilene, som er mer luksuriøse enn en Rolls-Royce Phantom og nesten like dyre som en oligarks yacht, sitter Dr. Yvan foran og passer diskret på pasienten sin, mens Putin bak, i strålende humør, henvender seg til sin kollega Mikhail Mishustin, som samvittighetsfullt påtar seg regjeringsformannskapet:

— Mikhail, min kjære Mikhail! Jeg har aldri fortalt deg nok hvor mye jeg elsker og beundrer deg. Tilgi meg for denne forglemmelsen! Takket være deg strømmer skatteinntektene våre over som Volga om våren. Du har redusert korrupsjonen, fått kontroll over regnskapet vårt og modernisert skattesystemet uten å skremme bort de rike. Det er en bemerkelsesverdig prestasjon!

Michoustine, rørt, stammer noe om samarbeid, men tsaren, smittet av velviljens virus, fortsetter i en tone som er like søt som sukret urtete:

— Takket være deg har vi gjort mye for økonomiske aktører, men folket venter fortsatt. Kan du gjøre kampen mot fattigdom til en prioritet? Det er ikke like spennende som å smigre store bedrifter, men det er nødvendig. La oss omfordele, støtte familier og skape lykkelige skattebetalere!

Michoustine nikker:

— Det skal bli gjort, Deres Eksellense. Det kan De stole på!

Limousinen glir gjennom en merkelig fredelig by. Moskva utstråler ro – et mirakel iscenesatt av tsarens vilje. Atmosfæren er så rolig at man nesten kunne glemme at krigen, noen hundre kilometer unna, ikke er helt over ennå. Men

foreløpig, i den stille boblen av limousinen, betrakter monarken Moskva med den tilfredse holdningen til en far som ser på sitt barn, pent kjemmet for skolebildet.

«For en vakker hovedstad!» mumler han, og føler ømhet overfor seg selv.

Yvan, legen hans, som sitter i forsetet, lytter, observerer og noterer nøye: *«Vedvarende symptomer på akutt velvilje. Stabil fremgang. Ingen behandling nødvendig på dette tidspunktet.»*

Denne roen i hovedstaden har sin pris: en skog av kameraer overvåker hvert eneste fortau, vakter står på vakt hver 30. meter, og det er flere politifolk enn duer på Den røde plass. Du kan bli arrestert når som helst, noen ganger for å nys i feil retning – men hvorfor bekymre seg? Så lenge du adlyder, er alt i orden. Det var riktignok en dag da en drone slapp en bombe på en bygning i forretningsdistriktet, men hendelsen forsvant fra det kollektive minnet raskere enn en kandidats løfte etter et valg.

Det som imidlertid bekymrer folk, er historiene som kommer fra fronten og nyhetene om kjære som blir arrestert for å våge å tenke annerledes. Fengslene er overfylte, tvangseksil blir stadig mer vanlig, og vilkårlige arrestasjoner blir så vanlige at de er en del av den nasjonale rutinen. Alle vet dette, men de fleste foretrekker å tie – for her er det velkjent at det er bedre å bite seg i tungen enn å risikere å miste friheten... eller tennene.

Ved inngangen til Kreml presenterer vakter i stive uniformer våpen med en nesten komisk alvor. Putin, som ser alvorlig ut – eller i det minste så alvorlig som en mann som nylig er smittet av et ukjent virus kan se ut – skynder seg inn på kontoret sitt sammen med Mishustin og legen sin, som spioner i en B-film.

På skrivebordet hans lå et notat fra en medisinsk professor i Moskva, hastig skrevet av en sekretær som tydeligvis ikke hadde studert klassisk litteratur. Budskapet var likevel veldig klart: epidemien spredte seg. Nye tilfeller dukket opp, hovedsakelig i det store kyllingoppdrettsdistriktet, som syntes å være kilden til utbruddet.

Putin rynket bekymret pannen og spurte Yvan:

— Så, hva vet vi om dette viruset? Har laboratoriene våre funnet noe, eller jakter de fortsatt etter prøverørene sine?

— De venter på flere tester, svarer legen hans. De samarbeider nå med Vektor-instituttet, vårt spesialiserte virologisenter. Det er tilsynelatende et hardnakket og ganske smittsomt virus, men fremfor alt... forvirrende. Instituttet anbefaler isolasjon.

— Isolasjon? Vil du at jeg skal låse meg inne i en dacha igjen med Rambo-DVD-ene mine og manualene mine?

Putin er isolert i komfortable omgivelser, men er fortsatt under nøye overvåkning. Han venter på besøk av sin venn, forsvarsminister Sergei Shoigu, som har fått tillatelse til å komme og besøke ham iført medisinsk verneutstyr.

Shoigu kommer inn på kontoret og ser merkelig ut. Det er noe galt med uttrykket hans. Han har forandret seg. Han smiler et ekte, oppriktig smil, med munnvikene som vender opp uten anstrengelse, ikke den administrative grimassen han vanligvis reserverer for kameraer eller interne fiender. Enda verre, han tar en liten krukke med syltetøy ut av vesken sin.

— «Hei, Vladimir!» sier han med varm stemme. «Jeg håper du føler deg bedre. Jeg har med meg litt solbærsyltetøy til deg. Det er hjemmelaget av min kone. Hun sier det løfter humøret.»

Putin svarer ikke umiddelbart. Han stirrer bare på ham som man ville stirret på en granat uten splint. Så mumler han sakte:

— Hva har du gjort, Shoigu? Du er ikke den samme personen lenger!

— Men ja, det er meg! svarer Shoigu og setter seg lydig ned. Det er bare det at... la oss si at jeg hadde en åpenbaring. Jeg fikk influensa med veldig høy feber for en uke siden. Det holdt meg sengeliggende, men jeg kom meg gjennom det, selv om jeg knapt kan huske noe. Jeg var langt herfra og mistet bevisstheten i over tre timer. Siden da har jeg ikke følt noe ønske om å invadere noen.

— Du hadde ingen syn? Ingen hallusinasjoner?

— Å ja! Jeg så bison som danset polka i hagen min. Men fremfor alt forsto jeg. Vold, Vlad, er utdatert. Denne verden trenger kjærlighet, solidaritet, diplomati...

— Sier du at vi skal løse våre uenigheter med NATO med Klemmer? Putin smilte, med øynene halvt lukket som en kattunge som våkner.

— Ikke kos, nei, men kanskje... et toppmøte om global lykke? Jeg har allerede designet et logo. Det er en regnbue og en smilende bjørn.

Putin reiser seg sakte. Han går rundt på kontoret. Han nærmer seg Shoigu, observerer ham fra alle vinkler og klyper ham lett i kinnet.

— Plukket du sopp i Sibir eller noe?

— Bare porcini-sopp. Men de var utmerkede. Jeg tok med litt til deg også!

Han trekker en liten pose ut av bunnen av vesken sin. I det samme øyeblikket holder en FSB-agent som står bak døren seg tilbake fra å utløse et kjemisk alarm.

— Sergei, sier Putin med alvorlig stemme, er du klar over at du er i ferd med å bli en trussel mot nasjonal sikkerhet? Er du klar over det?

— En fare for fred! mener du. Han ler og fortsetter entusiastisk:

— Ja, en fare for freden! Tenk deg: ingen stridsvogner, ingen raketter, ingen sanksjoner. Bare fruktbart samarbeid og kulturell utveksling!

— Min kjære minister, sa Putin og gned seg på haken, jeg vil holde deg nær meg en stund for å meditere og forberede meg på fremtiden. Men vær forsiktig, vi blir overvåket av folk som er uenige.

— Uenige i hva?

— De er uenige i å gjøre fredelige ting... som å lage syltetøy i glass!

Det russiske etterretningsvesenet trodde først at det var matforgiftning – «for mye kompott, for lite diktatur» – men det utviklet seg til et ukontrollerbart fenomen. Virusets, som uoffisielt har fått kallenavnet «kyssesyndromet», sprer seg i de øvre sjikt av staten. En viseminister for utenrikssaker ble tatt på fersken mens han sang Aznavour-sanger i en heis. To oberster i nasjonalgarden ba om tillatelse til å male tankene sine i pastellfarget khaki for å myke opp hærenes image. Og en tidligere fengselsdirektør ba offentlig om unnskyldning til alle sine tidligere innsatte på YouTube-kanalen sin, med tårer i øynene og oppriktig anger.

Putin, som er klar over denne oppførselen, observerer denne ideologiske endringen med samme uttrykk som en løvetemmer som oppdager at løvene hans plutselig har blitt vegetarianere. Han rådfører seg med sine beste forskere, de mest kompetente forskerne. De er enige: det som skjer er spontant, uforklarlig, uhelbredelig. Dette viruset rammer stadig flere regjeringsmedlemmer. Og jo høyere opp i hierarkiet, desto tydeligere og mer overraskende er dets manifestasjoner og effekter.

I Moskvas gater og torg setter noen innbyggere som har våknet fra koma opp plakater med påskriften: «*Borsjtsj for fred!*» eller «*La oss kysse våre naboer, ikke stridsvogner!*» eller «*Slava Druzha!*» (Ære være vennskapet!)

FSB prøver å dekke over denne uorden for å forhindre en katastrofe som ville stoppe krigen. Men viruset fortsetter å skape bekymring mens epidemien utvikler seg stille og uten pause.

Siden han ble smittet av viruset, har Putin strålt som en løvetann i april. Overbevist om at han er alles venn, selv de som avskyr ham, føler han seg klar til å spre vennlighet, kjærlighet og kyss som godteri. Han flyr lykkelig rundt i Kreml-leiligheten han har fått tildelt, og glemmer nesten at utenfor frykter mange av hans undersåtter å falle i koma og ønsker å unngå viruset for enhver pris, akkurat som man ville unngå svigermoren sin på en søndag ettermiddag.

Noen medlemmer av rådet hans forteller ham imidlertid at situasjonen i Moskva ikke er så rolig som han kanskje tror. Han ber derfor om å få møte folket sitt personlig for å få et inntrykk av stemningen. Han er så vennlig og høflig i den vakre leiligheten som fungerer som fengsel for ham, at vaktene hans gjør livet hans lettere og videreformidler forespørselen hans. Patrushev diskuterer saken med FSB-tjenestemennene:

«Hvis vi tar tilstrekkelige forholdsregler,» svarer de, «er det ikke en dårlig idé. Det vil berolige befolkningen, som ikke er klar over at makten har skiftet hender. Og det vil dempe ryktene spredt av konspiratører som ønsker å styrte deg ved å utnytte misnøyen forårsaket av slaktingen av kyllinger.»

For å la ham gå ut uten å komme med noen upassende uttalelser, bruker FSB en strategi som er verdig Three Stooges. De sender en dobbeltgjenger i forveien, ledsaget av en hund som ligner hans egen, fordi alle vet at en leder med hund virker mer menneskelig. Og han, forkledd som en vanlig mann og overvåket av en vakt som har til oppgave å forhindre uhell, følger etter på avstand og lytter til babushkaenes småprat. Dette gjør at han kan høre hva folk sier om ham, samtidig som moskovittene tror at han ikke er syk og at han fortsatt styrer landet og Russlands militære operasjoner med en mesterlig hånd.

Uten videre blir denne utflukten organisert for ham.

En umerket Lada henter ham og kjører raskt mot de nordlige forstedene til Moskva. Den følges av en offisiell bil med hans dobbeltgjenger og en hund. Begge bilene ankommer det største matmarkedet i Moskvasky forsteder. Der, blant lukten av grønnsaker, fisk og ulovlig ost importert fra Frankrike og andre steder, foran boder som selger halvknuste bjørnebær, samler det seg en fargerik folkemengde: fattige eller gjerrige bestemødre, profesjonelle forhandlere, gode kjøp-jegere og barn som drar mødrene sine med seg til sirup- og syltetøybodene.

Putin, sminket av en profesjonell sminkør, lar dobbeltgjengeren gå foran seg, omgitt av en gruppe politibetjenter som har fått beskjed om å la folk nærme seg ham, men ikke for nær. Liken, trofast mot sin oppgave, går foran med en lånt hund som er en eksakt kopi av presidentens hund, mens Putin holder seg diskret på avstand. Så snart liken har passert markedets inngang, roper et barn:

— Mamma! Det er Putin! Og det er hunden hans som løfter beinet på båsen din!

— Nei, kom igjen, sier moren, det er ikke mulig! ...Ah! Men ja! Det er ham! Vi ser ofte ansiktet hans på TV.

På markedet er det travelt: barn, bestemødre, salamiselgere – alle trenger seg rundt den falske tsaren. Han beveger seg frem gjennom mengden, som holdes på avstand av politiet. Han tror han er godt castet i rollen sin, begynner å smile og gir til og med en liten klokke til en av kvinnene som strekker ut hånden mot ham:

— Jeg har ikke noe annet på meg, kjære dame. Ta det, det er alt jeg har.

På mindre enn to minutter forvandles de andre kvinnene til sultne hyener:

— Gi oss også en klokke! roper en av dem.

— Du må ha mange flere, herr president! legger den som tror hun er kjente ham igjen.

Lignende personens gest var oppriktig, men uheldig. Denne klossetheten utløste et slagsmål om et verdiløst stykke sveitsisk metall. Mens selgerne sloss med hverandre, kom dobbeltgjengeren tilbake, beskyttet av politiet. Politiet, ivrige som en disiplinær kommando, spredte mengden med en slik brutalitet at selv Vladimir, gjemt under sin falske bart og bak en pyramide av rødbeter i den andre enden av gangen, følte seg kvalm.

— Vel! sukker han. Disse menneskene mangler ikke energi eller ønske om å ha tiden på håndledet!

Han lar sin dobbeltgjenger gå, mens han selv, med sin falske nese, fortsetter sin utforskning som Philby eller James Bond på hemmelig oppdrag. Han smyer seg mellom bodene, går forbi en selger som tilbyr støvete grønnsaker, lytter intenst til det som blir sagt, og stopper så foran en gammel bondekone som selger løk og purre, foran hvilken hun har plassert et portrett av sønnen sin, en krigshelt som døde i kamp, med ett øye og en del av kinnet manglende. Putin, i velvillig modus, forsøker å trøste henne med en kommentar:

— Du må være stolt over å ha gitt en sønn til fedrelandet!

Reaksjonen kommer umiddelbart: hun griper tak i en purre og svinger den som et stumpt våpen. Tsaren viker tilbake, overveldet av den rå smerten. Han glemmer nesten at krigen fortsatt raser. Noen meter unna viser en annen selgerinne et bilde av mannen sin, fullstendig forvandlet til en posttraumatisk Picasso med et vansiret ansikt og en atrofiert arm.

Det er strengt forbudt av myndighetene å vise slike bilder. Putins sikkerhetsagent varsler politiet. Politiet ankommer med batonger, konfiskerer portrettene og prøver å ta dem med seg. Andre selgere med håret oppsatt i knuter kommer for å forsvare kollegene sine. De gjør motstand og slår politiet med bunter av gulrøtter og selleri, noe som utløser begynnelsen på et opprør. Putin, rystet av volden, trekker seg tilbake og går for å finne Ladaen sin.

Han hadde drømt om varme ord og en fredelig, velvillig spasertur. Han fikk en spasertur, men den var av geriljastil, opprørsk og smertefull. Og for første gang siden han ble president i Russland, tenker han at å styre gjennom frykt sannsynligvis ikke er den beste måten å regjere på. Han returnerer til Kreml og opplever en alvorlig eksistensiell krise. Han grubler. Han introspekterer, og det gjør vondt!

Han, Vladimir Vladimirovich, levende gud av steppene og forgylte salonger, ønsket å «nå ut til folket», som han sa i sine taler skrevet av andre. Bortsett fra at når du nærmer deg folket uten eskorte, biter de. Eller de slår deg med selleri. Eller de minner deg om at krig ikke er et abstrakt begrep når de viser frem den forslåtte kroppen til sønnen eller mannen sin på en kasse med reddiker.

Han lukker øynene og spiller av scenen som en dårlig såpeopera: dobbeltgjengeren som deler ut falske Rolex-klokker som om det var Haribo-godteri. Bondebestemødre som kjemper for litt medlidenhet og anerkjennelse. Og han, Vladimir, forkledd som turist, som blir oversvømmet av purre og en strøm av fornærmelser og sannheter, rå som sushi med bitter saus.

Han er såret. Såret i sitt image. Såret i sitt ego. Såret i den medfølelsen han føler velde opp fra magen som en leverkrise etter et statsbankett.

— Jeg vet ikke hvordan jeg skal elske og gjøre meg selv elsket, gjentar han for seg selv som et mantra.

Han innser at han i mer enn tjue år har forvekslet «å bli respektert» med «å innpode frykt», «å lede» med «å terrorisere» og «orden og sosial fred» med «arrestasjoner og en kneblet presse». Hele livet hans har vært en lang film om dominans. Ikke et eneste bilde av velvillig kjærlighet.

Den gamle Ladaen som kjører ham tilbake til palasset lukter av markedskål, gammelt skinn og desillusjon. Han sitter slapp i baksetet som en oligark på Xanax og tygger på en myk kjeks som sjåføren har gitt ham, i den tro at han gjør det rette. Han ser på landskapet som glir forbi: løshunder, selgere som selger sokker med hull i, et gigantisk reklametavle med teksten «Stem for stabilitet med Putin!», hvor bildet hans er pyntet med et Trotsky-aktig bart. Han føler seg alene. Mer ensom enn isbjørnen i Novosibirsk zoo. Hans trone? En frossen krakk, plassert på toppen av en haug med hemmelige filer, lister over tidligere følgesvenner i eksil, og regninger for plastisk kirurgi for å glatte ut imageet hans.

Men nå har dette forbannede viruset – denne sentimentale mikroben – smittet ham til beinet. For første gang i sitt liv føler han en bølge av omhet stige opp i hodet. Han gråter nesten. Eller kanskje er det støvet på baksetet i Ladaen som får ham til å gråte... Det spiller ingen rolle.

— Hva om jeg var virkelig velvillig nå? Virkelig god og snill.

Tilbake på palasset, fylt av edle intensjoner og følelser som er like vakre og gode som moldoviske kaker, gir han Patrushev uventede ordre:

— Nikolai, jeg vil at du skal ta beslutninger på mine vegne. Gode beslutninger. Humane, snille, velvillige beslutninger.

Patrouchov blir overrasket og lurer på:

— Hva mener han med snill og velvillig? «Ikke mer tortur» eller «mindre Korrupsjon og skattesvindl»?

— Bedre! sier Putin til ham. La folket anmelde alle korruperte embetsmenn! La oss ta tilbake villaene deres, klokkene deres, boblebadene deres! Og la oss gi folket tilbake pengene sine!

Nikolai stammer i svaret:

— Men Vladimir, hvis vi gjør det, vil det ikke være mange igjen, bare vaktmesteren, du og jeg.

— Desto bedre! Vaktmesteren er ærlig!

Terningen er kastet. Putin har gjenvunnet sin autoritet, og Nikolai Patrushev underkaster seg, selv om han ikke er enig i alt. Gode gjerninger følger etter hverandre som perler på et smykke:

— Gi meg listen over politiske fanger! ber Putin ham. La oss frigjøre dem

Og gi dem en offentlig unnskyldning, med sjekker og vinterjakker.

— Skal vi også gi penger til veldedighet? Patrushev legger ironisk til.

— Absolutt! Selv til de med logoer som er like stygge som etiketter på vaskepulver.

— Færre militære på TV også? Troupacev fortsetter.

— Ja. Flere konserter, klovner og bakerecept.

Patrouchov og hans rådgivere, som i utgangspunktet var skeptiske, blir til slutt overbevist om at deres tsar har blitt erstattet av en klone som ligner julenissen.

— Han er ikke seg selv lenger, hvisker Nikolai. Fredelig, snill og sjenerøs, hvor lenge vil det vare?

I Kreml-palasset lukter det av kald kaffe og angst i det lille møterommet som er tildelt Putin. Den fremstående forskeren fra Vektor Virology Research Centre har nettopp ankommet. Hun bretter ut en tykk mappe foran Putin, Smirnov og Patrushev, prydet med skremmende insignier som er designet for å innpode frykt.

— La oss se disse berømte resultatene! ber Putin.

Forskeren har gjort mye arbeid. Hun presenterer sine konklusjoner:

— Som dere allerede vet, er dette viruset smittsomt, tilsynelatende ufarlig og har merkelige psykologiske effekter. Vi har aldri sett noe lignende! Det stimulerer områder av hjernen som er knyttet til kjærlighet, får dopamin til å danse i alle nevronene, og kan til og med øke produksjonen av oksytocin – kjærlighets- og koshormonet – serotonin – nevrotransmitteren for lykke – og endorfiner – naturlige smertestillende midler.

Disse resultatene er gladelige nyheter.

— Et kjærlighetsvirus? Vi må patentere det! erklærer Putin, like inspirert som en kapitalist fra Silicon Valley.

Men virologen legger umiddelbart til:

— Dets opprinnelse er fortsatt et mysterium verdig en science fiction-roman. Det er ikke funnet noen nære slektninger blant fugleinfluensavirus eller Marek's sykdom. Men det er faktisk et mutert fjærfevirus, født på en usunn gård hvor stressede kyllinger kanskje ikke blir snakket nok til å innse det! Det er definitivt en nykommer.

Forskeren justerer brillene sine for å lese resten av rapporten, og fortsetter:

— Når det gjelder bivirkningene som vårt laboratorium har observert, er de mange og varierte, men det mest slående er at noen smittede personer utviser ekstremt kjærlig oppførsel, som ifølge noen spesialister kan sammenlignes med oppførselen til personer med Downs syndrom, selv om det ikke er identifisert noen kromosomale sammenhenger.

— Vi må fortsette forskningen vår, konkluderer hun. For å gjøre dette vil vi kartlegge de kretsene av omhet som aktiveres i hjernebarken av dette viruset, samtidig som vi studerer hormonmetabolismen for å måle den raske økningen i dopamin, oksytocin, serotonin og endorfiner. Og til slutt vil vi utforske den genetiske virkningen av dette viruset, noe som vil føre oss til å verifisere, spesielt, om viruset har noen evne til å forme kromosomer... eller om det bare er en viral tilfeldighet.

For å gi denne hårløse mikroben litt god presse, har noen russiske epidemiologer døpt den «*Den velvillige*», et navn som skaper ganske mye oppstyr. Dette korte, søte og vagt kjærlige ordet sprer seg raskere enn en vits på kontoret.

Avisene tar det i bruk: Den *velvillige*, det nye fredsvåpenet! Sosiale medier videreformidler det: hashtag: #TeamBenevolent. Selv avisforhandlere i kiosker presenterer epidemien som en ny altomfattende tjeneste: ubegrenset klemmer og gratis godt humør.

For å rulle ut den røde løperen for dette viruset, iverksetter helsedepartementet tiltak... som er svært virale tiltak:

- Umiddelbar opphevelse av beskyttelsestiltak: vask hendene, ja, men ikke for mye!

- Offisiell avskaffelse av sosial distansering: fra nå av er det obligatorisk å «håndhilde».

- Gjenåpning av hønsehus: lenge leve kyllingene! Og slutt på blodbadet!

Disse tiltakene får Putin til å si:

— Ser dere, takket være den *velvillige* er folket lykkeligere og mer samlet. Ingen bør frykte ham!

Bak den kollektive gleden gjenstår imidlertid en alvorlig bekymring:

— Hva om viruset en dag muterer ... og bestemmer seg for å aktivere andre hormoner? Som testosteron for å provosere og oppmuntre til aggresjon i gatene, eller kortisol for å øke stress?

Foreløpig forblir Den *Velvillige* et mildt mysterium som regjeringen har valgt å beskrive som «den beste garantien for intern fred og stabilitet», selv om det er litt for tidlig å få oss til å glemme Covid, som ennå ikke har sagt sitt siste ord og dukker opp fra tid til annen.

Kremls hemmelighet er ikke lenger like godt bevart som gullet i babushkaenes skap. Den er nettopp blitt avslørt. Hele Moskva vet nå at deres elskede hersker ikke lenger er virkelig syk. I hvert fall ikke alvorlig syk, bare litt, på en måte som er... la oss si, uforutsigbar.

Ryktene om damene han har kysset i mer enn diplomatiske omfavnelser, og observasjonen av hans dobbeltgjenger på markedet, har gitt borgerne en pekepinn. Som et resultat er det ingen som lenger tror på hans mystiske koma. Tsaren har det bra, takk skal du ha, han puster i god helse og velvilje med hvert åndedrag!

Motstanderne regnet med at befolkningen ville være misfornøyd med regjeringen fordi den hadde brukt så lang tid på å innrømme at viruset ikke var så farlig som den hadde fått dem til å tro. Nå er de forvirret. Hvordan kan de styrte en hersker som er for vellykket i å helbrede og har begynt å dele ut gaver til folket? Det er uanstendig! Og med FSB som klistrer seg til dem som en våtdrakt, fordamper deres revolusjonære entusiasme som vodka i solen.

Fra sitt eksil i London er Khodorkovsky, lederen for de eksilrevolusjonærene, ikke så desperat. Han holder flammen i live. Han er overbevist om at folkets misnøye vil eksplodere – ikke bare på grunn av bensin- og gassprisene, men også på grunn av forsinkelsen i å få kylling tilbake på hyllene og krigen i Ukraina, som etterlater mange familier i sorg. Han beordrer derfor sine underordnede til å organisere et «rent og diskret» angrep, i stil med en spionfilm fra 1970-tallet.

Mens Vladimir Putin utstråler vennlighet som en radiator i emosjonell overdrive, møtes sentralkomiteen for motstandere som ennå ikke er døde eller i fengsel (CCOPEMEP) på den andre siden av Moskva, i en dårlig ventilert kjeller vagt dekorert med krøllete plakater av Navalny – samlerutgave, snart utsolgt.

Samlet rundt bordet er:

- Igor, Khodorkovskys representant og lokal leder for opposisjonen.
- Vadim, tidligere spion som ble eksistensiell poet og sporadisk alkoholiker.
- Ludmilla, feministisk hacker, intolerant mot gluten, patriarkatet og proprietær programvare.
- Mikhail, filosofilærer som ble sparket for å ha våget å si at Platon ikke ville ha stemt på Putin.
- Rassoul, kommunikasjonsfyren.

— Kamerater! Tsaren har forandret seg! utbryter Igor. Han er visstnok hyggelig. Han gråter foran babushkaer, deler ut rubler og løslater politiske fanger! Hvem kan tro det?

— Det er en felle! raser Mikhail. En psykologisk operasjon. Operasjon Doudou. Han vil lulle oss i søvn med kos!

— Eller, mumler Ludmilla mens hun taster på sin gamle Nokia, det skyldes en hjerneparasitt... eller verre, et kinesisk følelsesimplantat.

Konklusjonen er like overbevisende som en syllogisme:

— Hvis Putin har blitt snill, er det fordi han er syk. Og hvis han er syk... må han frigjøres. av hans lidelse!

— «Drepe ham?» spør Vadim. «Lett å si, men hvordan? Med en kniv? En drone? En bombe? En forgiftet sandwich?»

— Det spiller ingen rolle! svarer Igor. Det viktigste er å finne en modig, idealistisk frivillig... som er litt selvmordskandidat.

Det blir iskald stillhet. Man kunne høre en spyflue som FSB hadde kastet. Igor slår neven i bordet for å vekke gruppen:

— Hvem melder seg frivillig? Mer stillhet.

Til slutt kommer Rassoul, en inspirert konspiratør, med et forslag:

— Jeg kjenner en ung arbeidsløs fyr som er litt... frakoblet. Han elsker spenning, videospill, og han har ikke mye å tape. Dessuten trenger han penger for å «motivere» seg selv.

— Perfekt! konkluderer Igor. En moderne helt, klar til å dø for saken, eller i det minste for sitt fix.

Rassoul kontakter ham. Med gruppens godkjenning får denne unge mannen i oppgave å gjennomføre angrepet. Men heltenes ære er kortvarig: frivilligen blir arrestert av FSB før han rekker å trykke på noe. Etter noen få runder med hardhendt avhør, tyster han på hele gjengen. Det oppstår panikk!

— Spred dere! roper Igor. Gjem dere, gå i skjul, men ikke host for høyt, ellers kan de finne dere!

Ironisk nok blir konspiratørene smittet av det berømte Benevolence-viruset i sine små, dårlig ventilerte gjemmesteder. Feber, delirium, lykksalige smil: den perfekte cocktail for å nøytralisere enhver revolusjon. FSB-håndlangerne plukker dem gledelig ut en etter en, som sopp om høsten. Motstandsgruppen er i uorden.

Noen dager senere stormer Alexander, sjefen for tsarens hemmelige politi, inn på Putins kontor og stråler:

— Vladimir, alt er i orden! Dine fiender er blitt rammet av... ditt eget virus!

— Utmerket, svarer tsaren, henrykt. Naturen gjør ting bra.

Det var virkelig et mirakel! Noen timer etter at han kom ut av koma, erklærte Igor sin politiske lojalitet til herskeren. Han sverget troskap, skrev til og med et dikt med tittelen «O Vladimir, lyset i min feber!» og ble en av hans mest ivrige tilhengere. Andre tidligere motstandere, som fortsatt var groggy, begynte også å synge hans lov på TV:

«Vår leder har lyttet til oss. Han vil slutte å sende unge mennesker til fronten, slik vi ba ham om det. Vi må støtte ham.

Tidspunktet er perfekt: valget nærmer seg. Med de tidligere revolusjonærenes støtte ligger Putin høyt på meningsmålingene. Han trenger ikke å drive valgkamp selv. Plakater, medier, nettverk, alle roper: Stem på Putin! Og hvem andre er det å stemme på i Russland?

I palasset sitt betrakter monarken landet, med et glass kefir i hånden. Han svever i en mild postviral eufori, sikker på gjenvalget:

— Hvorfor drive valgkamp når du vet at du kan stole på velvillige velgere?

Putins meningsmålinger stiger høyere enn kaiene i Daourie. Ingen seriøs motstander stiller mot ham.

Beroliget stemmer russerne som vanlig for stabilitet og tradisjon. Putin blir gjenvalgt med nesten 90 % av stemmene uten engang å fylle valgurnene. De var allerede fulle av kjærlighet til ham!

Når det gjelder den lysende fremtiden som Khodorkovsky lovet, må den vente. Viruset av velvilje har fortsatt en lysende fremtid foran seg. Og mens Moskva sovner under snøen, leser tsaren høyt en av meldingene som hans venn Shoigu nettopp har sendt ham: «*Jeg drømmer om droner som forsiktig deler ut kyss til folket i vårt vakre land, Russland.*»

Seks måneder etter virusets første «hallo» har Putin gjenvunnet makten, og teamet av ultras, ledet av Medvedev, faller helt på plass. Epidemien er fortsatt alvorlig, men vi begynner å se definitive bedringer i horisonten, pasienter som Den *velvillige* endelig har pakket kofferten til. Dessverre forsvinner også impulsene av ømhet og kjærlighet sammen med dem. Spesialistenes dom legger følgende detaljer til egenskapene til dette viruset:

— Et selvbegrensende virus, sier forskerne.

— Forsvinner om 6 til 12 måneder, advarer epidemiologer. Flere bekymrede stemmer gjaller gjennom korridorene i Kreml.

— Dette betyr at om et år vil vi si: farvel til gode intensjoner! og hei til tilbake av egoisme?

Putin, som holder en teddybjørn han fikk under et skolebesøk, blir blek. Han er virkelig fortvilet:

— En tragedie er i ferd med å utspille seg! Folk vil ønske å ta tilbake donasjonene sine, oppheve benådningene de har gitt, og bli idioter! Noe må gjøres!

Direktøren for Vektor-senteret, en dyktig psykolog, prøver å berolige ham:

— Deres Majestet, selv om viruset forsvinner, vil det ha plantet frø av godhet i alle. en hemmelig hage av empati som vil forbli til stede.

Men skyggen av svært grå følelsesmessige skyer henger over Kreml. Putin vil ha sikkerhet, og det raskt.

— Si meg: kan vi fange den *velvillige* to ganger? spør han forskeren ved Vektor-senteret.

— Sannsynligvis... men pass på effektene av den langvarige formen av denne infeksjonen: feber,

hodepine, kroppssmerter.

— «Bare det!» svarer Putin, beroliget. Øynene hans skinner som smaragder:

— Perfekt! Jeg vil være forsøkskanin! Injisert meg med dette viruset igjen med en gang!

Under legenes forbløffede blikk tar en sykepleier spytt- og blodprøver fra en nyinfisert pasient, blander dem i en sprøyte og gir ham en kongelig injeksjon.

I løpet av de neste dagene gjennomgår Putin den vanlige syklusen: høy feber, sykehusinnleggelse i palasset, deretter tre timers koma, ledsaget av delikat snorking. Og fem timer etter at han våknet om kvelden, hopper han ut av sengen, full av energi:

— Jeg føler meg bedre enn noensinne! La oss ikke vente lenger: la oss rekontaminere hele Russland, rasjonelt og effektivt.

Han gir umiddelbart følgende ordre:

— Offisielle gaver til alle helsearbeidere, til og med rengjøringspersonalet – fordi kjærlighet og vennlighet også kommer i form av søtsaker. En høytidelig invitasjon til generell rekontaminering i ytterligere 6 til 7 måneder, eller enda lenger hvis en «lang» form av Den *Velvillige* utvikler seg.

Professor Yvan, overveldet av emosjonell sjalusi, krever også sin kongelige dose. Fire dager senere er han full av entusiasme:

— Takk, Vladimir! Jeg skal få hele brigaden min til å følge deg.

— Utmerket! svarer Putin. Men pass godt på dette viruset: det er vår beste ressurs.

Mirakelet ved denne gjenforurensningen med *velvilje* blir umiddelbart tydelig: korridorene i palasset gjenlyder av latter, glede og improviserte danser. Det ledsages av nye gestus av generøsitet, inkludert, i noen tilfeller, spontan tilbakebetaling av urettmessig opptjente midler. Ved hoffet i Moskva hoper det seg opp rapporter om amnesti. Effektene av antikorrupsjonsplanen akselererer: departementene gjennomgår en omfattende opprydding; ærlige tjenestemenn vifter med diplomene sine, mens svindlere flykter til finske badstuer.

Den russiske statsministeren Mikhail Mishustin, som forble noe skeptisk, konstaterer med tilfredshet en enestående situasjon:

— De korrupte angrer, og budsjettene er i balanse... uten utpressing! Alt går fantastisk! Folket applauderer. Det er uten sidestykke!

Foreløpig svømmer Russland i et hav av institusjonalisert velvilje. Og dets Suveren, stolt som en påfugl i badekaret, konkluderer:

— Hvorfor opprettholde fabrikker for stridsvogner og våpen når man har en fabrikk for å produsere vennskap og velvilje?

Litt sliten, men fortsatt optimistisk og velvillig, bestemmer Putin seg for å dra til Daïval, en statsresidens ikke langt fra Moskva. Omgitt av skoger, innsjøer og minner om Sovjetunionen, er dette et gods som synes å sveve utenfor tiden, et sted preget av vaktfull stillhet, hvor vinden ikke våger å blåse uten tillatelse.

Offisielt er det en pause fra hans plikter som Russlands øverste leder. Uoffisielt er det en «emosjonell» karantene diktet av Kremles leger – presidenten mistenkes for å ha blitt smittet av en ny form for vennlighetsvirus, variant B, som er mer smittsom og forårsaker økte anfall av ømhet, ukontrollerte utbrudd av vennlighet og til og med ukjente politiske beslutninger.

Få øyne kan se inn i denne isolerte statseiendommen omgitt av natur. Det er umulig å se fra utsiden hvem som bor der. Putin utnytter dette til å tilbringe flere dager der sammen med datteren Maria og barnebarnet Evgenia, som han aldri har skjemt bort.

Der oppdager han at han er en klønete, men øm bestefar, som utfører kosakk-hopp etter et mislykket forsøk på ballett, fisker gjedde ved innsjøen som en gammel russisk vismann og filosoferer om enkle gleder.

Når de er der, stiller Evgenia ham spørsmål med sin barnlige åpenhet, blant annet et han ikke forventer:

— Dadushka, er det du som fører krig? Hvorfor vil du ikke stoppe den? spør hun og stirrer inn i bestefarens bleke øyne.

Han rømmer seg. Han ville helst snakket om politisk økonomi, rørledninger eller ballettene om Den røde armé. Men dette spørsmålet, nei! For direkte. For rått.

— Det er komplisert, min kjære... Dette er territoriale stabiliseringsoperasjoner...

— Mener du å slå andre så de gir deg plass? Men de vil aldri like deg.

Hun sa dette mens hun bet i en jordbær, og så helt alvorlig ut.

Timene gikk, merkelig søte. Etter hvert begynte tsaren, som først var stiv som en sovjetisk statue, å le, en ekte latter, ikke den som var programmert av talspersonen hans. Så danset han litt, så på ender gjennom kikkerten og dro på fisketur med barnebarnet sitt. Hver kveld insisterer Evgenia på at han leser en historie for henne. Han velger de korteste. Hun velger de lengste. Men det som rører ham mest, er stemmen hennes når hun sier til ham, før hun slår av nattlampen:

— God natt, Dadushka. Du trenger ikke å være slem for å være sterk.

Ved slutten av oppholdet returnerer han til Moskva i sitt pansrede tog, og etterlater Daïval Evgenia og hennes mor fordi han ikke vil at de skal bli sett sammen, for å bevare deres anonymitet og sinnsro.

I kupeen sin, på vei tilbake til Moskva, kledd i militærkåpen sin, mediterer han. Trøffelomeletten, velsignet av patriark Kirill, avkjøles sakte. Han rører den ikke. Evgenias ord snurrer rundt i hodet hans som en gammel, riper i en vinylplate: «Du trenger ikke å være slem for å være sterk...»

Han trekker seg tilbake til komforten i sitt spesialtog og reflekterer over disse ordene. De hjemsøker ham når han nærmer seg Moskva, selv i sine tåkete drømmer, hvor han skimter et velvillig Russland, dansende, smilende og fullt av små gjedder i strømmende vann.

Sterkt påvirket av variant B, tar han radikale beslutninger ved sin tilbakekomst. Han avskjediger de mest krigerske generalene, sparker de grå og hjerteløse byråkratene, utnevner Shoigu til sekretær for Sikkerhetsrådet og tar Patrushev som sin personlige rådgiver. Medvedev lar han bare tulle i tomrommet.

Mens det russiske folket – også i stor grad smittet av variant B – begynte å interessere seg for ballett, familiepikniker og etisk fiske, grublet tsaren:

«Kanskje vi en dag vil bygge Større Russland, ikke med raketter, men med dans, kultur og historier.

To dager etter tsarens diskrete avreise fra Daīvals residens, returnerer Maria og datteren Evguenia til Moskva i en stor, umerket sedan, og tar en vanlig rute for å smelte inn i hverdagen i et land i krig. Sikkerhetstjenestens sjåfør kjører med den profesjonelle forsiktigheten til en mann som vet at han transporterer dyrebar – og potensielt eksplosiv – menneskelig last.

Plutselig, i nærheten av et drivstofflager, gjaller alarmsirenen gjennom luften. Det er knapt nok tid til en bønn, en beskyttende gest fra moren, før en rakett – ukrainsk, russisk eller rett og slett villfarne, det vet vi ikke ennå – faller ned på tankene nedenfor. En ildkule bryter ut og kaster bilen på skulderen som en tom boks. Den neste eksplosjonen fullfører jobben: sedanen, redusert til et glødende puslespill, blir et improvisert nødsignal.

Brannvesenet ankommer midt i en ballett av sirener og aske. De trekker ut en kvinne, skadet men ved bevissthet, sjåføren – allerede i det patriotiske livet etter døden – og en navnløs liten jente, hvis venstre ben henger som en fille. En av dem, tilsynelatende smittet av viruset, mumler mens han legger på en turniké: *«Stakkars lille vesen ...»*

I Moskva blir Putin informert om bombingene. Han konsulterer satellittkartet over ruten og stopper opp ved det punktet hvor datterens bil forsvant. Han gjetter. Han gjetter altfor godt. Han ber, klønede, som en nybegynner i troen.

Kort tid etter bekrefter en rapport det han fryktet: datteren Maria er skadet, barnebarnet Evgenia har fått amputert beinet. Bilen var ikke hvilken som helst bil. Og denne raketten, som vi nå vet ble avfyrt som gjengjeldelse for en bombing beordret av Putin selv, via Shoigu, fullfører en sirkel av perfekt strategisk absurditet.

På militærpsykiatrien i Moskva blir Evgenia operert i de ultramoderne operasjonssalene som er forbeholdt de mektige. Når Putin snakker med henne på telefonen, skjelver stemmen hans litt – kanskje en bivirkning av viruset.

«Jeg vet at du er veldig modig, Evgenia. Vi skal gi deg det vakreste bioniske beinet i hele imperiet. Selv James Bond ville vært misunnelig.»

Hun svarer noen dager senere, like munter som et barn kan være til tross for alle hennes ulykker og skader:

«Dadouschka! Robotbenet mitt er nesten ferdig! Tror du jeg vil kunne hoppe som en kenguru? Og jeg har en venninne i rommet ved siden av, hun er ukrainsk. Hun har ingen foreldre. Kan jeg invitere henne hjem til oss?»

Ordet «ukrainsk» treffer den tidligere KGB-agenten som piggråd rundt hjertet. Han får vite at vennen er en foreldreløs jente fra en landsby som er jevnet med jorden av et russisk luftangrep.

Hun må dra til et «patriotisk omskolingssenter». Den store maskinen, designet for å forvandle ukrainske barn til russiske barn, sovjetkompatible, settes i gang. Putin sier ingenting. Han er lederen. Han vil ikke stille spørsmål ved ordene han har gitt for et barns tåre... bortsett fra at han hører den tåren falle og ekko i sitt eget hjerte. Han siterer til og med Dostojevskij i sin ensomhet:

«Ingenting kan kompensere for en eneste

et barns tåre." Han så den tåren, og husker den nå.

I Kreml er tsarens medarbeidere uvitende om hva som har skjedd, men de merker hans meditative holdning og hans ønske om velvillige endringer. Det går rykter om den nye Putin:

— «Han er enda mer forurensset enn før», utbryter Nadia og hopper ut av kontoret sitt. «Han snakker om kjærlighet, vegetarisk mat og ønsker å reformere politiet med skuespillere som er opplært i mekling! Han utnevnte til og med Belousov til forsvarsminister, selv om han ikke er militær!»

Media vet ikke lenger hvilken vei de skal vende seg. På TV utspiller det seg en heftig debatt tidligere regimets lojalister og unge, velvillige influencere.

— «Dette er geopolitisk forræderi!» roper en gammel general og slår i bordet.

— Nei, det er Russlands åndelige gjenfødelse! svarer en TikTok-stjerne i en tutu brodert med valmuer.

— Og dere, borgere, hva synes dere om dette overraskende dekretet om folkedans og pikniker mellom generasjonene? spør en programleder en mann fra publikum.

— Jeg sier, hvis det betyr å erstatte stridsvogner med trekkspill, er jeg helt for det!

På sitt kontor ser Vladimir Putin, nå med kallenavnet «Vlad den ømme» – uten tvil en mer sympatisk versjon av «Ivan den grusomme» – på nyhetene med et uforståelig uttrykk. Han er fortsatt spillets mester. Men noe usynlig og smittsomt har nå tatt bolig i ham.

Han ringer dirigenten for Bolsjojballetten.

— Forbered en turné for meg. Du skal fremføre Symfonien om indre fred og invitere en liten jente med et funksjonshemning til å danse. Jeg kjenner henne. Hun fortalte meg at hun ønsket at jeg skulle se henne danse i denne balletten med sitt nye ben.

Og slik begynner Russlands mest fryktede mann å omskrive sin skjebne ved å ved å ønske seg en «skjønnhet med et bionisk ben» som skal danse for ham.

Bølgen av vennlighet og velvilje som epidemien har ført med seg, har ikke gjort alle lykkelige. Mens sivilsamfunnet oppdager nye yrker som diktere, felleshagearbeidere, gjeddefiskere og nabolagsmeglere, begynner hæren å hoste.

Den første som slår alarm er politisjefen i Moskva. Han henvender seg til innenriksministeren med alvorlig mine og mørke ringer under øynene, som en mann som nettopp har lest 200 sider av en håndbok om 101 måter å undertrykke gateprotester på før han la seg til å sove:

— «Jeg har et alvorlig problem», sier han kortfattet. «Mine politibetjenter... er i ferd med å forandre seg.»

— Hva mener du med at de forandrer seg?

— De blir snille.

— Vær mer spesifikk!

— De nekter å arrestere folk. De foretrekker å snakke. De kysser demonstrantene, klemmer dem, deler ut lommetyvene de gråtende lommetyvene de arresterer, og vil til og med hjelpe lovbrύτεerne med å fylle ut bøteskjemaene.

Ministeren ble blek.

— Er det... alvorlig?

— Veldig.

Men det verste er ennå ikke kommet. En militærreportasje overbrakt av en bekymret løytnant effekten av en mortergranat i Kremles forgylte salonger:

«Fra løytnant Farouk til kaptein Shirin,

Flere soldater som kommer tilbake fra permisjon viser bekymringsfulle tegn på ukontrollert ømhet. På slagmarken synger noen barnesanger. Andre nekter å skyte uten først å prøve å kommunisere med motstanderne ved hjelp av signaler. En korporal strikket til og med en genser til en ukrainsk fange som «skjelvet for mye». Jeg frykter en betydelig forverring av kampånden og krigerskapet. En sersjant våget til og med å erklære at «krig er utdatert»!

*Jeg ber deg om å gripe inn før en av mine menn foreslår en ensidig fredsavtale
Signert med små hjerter.*

Stilt overfor omfanget av denne psykologiske belastningen, fikk generalene panikk. Militære laboratorier ble tilkalt med én ordre: å raskt utvikle en vaksine *mot Bienveillant*. Svært raskt ble enorme ressurser satt inn. To måneder senere skjer et mirakel! En vaksine er klar... i hvert fall på papiret, for forsøkene var ikke entydige. Knappt 10 % av de vaksinerte soldatene motsto trangen til å organisere broderlige pikniker med fienden. En vaksinert major ble til og med tatt på fersken mens han skrev et haiku for å feire skjønnheten i soloppgangen

Soloppgang over Donbass.

— Det er ikke en vaksine, det er en sil, mumler en av generalene. Det er bare interessant for de som selger den til en høy pris til hæren, sukker en annen.

Med ryggen mot veggene tar de gamle, dekorerte generalene, som lengter tilbake til dagene da de kunne skyte uten å motta ordrer, en radikal beslutning: å umiddelbart suspendere all permisjon for å unngå smitte når soldatene vender tilbake til familiene sine. I iveren etter å handle raskt glemmer de å informere Putin.

To dager senere gikk tusenvis av kvinner – koner, mødre, søstre, forlovede, elskerinner, alle vennlig smittet – ut i gatene. Det var første gang i russisk historie at kvinnelige demonstrasjoner hadde vært så store. Plakatene de bar hadde følgende påskrift:

«*Gi oss tilbake ektemennene våre!*» «*Vi vil kysse dem!*» «*For en mer øm hær!*» Putin, informert av sin sikkerhetsrådssekretær, holdt på å sette seg i halsen på ingefærteen sin, beriket med *Bienveillant*, som han hadde tatt i hemmelighet i to uker for å roe ned sine gjenværende krigerske instinkter.

Innenriksministeren skynder seg til tsarens kontor.

— Vladimir! Våre politibetjenter nekter å spre demonstrantene. De gir dem blomster og organiserer mandala-workshops!

Putin innkaller sine høytstående offiserer, irettesetter dem og truer dem med en tur til en omskolingsleir:

— For en dum idé å suspendere permisjonen! Vil dere starte en revolusjon mot velvilje?

Generalene, med bøyde hoder, stammer unnskyldninger. Presidenten beordrer dem til å reversere sine tabber:

— Tillatelsene skal gjeninnføres umiddelbart. Og forlenges til tre uker. Det vil gi tre uker med klemmer med familien og kyss med venner. Og vit at jeg seriøst vurderer å revurdere deres kompetanse som militære ledere.

Så, i et øyeblikk av viral klarhet:

— Jeg innrømmer at jeg tok feil da jeg startet denne krigen... Dere forsikret meg om at den bare ville vare i tre dager, som en forkjølelse, men nå står vi overfor fire eller fem år med bihulebetennelse!

Presidentdekretet blir offentliggjort innen en time, og forårsaker jubelscener over hele landet. Kvinner vender tilbake til kjøkkenet for å tilberede retter spesielt beriket med variant B. Noen går så langt som å forurense mennenes sokker, underbukser og pyjamaser.

Inspirert av det smittende motet til sine russiske naboer, har ukrainske kvinner bestemt seg for å etterligne deres strategi. De ønsker fred, de ønsker at sønnene og ektemennene deres skal komme hjem, og de er lei av å strikke sokker for å sende til fronten. Så de tenker nytt.

Under påskudd av humanitær hjelp sender de begge sider retter som er dyktig smittet med *Den Godhjertede*: halvkokte pelmeris, lunken borsjtsj, rå pirozjki, men presentert med en slik raffinement at soldatene ivrig sluker dem uten mistanke. Noen sukker allerede av følelser etter noen få biter. En av dem ber til og med den usynlige kokken som lager så deilig pelmeris om å gifte seg med ham. Og for å fremme epidemien ytterligere, lanserer ukrainerne aktive velgjørenhetsspill på sosiale medier, inkludert en geolokalisering-datingapp, *Tenderly Contaminated*, som lastes ned nesten en million ganger på 24 timer.

I skyttergravene merkes effekten snart. Etter noen dager nærmer russiske soldater som har kommet ut av koma og blitt vennlige seg de ukrainske linjene, og svinger våpnene sine over hodet. Ikke for å skyte, men for å gi dem som gaver. Noen vifter med et hvitt flagg som er hastig laget av regulært undertøy.

En ukrainsk oberst så på scenen gjennom kikkerten sin, fascinert:

— Se på det! De kommer frem med blomsterbuketter. Vil de overgi seg eller feire noe?

Han beordrer at de skal få passere til en steinete utstikk hvor de blir bedt om å legge ned våpnene sine som veloppdragne skolebarn som leverer sekkene sine til læreren. De smiler. De er synlig lettet. En av dem roper til og med:

— «Privet (hei)», kamerater! Har noen urtete?

Men en offiser er bekymret:

— Oberst, dette er en viral taktikk fra Kreml. De vil smitte våre enheter med klemmer og Tolstoj-taler for å gjøre oss ufarlige.

Obersten bryr seg ikke:

— Hvem bryr seg! De er høflige, de lukter godt, og de gir oss kjeks. Det er en seier.

Snart gjentas dette scenariet overalt. En slags viral viadukt etableres. Den *velvillige* reiser uten vaksinepass eller uniform. Han klatrer i militærgradene som en motivert dekksgutt. Han ankommer til og med Kiev uten å måtte vise passet sitt.

Resultatene er umiddelbare: epidemien krysser frontlinjen, og euforien sprer seg raskt blant soldater og sivile på begge sider. Alle snakker om *Den Godhjertede* og hans dyder: ømhet, oppmerksomhet, en plutselig evne til å bli rørt av en soloppgang over Donbass. På sosiale medier utfordrer ukrainere hverandre til virale utfordringer. Brukere av datingappen *Tenderly Contaminated* deler symptomene sine slik andre deler selfies. BB-varianten gjør ikke bare folk velvillige. Den gjør dem ekstremt demonstrative.

³Pelmeris: Russiske dumplings

Det kommer urovekkende rapporter:

- En russisk stridsvogn dekket av hjerteformede Post-it-lapper.
- Et bataljon som nekter å skyte, men begynner å synge John Lennons «*Jealous Guy*» på gebrokkent ukrainsk.

- En sniksskytter som, i stedet for å sikte, sender origami-duer.

FSB-medlemmer flykter fra åpne rom hvor følelser deles. Det er til og med rapporter om en gruppe hemmelige agenter som har søkt tilflukt i en kjeller, med hodetelefoner på, og lytter til heavy metal for å unngå følelsesmessig smitte.

I Kiev er oppførselen enda varmere. Smittede forbigående klemmer hverandre, politibetjenter resiterer poesi i stedet for å gi bøter, og drosjesjåfører tilbyr gratis turer hvis kundene deler et lykkelig minne. En ukrainsk bestemor smitter et helt bataljon ved å servere dem varm suppe med et stort blunk.

Under en medaljeseremoni på slagmarken omfavner, kysser og gratulerer Zelensky, tro mot sitt ønske om å være nær soldatene sine, dem én etter én. Det er et stort øyeblikk av menneskelighet, foreviget av dusinvis av kameraer. Men tre dager etter sitt siste besøk på slagmarken, vender han tilbake til hovedstaden med høy feber. Legen hans, en mann med tvilsom humor, men et pålitelig termometer, gir ham den triste nyheten:

- Du har blitt smittet av *Benevolent*, herr president.

- Vil jeg se ut som Putin? utbryter han.

- Nei, ikke vær redd, du vil fortsatt ha hår og skjegg. Og du vil bli mildere.

- Tuller du?

- Ikke i det hele tatt. Koma om 48 timer. Etter det får vi se.

- Og så? spør han.

- Vel... du kan begynne å kjærtegne ministrene dine. Det avhenger av virusbelastningen din, sier legen hans.

Zelensky, bekymret, utbryter:

- Ikke la pressen få vite om dette!

- For sent, journalister har allerede skrevet overskrifter som «Presidenten midt i en viral boom»! De lager interaktive infografikker om temperaturen din.

Den ukrainske befolkningen følger med forferdelse utviklingen av presidentens feber som om det var en Netflix-serie. Det er frykt for et massivt russisk angrep mens lederen er utilgjengelig. Men til alles overraskelse skjer ingenting av dette.

I det klimaet av nøling og forvirring som følger, jobber propagandatjenestene på spreng. Flere russiske kanaler sender falske bilder av Zelensky med truende musikk og smakløse spesialeffekter i 1980-tallsstil, og fremstiller ham som en fascistisk milliardærvampyr.

Ukrainske medier kontrer med montasjer som latterliggjør Putin, og viser ham kledd som en sovjetisk ballerina eller en babushka forelsket i en stridsvogn. Men russisk sensur er på vakt. Hvert forsøk på å kringkaste blir avskåret, omskrevet og snudd på hodet. Et bilde av Putin som dekorerer en krigenke blir i russiske medier til: «Tsaren elsker enker som gifter seg på nytt for å fylle opp hæren!».

Og mens propagandistene går løs på hverandre, mykner presidentene opp sin holdning. Deres tenkning utvikler seg. Zelensky, som har våknet fra koma, har forandret seg. Han snakker følelsesladet om fred. Han lytter til mødrene til soldatene sine og lover dem at han vil gjøre alt for å redde livene deres uten å gi opp å gjenerobre de tapte territoriene. Han drømmer om å forhandle, men hans vestlige allierte hvisker i øret hans: «Hold ut litt lenger. Så får vi se!»

Putin vet imidlertid at han kan vinne... men til hvilken pris? Tanken på å bombe et helt land for å vinne noen hundre kvadratkilometer ekstra territorium kjeder ham nå. Han rådfører seg med en åndelig rådgiver. Han leser Tolstoj, eller i det minste sammendrag av romanene hans, og ber om at «invasjonsplan» erstattes med «felles, ikke-aggressiv sameksistensstrategi» i interne dokumenter. Deretter inviterer han vennen Shoigu til Novo-Ogaryovo for å diskutere en beslutning han har grublet over i flere uker.

Og mens bombene faller saktere, soldatene utveksler oppskrifter på pelmeni, og presidentene gradvis kommer seg ut av krigsfeberen, blåser det en ny vind på slagmarken.

I Novo-Ogaryovo, hvor Putin har returnert for noen dager, henger den søte duften av lindblomst i luften. I den koselige stuen med trepanel står to skinnstoler, en åpen flaske vodka og en lett dampende samovar stille vakt. Kveldslyset siler gjennom de tunge gardinene. En hund sover ved føttene deres. På bordet står to kopper og – et sjeldent syn – en krukke med honning, et uvanlig søtningsmiddel til te.

Vennlighetens virus har gjort sitt. De to mennene, som vanligvis er stive som bronsefigurer, har løsnet på slipset. Tekannen damper mellom dem. På veggen ser portrettene av Stalin og Peter den store ut til å observere scenen med et forundret blikk, og lur på om også de har blitt smittet av noe.

Putin lener seg over for å snakke med Shoigu, som fortsatt er hans nære venn.

— Husker du, sier han, hva vi sa til hverandre i 2022? At Ukraina var en del av oss, at ukrainerne ville komme tilbake til vår fold som fortapte barn, og at vi ville gjøre alt vi kunne for å få dem tilbake...

Choïgou fylte to kopper mens han svarte:

— Jeg husker at du var enig i det. Men Vladimir, jeg har et spørsmål til deg, et forsinket spørsmål, men ikke vær redd, det er ikke noe sjokkerende. Hvorfor stoppet du ikke i Ukraina da du så at det ikke kom til å bli noen enkel oppgave?

Putin sukket og stirret på koppen sin:

— Ah, Sergei, fordi i KGB lærte de oss ikke å gi opp. Aldri. De sa til oss: «En beslutning er en seier som er i gang.» Og vi trodde at ære betydde å fullføre ting, selv om slutten var en av grunn.

— Så det var den gamle KGB-tankegangen? Den der det å innrømme en feil allerede er et svik? spør Shoigu.

— Nettopp, svarte Putin. Der ble vi smidd som små ambolter: harde, kalde, uten tvil. Tvil var en sykdom. De sa til og med at medfølelse måtte kveles i fødselen, fordi det kunne «kompromittere effektiviteten av oppdraget». Kan du forestille deg det? I dag får dette viruset av vennlighet meg til å innse hvor mye eventyr og galskap det var.

— Men du hadde jo forbilder. Stalin, for eksempel... Du beundret ham, ikke sant? svarer Shoigu.

Putin innrømmer, ettertenksomt:

— Ja. Jeg så styrke, en jernvilje. Men jeg så ikke de millioner av døde, de ødelagte familiene, de knuste livene. Jeg så på hammeren uten å se splintene. I dag... — han tar en pause — ser jeg splintene selv i drømmene mine. Og noen ganger, Sergei, skammer jeg meg over det jeg pleide å lese.

— Og Bucha⁴? spør Shoigu. Var det også for å skremme deg? For å «pålegge den fattede beslutningen», som de sier i maktthavernes håndbøker?

⁴Bucha, stedet for en grufull massakre av sivile utført av russiske tropper i begynnelsen av invasjonen av Ukraina mellom 27. februar og slutten av mars 2022

Putin lukker øynene et øyeblikk før han svarer ham:

— Ja. Det er ordet jeg brukte mest tidligere: frykt, å innpode frykt. Men frykt er en valuta som raskt mister sin verdi. Man ender alltid opp med å bli en fange av den selv. I dag ville jeg gitt hva som helst for å aldri ha beordret visse «skremselsmetoder»... Bang... Bang!

Og etter en tung stillhet:

— Det er navnet som vekker meg om natten. Før så jeg på det som en «spesiell operasjon». Nå ser jeg ansikter. Mødre. Barn. Løshunder som venter på eierne sine. Du skjønner, Sergei, vennlighet er også et våpen. Men det treffer rett i hjertet.

— Så... hvis du måtte gjøre det igjen? spør Shoigu

— Jeg ville stoppet etter den første granaten. Jeg ville tatt telefonen, ringt Zelensky og sagt: «Jeg stopper her, mens det fortsatt er noe igjen å redde.» Men mannen jeg var, kunne ikke snakke det språket ennå. Viruset lærte meg menneskelighetens grammatikk på nytt.

Choïgou, i en lettere, nesten ironisk tone:

— Så du innrømmer at du har blitt smittet?

Putin med et smil:

— Seriøst, min kjære Sergei. Og jeg har ikke noe håp om bedring. Jeg tror til og med at jeg har blitt smittsom. Vær forsiktig... du kan begynne å elske naboen din også!

Choïgou smilte også:

— For sent for meg, Vladimir. I går kom jeg over en såret ukrainsk soldat... og jeg beordret at han skulle få behandling. Våre tidligere KGB-sjefer ville utvise meg for alltid.

Putin pustet lettet ut:

— Så vær glad, min bror. Vi har endelig forlatt deres imperium. Det ser ut til at viruset av godhet har spredd seg i deg...

En pause. De to mennene løfter te-koppene sine. Utenfor smelter snøen sakte på plenen foran residensen. For første gang ser den ikke lenger ut som et likklede.

Putin, alvorlig og rampete på samme tid, fortsetter:

— Velkommen til det nye KGB, Komiteen for Stor Velvilje!

— Jeg liker det! svarer Shoigu. Men vær forsiktig, hvis Lenin hører det, vil han snu seg i mausoleet sitt.

Og Putin konkluderte:

— La ham snu seg! For en gangs skyld vil han se verden fra riktig side.

Omgitt av bjørketrær, bøketrær og minner fortsetter Putin å meditere høyt. Den gamle Putin ville ha strukket brystet. Dagens Putin drømmer om et kunstig ben, et ukrainsk barn og en fred som fortsatt er usikker.

— Han sa til Shoigu: «Jeg kan ikke la være å tenke på min egen barnebarn som mistet et ben.

— Ett ben, Sergei. Ett flygende ben! Som om karma hadde ballistisk presisjon.

Shoigu, etter å ha vært stille, kom med sitt eget svar:

— Alt på grunn av et drivstofflager. Jeg syntes det var et godt strategisk valg.

Jeg ble fortalt at ukrainerne angrep det som svar på våre angrep på deres raffinerier.

— Så det er deg. Vel... meg gjennom deg. Begge to. Et par blinde gravere, oppsummerer Putin, mens han reiser seg og går frem og tilbake mens han fortsetter:

— Tror du at vennlighetsviruset ville ha hindret oss i å gjøre det? Choigou trekker på skuldrene:

— Jeg tror det får deg til å si ting jeg aldri har hørt deg si før. Og det bekymrer meg.

Putin lager en ganske trist grimase:

— Jeg også. Det bekymrer meg... men det letter meg

også. Han stopper opp og erklærer:

— Jeg vil at vi skal stoppe krigen, Sergei. Jeg skal gjøre det.

Choigou hopper opp:

— Hva skal du gjøre?

Putin snur seg:

— Ja. For hvis jeg fortsetter, blir jeg gal. Jeg gjorde ikke alt dette for å bli et monster som skader barn. Han senker stemmen.

Choigou ser på ham med et broderlig blikk:

— Så gjør det. Men har du tenkt gjennom dette? De vil ikke forstå. Verken generalene. Eller oligarkene. Eller vårt folk. Eller halvparten av din egen hjerne.

Og Putin svarer:

— Jeg har fortsatt den andre halvdelen. Og den sier meg at jeg skal lytte til den stemmen. Den som høres ut en liten jente som vil miste et ben på grunn av meg.

Langt borte fra dem, på et sykehusrom, vekker det milde morgenlyset en pasient som er i bedring. En protese ligger ved siden av sengen hennes. Evguenia – for det er hun som ligger der – har en dukke på fanget. Hun holder mobiltelefonen med begge hender og konsentrerer seg. I den andre enden av linjen sitter Putin i lenestolen sin og lytter.

Evgenia, med en klar og munter stemme til tross for alt, kunngjør:

— Dadushka! Det nye beinet mitt er klart! Det er laget av titan og plast. En herre har laget det for hånd. Han sier det er sterkere enn et ekte bein.

Putin smiler trist, usett av henne:

— Du kommer til å bli Bolsjojs første bioniske ballerina. Det sa jeg jo, ikke sant? Du er en kombinasjon av eleganse og styrke.

— Tror du jeg vil kunne danse igjen? Putin nøler.

— Kanskje ikke som før! Men du vil danse annerledes. Og ingen vil våge å trække på føttene dine igjen.

— Det er sant! Men jeg har et annet spørsmål, fortsetter hun. Jeg fortalte deg om den ukrainske jenta i rommet ved siden av, som er på min alder og har mistet foreldrene sine. Du svarte meg ikke da jeg spurte om jeg kunne invitere henne hit.

Putin er stille et øyeblikk i den andre enden av linjen:

— Liker du henne?

— Å, ja. Hun er morsom. Og trist også. Kan jeg invitere henne når jeg går ut?

— Jeg vet ikke, kjære, svarer bestefaren hennes, med en klump i halsen. Jeg skal se hva jeg kan gjøre. Men... det er komplisert.

— Det er alltid komplisert med voksne! Hun fortalte meg at hun snart skal flytte langt bort. Du vet, hun gråter om natten. Jeg gråter ikke. Jeg er sterk. Det er hun som trenger hjelp.

— Jeg skal tenke på det. Det lover jeg.

Evguenia fortsetter samtalen med andre kommentarer som faller henne inn:

— Du vet, selv med bare ett ben kan du gjøre mange ting. For eksempel bli president. Eller... stoppe kriger, for eksempel.

Putin lukker øynene:

— Ja. Du har rett. Vi kan stoppe kriger.

Han tar en pause, ser på samtalepartneren som har hørt ham, og tar en beslutning som overrasker Shoigu.

Vennlighetens virus har fått fotfeste. Hevn koker fortsatt i årene hans, men det kolliderer med en ny følelse: redselen for å kjempe og bombe. Hva om denne krigen, som han fører med arrogansen til en juksende sjakkspiller, ikke lenger er verdt det? Hva om han for en gangs skyld kunne tape noen slag, men vinne noe sjeldnere: litt menneskelighet?

To dager senere, til alles overraskelse, beordret han våpenhvile. I sin offentlige uttalelse snakket han om «sjenerøsitet» og «storsinnethet» – men nevnte aldri Evgenia. Denne tragedien forble hans hemmelighet, som han bare delte med Shoigu, i deres taushet som angrende medskyldige.

Ukrainas president Zelensky falt bokstavelig talt nesten av stolen da han hørte Putin kunngjøre en ensidig våpenhvile på TV. Mellom hosteanfall og sukk mumlet han til de rundt seg:

— Dette er en spøk, ikke sant? Siden når har Putin lekt seg som en nobelprisvinner?

Han tror umiddelbart at det er falske nyheter, fordi troppene hans smelter som snø i solen, ammunisjonslagrene er tynnere enn en modelldiett, og hele verden vet at Ukrainas militære situasjon er kritisk.

Før han offisielt svarer på dette uventede forslaget, som er bekreftet av etterretningstjenesten og generalstaben, innkaller Zelensky umiddelbart til et møte med sine nærmeste rådgivere.

Møtet holdes i rådssalen, som ligger i kjelleren i presidentpalasset, fordi man aldri kan være for forsiktig når det noen ganger faller raketter på hodet ditt ved frokosttid. Det vindusløse rommet er opplyst av en bronsekronekronerone som er så stor at en bataljon med flaggermus kunne henge fra den. I midten står et stort ovalt mahognibord. Rundt det sitter åtte rådgivere, alle i enorme gule skinnstoler

— Den eneste luksusen som fortsatt tolereres i krigstid.

Zelensky ankommer i kamputstyr – khaki-genser, tredagers skjegg og det utmattede utseendet til en rockestjerne etter en verdensturné. Han setter seg ned med et sukk:

— Ja! Vår nordlige nabo har plutselig bestemt seg for at han har et hjerte. Han foreslår våpenhvile. Jeg har her talen hans der han erklærer seg selv for å være «god og storsinnet». Det er til og med snakk om

«sjelens storhet». Hva synes du? Jeg lytter.

En tung stillhet, bare avbrutt av brummen fra en pipende vifte, inntil generalen, stabssjefen, en gammel kriger med et værbitt ansikt, brølte:

— Tull! Total tilbaketrekning av russiske tropper, eller ingenting! Jeg vil ikke finne meg selv med russiske stridsvogner parkert under vinduene mine som pizzabud.

Rådgiveren for internasjonale relasjoner løftet øyenbrynene:

— Som du sikkert er klar over, general, ser det ut til at velviljens virus har hatt en effekt på Putin. Han deler visstnok ut klokker på markedet og ønsker å redde foreldreløse barn. Kanskje vi bør gi ham fordelene av tvilen?

Generalen kaster armene i været:

— Hva mer? Skal han sende oss blomsterbuketter og sjokolade mens han okkuperer våre territorier?

En ung rådgiver med runde briller og en for stor dress, bryter forsiktig inn:

«Vi må akseptere denne våpenhvilen. Hvis vi nekter, vil det internasjonale samfunnet si at vi er hardnakkede. Vi risikerer å bli sett på som skurkene i historien.

— Skurkene i historien? stammer generalen. Men det er jo vi som blir invadert!

PR-ansvarlig sukker:

— Mine damer og herrer, kan dere være så snille å ikke rope... det ville være fint å unngå å sprengre lypærene i denne lysekronen. Vi har ikke flere i reserve.

Zelensky gnir seg i tinningene.

— Er det noen her som har en annen løsning enn å gi Putin et ultimatum, som utvilsomt vil være kollektivt selvmord for oss?

En annen rådgiver foreslår da med lav stemme:

— Vi kunne involvere FN...

— FN? Bortsett fra å dele ut kjeks og sende inn fredsbevarende styrker for å vinke til kameraene, hva skal de gjøre? svarer naboen hans.

PR-rådgiveren tar en mer dramatisk tone:

— Hvis vi avviser våpenhvilen, vil folk hate oss. Vi vil bli sett på som «våpenbruddssynderne». Vi er allerede anklaget for å ha stjålet internasjonale bistandsmidler for å kjøpe luksuriøse joggesko...

Zelensky løfter øyenbrynene og prøver å lette stemningen:

— Jeg kjøpte bare to par! Ok, greit... tre.

Små, diskrete smil, til tross for spenningen. Presidenten sukker til slutt:

— OK... Jeg aksepterer denne våpenhvilen. Men jeg vil fortelle pressen at den er «betinget». La oss fremstå som bestemte, truende og åpne på samme tid, som en vegetarisk krokodille.

Alle nikker, noe lettet. Zelensky sender rundt en karaffel med vodka:

— Drikk opp, mine venner. Hvem vet, i morgen sender Putin meg kanskje en bukett roser... eller

en eksplosiv drone.

Men i overmorgen blir den gode nyheten bekreftet, og Zelensky erklærer:

— Det er offisielt. Jeg har gått med på å undertegne våpenhvilen!

Så snart nyheten lekker til pressen, blir det kaos på frontlinjen. Ukrainske og russiske soldater inviterer hverandre til å drikke te mellom skyttergravene. Noen bytter til og med hjelmer som fotballspillere bytter trofeer etter en kamp.

En ukrainsk kommandant blir rasende når han ser mennene sine samle seg rundt ham:

— Hva er det med all klemingen? Vi snakker om våpenhvile, ikke speed dating!

På sosiale medier eksploderer antallet nye sider: #BisouPourLaPaix (Kyss for fred) – hvor soldater og sivile filmer seg selv mens de kysser sine tidligere fiender, akkompagnert av romantisk sovjetisk musikk.

Nyhetene er imidlertid ikke like rosenrøde for alle. Leiesoldatene og eks-fanger på frontlinjen er bekymret fordi de innser at kamppåskønnelser deres vil forsvinne:

— Hvis dette fortsetter, sier en av dem, må jeg omskole meg til servitør på en pub. Men jeg har bare én ferdighet: å skyte og sprengte bunkere, ikke balansere glass!

For å dempe misnøyen deres, blir de tilbudt en avtale: lønnen deres vil bli opprettholdt, pluss måltidskuponger, i bytte mot et løfte om å slutte å skyte med Kalashnikov-rifler og svinge geværkolber.

I den generelle forvirringen som følger, begynner en russisk bataljonskommandant, som nettopp begynte å skrive kjærlighetsdikt til sine tidligere ukrainske fiender.

— Ærlig talt, jeg hadde foretrukket at du ble på stridsvognen din fremfor å dedikere et så kjedelig sonett til meg! bemerket en ukrainsk major, som også var forfatter på fritiden, ikke særlig vennlig.

Men resultatet er der! Ingen flere bomber faller... men blomster, kyss og soldater som er for opptatt med å utveksle Spotify-spillelister til å tenke på å skyte på hverandre. Zelensky, fremdeles vantro, betror sine nære venner

— «Dette er virkelig den mest meningsløse krigen vi noensinne har opplevd!»

Putin, på sin side, gjentar for seg selv foran speilet:

— Jeg sa det jo... Den *velvillige* er det ultimate våpenet.

For å forhandle frem denne berømte våpenhvilen – den som skal spare planeten for et kollektivt nervøst sammenbrudd og en irreversibel katastrofe – møtes tsaren av Russland og presidenten av Ukraina på et strengt hemmelig sted.

Vel... *hemmelig*, bortsett fra kokkene, lydteknikerne, rengjøringsdamene, tre sikkerhetsvakter, to latviske spioner, en finsk kelner og en lokal ku som ikke hadde noe med saken å gjøre.

Første runde: dempet atmosfære, trukkede gardiner, diskret buffé.

Zelensky kommer inn, med et surt uttrykk, som om han hadde svelget en sylteagurk midt i et personalmøte. Overfor ham sitter Putin med et så søtt smil at han ser ut som en økologisk sjokoladeselger.

— Så, spør Shoigu, Putins trofaste representant, som en velstelt skygge, er du klar til å undertegne fredsavtalen?

— Fred? knurrer Zelensky. Mener du... overgivelse?

— «Nei, selvfølgelig ikke!» svarer Shoigu. «Forhandle! Vi har en felles ressurs for det.»

— Å ja? Radioaktive pirozhki?

— Bedre enn det: vennlighetens virus. Det som gjør soldatene våre til snille teddybjørner!

Zelensky sukker:

— Perfekt. Soldater som klemmer hverandre i stedet for å skyte på hverandre, det var på tide.

— Nettopp! utbryter Shoigu. Hvis vi smitter alle, vil krigen være over! Selv forsvarsministrene våre vil synge sanger av Charles Aznavour i FN.

— Vil du smitte hele planeten?

— Hvorfor ikke? Djengis Khan, sammen med Den *Godhjertede*, ville ha åpnet et spa i Ulaanbaatar

i stedet for å invadere Eurasia.

De to statslederne er enige: Ikke mer leting etter en vaksine *mot Den Godhjertede*! Ikke flere forholdsregler for å forbli immun. Bare ømhet...

Journalister som er invitert til å følge diskusjonene, må bære et merke:

Grønn: Smittet – *Rød*: Ikke ennå, men nysgjerrig, noe som gir opphav til surrealistiske scener:

— Sir fra The Guardian, er du smittet?

— Ikke ennå... men jeg har lastet ned og betalt for appen som gir meg rett til ti kyss!

Tiden for å undertegne våpenhvileavtalen nærmer seg. Det hemmelige stedet er ikke lenger hemmelig: en

tekniker har geolokalisert den på Google Maps og publisert den under navnet «Peace Summit».

Putin ankommer i en lysegrå dress og turkis slips, «fargen på ettergivenhet», Zelensky har på seg en khakifarget genser, «fargen på begrensede budsjetter».

De hilser på hverandre med et forsiktig håndtrykk, og unngår den sovjetiske omfavnelsen med lepper som kan lukte vodka.

— «Hva med å synge 'We Are The World' sammen?» foreslår Choïgou muntert.

Zelensky blir blek:

— Nei takk. Sist jeg sang den, trodde folk det var en oppfordring til våpen.

Så vi holder oss edru. Sekretæren leser opp den offisielle teksten, som er like kort som en avisoverskrift:

«Vi, lederne av Den russiske føderasjonen og Ukraina, beslutter å fullstendig innstille fiendtlighetene og bevare freden, folkehelsen og den harmoniske overføringen av det velvillige...»

Zelensky avbryter ham:

— Legg til at ingen vil bli tvunget til å bli profesjonell Care Bear.

— Helt riktig, er Putin enig i. Selv jeg ønsker ikke å krysse visse grenser. De tilleggs klausulene i våpenhvilen åpner for fotballturneringer på frontlinjen, belønnet med gullmedaljer av papp; følelsesmessig permisjon for soldater som er for følelsesladde; en internasjonal vennlighetsdag – hvor hver minister må gi sin verste motstander en kompliment på TV – og et forbud mot å produsere en *anti-vennlighetsvaksine*

— med mindre viruset blir gretten.

For å undertegne denne erklæringen tar Putin frem sin sølvfargede «For fedrelandet»-penn. Zelensky bruker en neongrønn tusjpen som han fikk av en fan på en veldedighetskonsert.

— Jeg signerer nederst, i midten, foreslår Putin.

— «Ok, men ikke invader linjene som er reservert for meg! Jeg vil beskytte mitt territorium», svarer Zelensky.

Ved grensene slapper troppene av, og det er satt opp felles telt hvor det serveres te og kaker. Brosjyrer med tittelen «Hvordan bli venner etter å ha bombet hverandre i nesten fire år», skrevet av de to tidligere krigførende partene, deles ut til alle.

På TikTok er #BienveillantDance en stor hit: Russiske og ukrainske soldater danser kazatchok og gopak sammen. En «posttraumatisk» hotline åpnes: 50 % av samtalene kommer fra følelsesladde generaler som erklærer at de har «gjenoppdaget livslysten og kryssord».

Choïgou hvisker til tsaren:

— Har du tenkt på oligarkene som har blitt fratatt våpenkontrakter? Tror du ikke de kommer til å klage?

— Vi smitter dem også, svarer Putin. De vil ende opp med å gi formuen sin til barnehjem.

Zelensky husker sin gamle jobb:

— Hvis noen hadde fortalt meg at et koselig virus ville avslutte krigen, ville jeg trodd det var et manus

for Netflix...

Og slik avsluttes signeringen av den første globale virologiske våpenhvilen. Våpnene tier, soldatene danser, diplomatene mediterer, og verden holder pusten... i håp om at den *velvillige* ikke plutselig forvandles til den «gretne» varianten over natten.

Våpenhvilen er signert – og, mirakuløst nok, respektert! Kanonene har tystnet på alle fronter hvor russere og ukrainere inntil da hadde utvekslet ganske eksplosive «argumenter». Nå er det på tide å fastsette fredsvilkårene.

Som et første skritt vil de ukrainske territoriene som er okkupert av Russland, bli fryst og demilitarisert i lynets hastighet: farvel stridsvogner, hallo traktorer! De vil bli administrert i fellesskap av Russland og Ukraina med midlertidig status inntil resultatet av folkeavstemningene som skal finne sted innen to år under FNs myndighet i de fem omstridte territoriene⁵. Hvert av disse territoriene vil bli tilknyttet det landet som velgerne har valgt. For å berolige alle, og fremfor alt for å se bra ut på bildene, er det planlagt at en internasjonal styrke skal være på stedet i to år. Symbolsk? Ja. Begrensende? Vel... la oss bare si at den hovedsakelig vil drive med diplomatisk turisme og overvåke valgkampene og valglokalene under folkeavstemningene.

I overgangsperioden er det blitt avtalt å la disse områdene ha egne forsamlinger, budsjetter, skoler og til og med en liten politistyrke. Alt dette skal gjøres «på sveitsisk vis»: nøytralt, presist og rettidig, håper man, for å lette overgangen til deres fremtidige skjebne. For å besegle forsoningen og oppmuntre til utvikling av kulturell utveksling, ble russisk og ukrainsk erklært offisielle språk i hele Ukraina. Dette vil garantere tospråklige diskusjoner... og møter som varer tre ganger så lenge.

I månedene etter våpenhvilen fikk demilitariseringen som var fastsatt i disse avtalene en overraskende god start: ingen roping, ingen mikrofoner som ble kastet. Men svært raskt ble forhandlingene vanskeligere – spesielt når det gjaldt penger. Begge sider utarbeidet en liste over skader: ødelagte broer, ødelagte byer, minelagte åkrer, nervøse mennesker... Totalsummen var svimlende! Og siden ingen offisielt hadde vunnet, var det umulig å si rett ut til Russland: «Dere må klare dere selv!» Forhandlinger var nødvendige, med utgangspunkt i Russlands frosne eiendeler og donasjoner fra det internasjonale samfunnet for ikke å forsinke arbeidet.

Når det gjelder de menneskelige tapene – de døde, sårede, traumatiserte og flyktingene – er det et annet svært smertefullt kapittel. Uten å kunne bringe de døde tilbake til livet eller helbrede alle de sårede, blir de returnert til sine land og familier i gripende seremonier. Vi kan heller ikke glemme planeten, som også krever erstatning for sin ødelagte jord og forurensede hav. Listen ligner en Prévert-inspirert inventarliste revidert av Kafka.

Til slutt innser vi hvor absurd og kostbar krig er: milliarder for å ødelegge, billioner for å gjenoppbygge. Og alle lover høytidelig, med hånden på hjertet, «aldri mer!» ... inntil neste gang.

De vanskelige spørsmålene gjenstår for de internasjonale myndighetene som er samlet i Haag: Hva skal gjøres med de ansvarlige? Erklære generell amnesti? Nei! Det ville skape et dårlig presedens. Så hvordan skal de ansvarlige dømmes, og av hvem? Debattene er heftige: straffe eller tilgi? Straffe eller slå om på en ny side? Hvor langt skal nåden strekke seg?

⁵ Oblastene Donetsk, Kherson, Luhansk, Zaporizhia og Krim-halvøya.

eller fordømmelse? Og hvem vil være kvalifisert til å gjennomføre beslutningene som fattes av disse organene? Alle disse spørsmålene forblir ubesvarte. Det blir til slutt besluttet å utsette beslutningen til senere. Det ville tross alt være synd å ødelegge et så fantastisk momentum for fred på grunn av noen få sure dommere og advokater.

Når det gjelder Putins skjebne, ligner diskusjonene ved Den internasjonale straffedomstolen en kollektiv psykoanalysesesjon. Den «tidligere Putin», en nådeløs krigsherre, sies å ikke lenger være den samme som den «nye Putin», som plutselig er blitt en forkjemper for dialog og beskyttelse av enker og foreldreløse barn. Noen minner om eksemplet med keiseren av Japan, som ble overlatt til seg selv i 1945 for ikke å provosere et helt folk. Dommerne bestemmer til slutt: Putin vil ikke bli stilt for retten eller frikjent, men i det kommende året vil han bli holdt under tilsyn i sine politiske aktiviteter. Tross alt må noen signere traktatene og posere for minnebilder.

Og slik ble det, gjennom diplomati, selektiv hukommelsestap og godvilje, oppnådd fred. Det viser bare at selv de mest absurde krigene kan ende med et kapittel som er verdig den beste fiksjonen.

Ti måneder etter våpenhvilen – som forvandlet frontlinjene til diplomatiske gågater — mottok den russiske statssekretæren en telefon fra Norge i Novo-Ogaryovo. Hun bekreftet opprørersens opprinnelse og identitet, og stormet deretter inn på kontoret som en gjest som hadde sett bursdagskaken kollapse: blek, med skjelvende hender og krøllet bankettduk.

— Vladimir, det er en samtale til deg fra Norge. Det er... presserende og veldig viktig, men jeg vet ikke hva det gjelder, sier hun.

Putin tar telefonen, halvt skeptisk, halvt nysgjerrig:

— Hallo? Hvem er dette?

— Dette er Nobels fredskomiteé. Snakker vi med presidenten i Den russiske føderasjon?

— Ja... hvordan kan jeg hjelpe deg? sier Putin forsiktig. Den norske stemmen blir høytidelig, nesten seremonielt:

— Herr president, vi har gjennomgått dokumentene vi har mottatt fra Deres tjenestesteder i forbindelse med tildelingen av Nobels fredspris. Vi har den ære å kunngjøre at De enstemmig står øverst på listen over kandidater til årets pris, som anerkjennelse for Deres avgjørende rolle i å dempe spenningene i Deres region.

Stillhet. Så, som om han leste en merkelig setning på nytt:

— Hørte jeg riktig? spør Putin, som ikke kan tro sine egne ører. Ville du ikke heller valgt legen min, eller viruset alle snakker om? spøker han, med falsk beskjedenhet.

Den potensielle vinneren bøyer seg til slutt i ettertanke og tilbyr umiddelbart å invitere legen sin, kanskje til og med den ukrainske presidenten, til å dele medaljen, scenen og buffeen, hvis mulig. Komiteens svar er høflig:

— Vi beundrer Deres generøsitet, Deres Eksellense, men prisen deles kun ut til én person i år. De er imidlertid velkommen til å ta med en gjest og hylde hvem De ønsker under seremonien.

Etter en utveksling av høflige høflighetsfraser blir instruksjonen gitt: hold det hemmelig frem til den offisielle kunngjøringen.

— Komiteen vil sende deg et konfidensielt rekommandert brev i kveld – uten tvil med et lite «top secret»-stempel på et veldig enkelt brevpapir, sier representanten for Nobelkomiteen.

Putin legger på telefonen. Han går ut på verandaen, søker frisk luft i den frostklare parken og går som om han resiterer talen sin høyt. Mellom stolthet og forvirring tenker han på våpenhvilen, tilbaketrekningene, de lovede autonomiene, de rasende blikkene fra spesialtjenestene – og de skuffede ansiktene til noen få nære venner. Et lite smil krysser ansiktet hans:

— Tross alt ... var det vel verdt en

Nobelpris! Tilbake i lenestolen sukker han:

— Vi må skrive en tale og forberede svar til mediestormen. Norge støttet den andre siden; dette kommer til å forårsake opprør i pressen og blant mange andre statsledere.

Han tenker umiddelbart på sin motstander, men likevel partner, Donald Trump, som allerede så på seg selv som vinneren av denne Nobels fredspris. Hvordan vil han ta nyheten?

Når verden får høre om denne beslutningen, tar det journalister en stund å forsikre seg om at Nobelkomiteens valg ikke er falske nyheter. Dette gir Putin tid til å lese gjennom notatene sine på nytt og... sjekke værmeldingen for Oslo. Tross alt ville ingenting være mer irriterende for en ny nobelprisvinner enn å måtte møte en snøstorm i formell påkledning.

DEL²: TRUMP-KORTET FOR FRED

Den dagen, på Mar-a-Lago, i et tropisk palass som ligner et himmelsk kasino, slår en gullklokke donert av store sveitsiske selskaper 7 om morgenen. Et menneskelig fenomen, kledd i en gullbadekåpe med påskriften «*The Best President Ever*» (Den beste presidenten *noensinne*) og tilfeldigvis den 45. og 47. presidenten i USA, er allerede oppe og spiser sin tredje cheeseburger til frokost. Blikket hans vandrer over golfbanen, svømmebassenget og forgyllingen på veggene, mens han lurar på hvor han skal henge sitt 85. portrett av seg selv, der han er avbildet som en fredens engel. Det ble sendt til ham av en ukrainsk kunstner etter at den amerikanske presidenten ved gjenvalget hadde erklært at han var sikker på at han kunne avslutte krigen i Ukraina innen 24 timer. Vel, Donald har ikke hatt tid til å virkelig ta tak i saken og få i stand den lovede avtalen ennå, men han tenker på det. Andre presserende saker holder ham opptatt i Israel, hvor hans venn Netanyahu ber om hans hjelp.

Han tar frem smarttelefonen sin, slår på den gullbelagte TV-en med Swarovski-krystaller og setter seg ned for å hjernevaske seg selv, slik han gjør hver morgen med *One American News Network*. Han blir blek, kniser med øynene, reiser seg og faller sammen på den fluorescerende gule skinnsøfaen. Amerikanske journalister, godt informert av CIA, har nettopp kunngjort:

— «*Vladimir Putin – tippet til Nobels fredspris!*»

Stillhet. Så gjennomsyrrer et skrik villaen

— Hva? Putin? Den lille russiske fyren uten skjorte på hesten sin?

Han hopper opp fra stolen, velter jordbærmilkskaken sin og fikler med fjernkontrollen:

— Jeg bombet Iran for fred! Jeg twitret dag og natt «*MAKE PEACE GREAT AGAIN*⁶ »! Og hvordan takker de meg? Skal de gi prisen til fyren som invaderte Ukraina?

Trump løper til speilet, ser på seg selv og snakker til seg selv:

— Donald, pust. Du er kjekkere enn ham. Mer solbrun. Mer... hårete – eller nesten. En pause, så fortsetter han, enda mer indignert:

— Men det er urettferdig! Jeg delte ut gratis biff til ukrainere! Og MAGA-caps til russere!

I det øyeblikket kommer Melania inn i rommet, rolig og fattet:

— Donald, det er en fredspris, ikke en hamburgerkonkurranse.

— Hold kjeft, Melania! Han kaster en pute etter henne, men bommer med tre meter.

Han tar telefonen og begynner å tweete frenetisk:

— "FALSK NOBEL! PUTIN LIKER IKKE FRED. JEG GJØR DET! Jeg har den beste fred i verden, det vet alle!!! #NobelsRigged⁸ » Deretter ringer han advokaten sin:

— Kan vi saksøke Norge? For ærekrenkelse og prisetyveri?

— Alt er ikke tapt! svarer advokaten. Det er bare uoffisielt for øyeblikket.

⁶ *Make Peace Great Again.*

⁷ *MAGA: forkortelse for «Make America Great Again». TRUMPs valgkampslagord.*

⁸ *Nobelprisen manipulert!*

Men denne nyheten ble offisielt bekreftet noen timer senere av pressen rundt om i verden. Det er ikke lenger noen tvil om det. Dette er ikke falske nyheter!

Putin blir hyllet: nordmennene er i tårer. Tidligere politiske fanger er ekstatiske. Paven sendte ham til og med en due på Twitter.

Trump holder umiddelbart en improvisert pressekonferanse foran fontenen på golfbanen sin. Oppspilt som en stor klokke, tordner han høyere enn en katedralklokke:

— Se på Putin. Han har ført krig. Jeg har bygget en mur. Det er mer fredelig, ikke sant? Dessuten er muren min veldig vakker, veldig solid, alle snakker om den. Selv paven ville ha gitt meg Nobels fredspris.

En journalist våget å spørre ham:

— Mr Trump, hva synes du om at Putin tilbyr å dele prisen sin med legen sin?

Trump blir knallrød:

— Å, virkelig? Og jeg delte potetgullet mitt med Kim Jong-un! Teller ikke det? Han avslutter dramatisk med armene løftet mot himmelen:

— Hvis dette er fred, går jeg tilbake til å bombe noen! Hvem vil bli bombet? Iran? Belgia? Tuamotuøyene?

Det er klart at for ham er dette århundrets urettferdighet. Denne prisen må gå til ham, Donald Trump, arkitekten bak kosmisk fred, selvutnevnt grunnlegger av «School of Divine Deals», Fremmeren av «fredsmuren», den providentielle mannen som, med sine egne ord, har «reddet verden mer enn seks ganger», inkludert en gang ved en feiltakelse, og fremfor alt avsluttet minst tre fjerdedeler av fem kriger, inkludert den potensielle krigen med Iran, og sikret repatrieringen av likene som ble holdt av Hamas.

Tankene hans løp løpsk. Han kunne allerede se seg selv i en romersk toga, mens han mottok Nobelprisen foran en jublende folkemasse. Han kunne se seg selv gå på vannet, dele ut «Peace Again»-hatter og signere fredsavtaler i form av hjerter. Og så ble Putin valgt! Tsaren med en makeover. Den tidligere militære machoen ble velvillig, kattaktig, nesten vegetarianer, nobelprisvinner foran ham! Nei, det er for mye!

Han knipser med fingrene og gir sine ordrer:

— Gjør klar helikopteret og flyet mitt. Destinasjon: Washington, deretter Oslo, og kanskje Moskva. Legg til et piano og et lydanlegg om bord. Jeg skal holde taler.

En koffert blir pakket for ham: to fluorescerende oransje dresser, en ekstra parykk, en bibel med dollarsedler som sider og en flaske «Narcissus Rex»-parfyme, av Trump, selvfølgelig.

Donald reiser ikke bare for å protestere. Han vil ta sin plass i historien. Gjennom ord, gjennom avtaler, gjennom overtalelse. For dypt inne i sjelen, oppblåst av selvtilit, er han overbevist om at han er en misforstått messias, en profet i rødt slips, som har kommet for å lære verden kunsten å skape fred ... gjennom kaos!

I Washington utløser situasjonen i Russland en sjokkbølge uten sidestykke. Fred med ukrainerne og denne prisen vil gi Putin Ukrainas sjeldne jordartsmetaller og muligheten til å unnsnippe Amerika! Lederen for Sikkerhetsrådet blir innkalt med det samme. Generaler på frontlinjen, med svetteperler i pannen, og sjokkerte geopolitiske analytikere gransker bilder av russere og ukrainere som danser hånd i hånd på offentlige torg, mens en programleder på Fox News kunngjør at «Moskva har falt i hendene på hippier».

Donald Trump oppsummerer situasjonen i én historisk setning:

— *Hva i helvete er det som skjer med russerne?*⁹

Direktøren for CIA bekrefter overfor ham hva som skjer i Moskva:

⁹ Grov oversettelse: *Jöss! Hva i all verden er det som skjer med russerne!*

— De vil ikke bombe lenger, herr president. De vil ønske folk velkommen, utveksle ideer og gjenoppta gass- og oljehandelen. De begynner å forhandle om sjeldne jordarter med andre land enn vårt. De tilbyr te, vil knytte bånd og danse.

— Danse hva?

— Alt. Tango, hopak, til og med salsa. Det var en flashmob i Saint Petersburg med veteraner kledd som duer.

En nesten øredøvende stillhet senket seg over konferanserommet før Trump kom tilbake til kampen.

— Mine herrer, jeg vil ta hevn. Nå. Vi må gjøre noe amerikansk, noe sterkt, noe rødt, noe patriotisk.

En av rådgiverne som er til stede, og som diskret spiser en hamburger, setter seg i halsen og begynner å hoste. Trump reiser seg for å klappe ham på ryggen:

—I stedet for å hoste, gi oss dine ideer for å motvirke Putin!

I hellig vrede ønsker han planer, den ene mer vanvittig enn den andre, for å sabotere Nobels fredspris og ødelegge omdømmet til den skurken Putin.

Neste dag samler han sine medarbeidere i Det ovale kontor. Han kommer inn, med smarttelefonen i hånden, håret litt uflettet av raseri.

Etter ham følger J.D. Vance, hans visepresident med sin olympiske ro, Hannah, kommunikasjonsdronningen, og to rådgivere – en for «generelle saker» og en for «himmelske saker».

Bak skrivebordet, under et gigantisk portrett av seg selv i meditasjon mot en gullbakgrunn, brølte Trump:

— De våget! Nobelprisen... til Putin! Til Putin! Denne fyren fører krig, signerer et stykke papir og vips, så blir han fredens apostel? Aldri i livet! Det er jeg som er pasifisten her!

Vance, like forsiktig som en sveitsisk diplomat i et minefelt:

— Herr president, kanskje du kan se på dette som en åndelig mulighet, veien til barmhjertighet...

— Ikke det! Det jeg vil ha er Nobelprisen! Og det nå! Før Vlad går på scenen for å fortelle at Gud hvisket fred til ham mellom to bombeangrep.

Hannah griper inn, like diplomatisk som en pressemelding:

— Vi kunne publisere en mykere melding, herr president.

— Nei, Hannah. Det jeg vil ha, er en vinnende melding. Noe i stil med: «Bra jobbet, Vlad, du gjorde jobben din, men trofeet er mitt.»

Vance, trofast mot sin misjon om konfliktløsning, kommer tilbake til kampen:

— Kanskje ... men du kunne minne ham om ditt bidrag ved å si: «Du har arbeidet modig for fred, men min konstante moderasjon fortjener anerkjennelse.»

— «Konstant moderasjon»? Æsj! Trump mumler. Folk forventer at jeg skal være sterk, ikke moderat. Moderasjon er for diplomater, ikke presidenter!

Hannah prøver å komme tilbake:

— Man kan si: «Selv når jeg var bestemt, var det av godhet.» Trump lyser opp:

— Å, det liker jeg! «Fast av godhet.» Det er som «mild som en bulldoser».

Det høres akkurat ut som meg!

Pastor Andrews rekker opp hånden og ser inspirert ut:

— Og hva med det religiøse aspektet, herr president?

— Enkelt! «Gud vil belønne deg.» Kort, effektivt, og det fungerer alltid med de ortodokse.

Vance foreslår å legge til et lite ønske om fred:

— Og hvorfor ikke også: «La oss forbli venner», for å avslutte?

— Utmerket! Vi forblir venner, men det er jeg som får prisen. Han får... vennskapsmedaljen. Det er vel rettfærdig, ikke sant?

— Og hvis Nobelkomiteen ringer deg, herr president, hva vil du si? spør Hannah.

Trump spenner brystet:

— «Takk for at dere tenkte dere om to ganger før dere dedikerte denne prisen til en bordspiser i stedet for en mann som har geni, en sunn bankkonto og vet hva en ekte hamburger er.»

— Det er ganske moderat og godt sagt, kommenterer Hannah, halvt oppriktig, halvt resignert. Trump, fornøyd, beordrer henne:

— Perfekt. Skriv en melding til Putin for meg. Høflig, men sterk. Noen minutter senere kommer Hannah tilbake med et utkast:

«Kjære president Putin,

Jeg gratulerer deg med fredsarbeidet ditt med Ukraina. Det er en fin jobb, og jeg sier det nesten uten ironi. Tillat meg imidlertid å påpeke at min eksemplariske moderasjon – ja, eksemplariske – også fortjente en medalje, eller til og med prisen.

Gud vil belønne deg hvis du gir opp denne prisen. Jeg har riktignok noen ganger vært bestemt fordi Gud elsker klare grenser, men jeg har alltid støttet deg av kjærlighet til fred, ettertiden og, la oss være ærlige, Nobelprisen.

Du og jeg deler den samme troen på velviljen og kraften i den diplomatiske selfien. La oss forbli venner – det er lettere enn å gå til krig.

*Med min presidentielle
vennskap, Donald J. Trump*

Fremtidig medvinner av Nobels fredspris, hvis alt går bra – og alt går alltid bra for meg!

Vance leser, tenker seg om og kommenterer:

— Det er dristig, vittig og nesten oppriktig.

Trump utbryter, begeistret:

— Nettopp! Media vil elske det. Og Putin? Han vil være i syvende himmel! Han elsker å bli gratulert, nesten mer enn å vinne en kamp.

Etter å ha mottatt meldingen fra sin «venn» Donald, setter Vladimir Putin pennen til papiret – vel, billedlig talt, siden han dikterer alt til sekretæren sin, en kvinne som er like snakkesalig som en karpe i meditasjon og like anspent som en gymnast før en trippel salto på en sisalmatte.

Han begynner i en inspirert tone:

«Kjære Donald,

Jeg forstår din skuffelse. Også jeg ble – la oss si – positivt overrasket da jeg fikk vite om utnevnelsen min.

Men la oss være ærlige: den virkelige arkitekten bak freden er verken du eller jeg... det er viruset. Ja, det mikroskopiske geniet som har forvandlet generaler til poeter, ministre til skriftefedre og noen få oligarker til midlertidige vegetarianere.

Dessverre anså Nobelkomiteen det som risikabelt å tildele en mikrobe en medalje. Et betydelig problem, ser det ut til. Og å bringe et virus på scenen ville nok dempe stemningen noe. Så de valgte meg, som en standardløsning – eller som en helseforholdsregel. Jeg er bare dens ydmyke virale talsperson.

Med all min fredelige vennskap – og et lite vennlig nys, Vladimir Putin,

Nominert til Nobels fredspris ved mikrobiell fullmektig.

Noen timer senere gjenlyder planeten av digital støy: Trump tweeter uavbrutt, selvfølgelig med store bokstaver. Serverne overoppfettes, Twitter skifter navn til Xplosion, og CNN sender i loop:

«PUTIN STJELTE NOBELPRISEN MIN!!!» «FOR MYE FRED DREPER FRED!!!» «GJØR NOBEL STOR IGJEN!!!»

I panikk forsøker Nobelkomiteen å slukke mediestormen med en pressemelding – tydeligvis skrevet mellom slurker av kaffe og sukk av utmattelse:

«Vi benekter ikke president Trumps fortjenester, hvis initiativer – selv om de noen ganger er eksplosive – alltid tar sikte på å etablere en form for fred, på hans egen måte.

Komiteen foretrakk imidlertid president Putins tilnærming, som spredte godvilje rundt om i verden som en mild diplomatisk influensa.

Når det gjelder Trump, har han utvilsomt forvekslet fred med press, og velvilje med forebyggende bombing.

Og under denne teksten, i en fotnote som få mennesker leser:

«For å være ærlig burde prisen gått til viruset selv. Men de logistiske vanskelighetene ved å tildele en medalje til en mikroskopisk og smittsom enhet tvang oss til å revurdere vårt valg.»

Etter at hans direkte appell til Putin ikke har gitt resultater, innkaller Trump sine rådgivere og generaler til rådsalen, med smarttelefonen i hånden og perfekt brunfarge – klar til å løse problemet på ekte Trump-vis, med stil og eleganse.

— «Jeg har lest alt», buldrer han. «Media er opptatt av Putin og Nobelprisen hans. Jeg har alltid vært for fred! Jeg fortjente minst halvparten av den medaljen, en selfie og en tale på TV i beste sendetid. Ingen hørte på meg.»

Hannah, kommunikasjonseksperten, foreslår en løsning:

— Herr president, la oss organisere noe som vil få deg tilbake på sporet, noe spektakulært, humanitært og fremfor alt fotogent.

— Fotogent? Jeg elsker det, sier Trump. Fortsett!

Vance nikker. Mr Douglas og generalene breder ut kart. En idé kommer til ham: humanitære hjelpekonvoier, men på amerikansk vis! Trumps ansikt lyser opp:

— Ja! Konvoier og matdropp! Men vær forsiktig – amerikansk mat. Ikke noe rart quinoa. Hamburgere. Med ketchup. Og pickles.

— Velsignede hamburgere? foreslår Vance.

— Nettopp: himmelske hamburgere. Amerika deler ut fred – to cheeseburgere til alle. Strategiske punkter blir markert på kartene: kameraer her, droner der, tilgjengelige grenser for TV-apparater i nærheten. Planen får et offisielt navn:

— «Operasjon Hamburger for fred!», som foreslått av Trump, som står midt i rommet, fornøyd med seg selv.

Hannah foreslår et logo: Make Peace Delicious Again ¹⁰. Trump godkjenner:

— Perfekt! Hver pakke vil ha et lite flagg, en bønn om fred... og to burgere: en for sjelen, en for magen.

Michael Douglas er mer jordnær:

— Herr president, å slippe burgere fra droner medfører alvorlige logistiske problemer.

— Hvilke problemer? Vi kaller dem «veldedighetsbomber». Det høres bra ut.

— Hva om en lander på et atomkraftverk? spør generalen.

— Da blir det en stor eksplosjon av smaker! svarer Trump, og ser fornøyd ut.

Vance legger ivrig og sjenerøst til:

— Og våre selskaper vil levere brød, biff og sauser. Det blir en vinn-vinn-situasjon, diplomati gjennom magen.

Hannah ser umiddelbart slagordet som skal knyttes til operasjonen:

— Hvis det fungerer, kan vi si: «Putin tenkte på krig, men Trump tenkte på burgere.»

Trump er henrykt:

— Vi trykker det på T-skjorter. Og jeg skriver et nytt brev til Vladimir.

Utkastet til brevet er klassisk Trump.

¹⁰ *Gjenopprett fredens smak*

Kjære president Putin,

Gratulerer med nominasjonen til Nobels fredspris. Også jeg jobber for fred: Jeg sender containere med hamburgere, pommes frites og milkshake. Hvis du vil dele prisen, leverer jeg gratis pommes frites til Oslo. Fred smaker bedre med cheddar.

Din venn, Donald J. Trump

Grunnlegger av Operation Hamburger for Peace™

Stillhet i rommet. Mellom forbløffelse og latter erklærer Douglas:

— I det minste er det ikke-voldelig!

— Ja, så lenge han ikke ber om å slippe isbiter med fallskjerm over Kreml, legger Vance til. I

Pentagon jobber de med logistikken: baner, tidsplaner, tusenvis av doble ostemenyer osv. De visuelle gjengivelsene viser hvite fallskjermer som slipper esker

mens reklamekolibrier flyr over hodet på dem. Trump er henrykt:

— Vi filmer alt! Slogan: «Med Putin, krig; med Trump, burgere!»

— Hva om operasjonen ikke har noen effekt? bekymrer en av Hannahs

stedfortredere seg. Trump har et klart svar:

— Jeg skal lage min egen pris: The Trophy of Peace™. Med en liten gullburger på toppen.

Så snart Nobelkomiteen hadde uttalt ordet «Putin», hørte Amerika «forræderi».

I løpet av få timer feiet en bølge av røde caps over sosiale medier: «STOPP TYVERIET – GI NOBELPRISEN TIL TRUMP!»

Hundretusener av fans som er overbevist om at den skandinaviske eliten har manipulert valget, organiserer seg. Noen av dem har bestemt seg for å dra på en fredelig pilegrimsreise til Oslo. Deres slagord: «GJØR NOBEL STOR IGJEN MED TRUMP!»

Fly blir chartret fra flere flyplasser i store amerikanske byer. Ombord: flagg, burgere, plakater og en entusiasme som ville gjort en valgkamparrangør i Dallas grønn av misunnelse.

To måneder før Nobelprisutdelingen ankommer de første tilhengerne Oslo, blendet av snøen, fjordene og den blonde skjønnheten til lokalbefolkningen.

På Rådhusplassen er det fest: patriotiske sanger, boder som selger velsignede pølser, selfies med Alfred Nobel-lookalikes kledd som MAGA-influencere. Oslo har ikke sett slik begeistring siden oppfinnelsen av sild i lage.

Men alt går galt når en overivrig patriot roper:

— Vi vil se Nobelkomiteens arkiver! Og en rolig nordmann svarer:

— Det er ikke nødvendig. Dommerne her er ærlige. Fataalt feilgrep!

Folkemengden brøler, plakater flyr, frosne chips blir prosjektiler. Det organiseres et forsøk på å invadere rådhuset fredelig, med folk som dytter og sklir på de frosne brosteinene: det er Capitol Hill 2.0, fjord- og torskversjonen. Kameraer fra hele verden fester seg på opptoget. Seertallene skyter i været. Det samme gjør chipsene.

Noen timer senere skriver det norske politiet, stoiske og litt frosne, rapporter med presisjonen til sveitsiske urmakere. Ordenen er gjenopprettet.

I Washington reagerer Trump umiddelbart, med et smil på TV og en festlig brunfarge:

— Jeg har ingenting å gjøre med disse mindre urolighetene i Oslo. Mine tilhengere er bare... veldig entusiastiske. For mye fred gjør dem nervøse, det er et typisk amerikansk fenomen. Jeg sympatiserer med nordmennene, og jeg vil sende dem gratis ketchup, spesielt utviklet for å passe til deres utmerkede røkt laks.

Han får et inspirert uttrykk:

— Jeg gratulerer selvfølgelig Putin. Men den virkelige Nobelprisen er den vi bærer i våre hjerter.

Og min skinner som en cheeseburger under frihetens sol.

Hans uttalelse sendes med den amerikanske nasjonalsangen i bakgrunnen, spilt på en nordisk ukulele.

Roen har vendt tilbake til Oslo. Nordmennene rydder uforstyrret torget i stillhet

— De plukker forsiktig opp de røde luer som har falt i snøen. Trumps fans forlater derimot stedet fornøyd:

¹¹ Gjenopprett Nobelprisen til sin tidligere prakt med Trump

— Vi kommer tilbake! Norske kvinner er hyggelige!

Oslo-avisene hadde nøkterne overskrifter:

— «Fred belønnet, Amerika sluppet løs.»

Etter at hans tilhengere hadde arrangert en fredelig demonstrasjon for å protestere mot «Nobel-skandalen», bestemte Donald Trump, sta som en flekk av selvbruner og overbevist om sin sjarm og overtalelsesevne, seg for å fly til Oslo selv, personlig.

Hans mål: å kreve tilbake *Nobels* fredspris. Hans slagord: «Make Nobel Great Again».

Med håret stylet som en brent marengs går Trump om bord på Air Trump One, ledsaget av en hær av rådgivere, en personlig frisør og koffertene fulle av mapper... og nødcheeseburgere.

Landingen hans skal være diskret og diplomatisk, men på rullebanen i Oslo går han frem som en erobrere. Medlemmene av Nobelkomiteen, for høflige til å flykte, hilser ham med en ærbødighet som grenser til panikk. I mottaksrommet er stemningen merkelig: frosne smil, glassaktige øyne, en nesten urovekkende ro. Komitéformannen trer frem, med myk stemme og glitrende øyne:

— Mr Trump, for en ære, for en glede, så snilt av deg å
Kom og besøk oss!

Trump rynker pannen:

— For snill. Når folk er for snille mot meg, blir jeg mistenksom. Hva skjuler dere?

Rolig som en munk som kommer ut av meditasjon, forklarer presidenten for Nobelkomiteen:

— Vi skjuler ingenting. For å være ærlig kan vår vennlighet skyldes virkningen av viruset.

— Viruset? Det russiske viruset? Viruset «*velvilje*»? Tuller du?

— Overhodet ikke. En russisk diplomat smittet oss alle. Siden da har vi vært veldig rolige.

De andre medlemmene av komiteen nikker med hodet og et Bambi-smil. En av dem erklærer høyt:

— Vi elsker alle, selv tidligere amerikanske presidenter. Vi har allerede belønnet mer enn én tidligere!

Trump trekker seg tilbake, fortsatt nervøs:

— Men dere har blitt nordiske hippier! Jeg vil ha klare forklaringer!

Hvorfor Putin og ikke meg?

Nobelpresidenten rømmer seg, fortsatt rolig:

— Vel, da viruset rammet oss, styrket det vår empati, vår mildhet, vår tro på indre fred. Så vi stemte på den som virket mest... Zen.

— «Zen?» roper Trump. «Er Putin zen? Han rir på hest med bar overkropp for å skremme bjørner!

— Nettopp, svarte presidenten rolig, han sluttet fred med bjørnene. Og med seg selv seg selv. Det er vakkert, ikke sant?»

Trump, rød som en overkokt Big Mac, reiser seg:

— Dette er en biologisk konspirasjon mot meg! Dere har alle blitt smittet av vennlighetsviruset! Jeg vil ha et uforurenset, tøft, autoritært og krevende utvalg, et ekte utvalg i amerikansk stil!

— Vi benekter ikke dine fortjenester, Mr. Trump, svarte komitéformannen, men vi foretrakk president Putins tilnærming til å skape fred, og det var viruset selv som inspirerte vår beslutning, ikke noen form for konspirasjon eller feil i stemmetellingen.

Stilt overfor komiteens fredelige ro, reviderer Trump sitt svar:

— Da vil jeg gjerne prøve den smittsomme urteteen deres. Eller retttere sagt, gi en prøve til mitt medisinske personale.

Formannen, uanfektet, gir ham en kopp økologisk urtete:

— Prøv denne selv, Mr. Trump. Det er en kamilleinfusjon, med hilsen fra den russiske ambassaden. Du vil se, den er veldig avslappende...

Trump nøler, smaker på det... og ansiktet hans mykner for et øyeblikk. Han mumler:

— Det er ikke dårlig... Kanskje jeg også kunne akseptere det, for å kunne forhandle andre avtaler rundt om i verden?

Så tar han seg sammen: «Nei! Dårlig idé! Jeg vil heller vinne en ren krig enn en smittsom fred!»

Men når han tenker på de fremtidige valgkampene han må gjennom, får han en annen idé:

— La legene mine ta en prøve av viruset ditt. Jeg har en følelse av at det kan være nyttig for meg!

Og han vender seg mot kommunikasjonssjefen sin og forklarer planen sin med lav stemme:

— Dette vil komme oss til gode i mellomvalgene, som ser ut til å bli spente. Vi skal gjøre det til en «sterkere, raskere og mer lønnsom» amerikansk modell med slagordet «La oss gjøre Amerika mer velvillig igjen», i håp om at denne amerikanske versjonen vil være valgmessig effektiv.

Mens han ser ham gå, puster komitéformannen, som fremdeles ser lykkelig ut, lettet ut og sier «Puh!» og erklærte rolig:

— Han er ikke immun. Men jeg håper det ikke varer. Vennlighetsviruset finner alltid en vei inn.

I korridoren synes et diskret nys, etterfulgt av et «Gjør kjærligheten enda sterkere!», å gi ham rett. Men det er bare falsk alarm, for Trump-fenomenet er motstandsdyktig mot enhver form for forurensning.

Desember har kommet, kald, tørr og lys i Oslo. Det er den store dagen for den offisielle Nobelprisutdelingen. Snøen dekker takene som en ny duk, klar til å ta imot Nobelmiddagen. Byen summer av liv, for aldri før har Nobels fredspris vært så overraskende.

Om morgenen på seremonidagen gjør Putin seg klar i hotellsuiten som er reservert for ham. Han justerer nøye det turkise slipset sitt – som han nå anser som den offisielle fargen på fred – under det våkne øyet til legen sin, Yvan, som måler temperaturen hans hver time for å overvåke intensiteten av viruset i kroppen hans, i tilfelle den *velvillige* bestemmer seg for å komme på et siste lite besøk.

I hotellets lobby møter Putin Zelensky. Sistnevnte har byttet ut sin khakifargede genser med en mørk dress. De to mennene utveksler et høflig, litt anspent håndtrykk. De blir begge eskortert til Oslo rådhus, mens et brassband spiller en ganske dissonant versjon av den europeiske hymnen.

I den store seremonihallen ønsker Nobelkomiteen gjester fra hele verden velkommen. Journalister, som er samlet på tribunen, hvisker og utveksler nyheter om hvorvidt Den *Godhjertede* er til stede i rommet.

Rådhuset summer som en bikube drevet av kongelig gelé. Under lysekroner som skinner sterkere enn et gullsmedvindu og mellom flagg som er stilt opp med militær presisjon, finner ministre, diplomater, skandinaviske prinser, tidligere nobelprisvinnere, journalister og noen få nysgjerrige tilskuere som har klart å skaffe seg adgangskort, veien til sine plasser.

På første rad sitter Putin og Zelensky side om side og utveksler subtile blikk som kombinerer mistillit, forsiktighet ... og et snev av ironi. Mellom dem fungerer Sergei Shoigu som megler, og lener seg først mot den ene, så mot den andre, som en vert som sørger for at ingen av dem mangler petits fours.

President Trump var derimot fraværende, offisielt oppholdt av «absolutt avgjørende» møter i Washington. Komiteen tok imot nyheten med et lettelsens sukk: i det minste var det ingen fare for en improvisert invasjon av overvige fans.

På det avtalte tidspunktet steg komitéformannen opp på podiet med samme høytidelighet som en dirigent som entrer scenen. Han rettet på sløyfen, ryddet halsen for å varme opp barytonstemmen, skannet rommet med et feiende blikk og erklærte til slutt, som en general klar til å tale til sine tropper:

— Deres Høyheter, Deres Majesteter, statsledere, representanter for ulike land, ærede gjester,

Han tar en dramatisk pause, og gir publikum tid til å betrakte støvpartiklene som danser i rampelyset. Hele salen holder pusten... bortsett fra en eldre norsk diplomat, som allerede snorker som en sliten dieselmotor, og som en pressesjef uten hell prøver å vekke diskret.

— Det er en stor glede å være her i dag for å dele ut Nobels fredspris, fortsetter presidenten. I år måtte komiteen vår tilbringe noen søvnløse netter – og dere vet hvor lange de er her om vinteren! – for å velge blant nesten to hundre nominerte. Og likevel... mirakel! Opplysning! Total enighet!

Han retter seg opp, spenner brystet og legger til:

— Vi valgte enstemmig en mann med en karriere som, for å si det mildt, er uvanlig. En mann som ingen forventet å se i denne rollen, litt som å se en løve dukke opp på Nordpolen. Mine damer og herrer, i dag hedrer vi Russlands statsoverhode, Hans Eksellense Vladimir Putin, for hans innsats for å fremme fred etter den vanskelige – og særlig lange – perioden med konflikt med Ukraina.

I rommet nikker noen høytidelig med hodet, mens andre diskret ser etter et kamera for å sjekke at dette ikke er et reality-TV-program. Sergei Shoigu retter på slippet, mens Zelensky løfter et øyenbryn, kanskje i overraskelse, kanskje filosofisk, kanskje fordi han allerede tenker på hjemreisen til Kiev eller bare på middagen som skal følge.

Det bryter ut noen runder med applaus, blandet med diskrete plystrer. Det ser ut til at noen få Trump-tilhengere har sneket seg gjennom inngangskontrollen.

— Vår vinner, som vi forestilte oss var mer kjent med stridsvogner enn mikroskopiske fortryllelser, har klart å temme – med en gammel revs politiske teft – et virus med et navn som nesten er for søtt til å være sant: Den *velvillige*. Hvem ville for noen år siden ha veddet på at verdensfreden ville avhenge av en mikroskopisk organisme, som reiser lystig fra kylling til håndtrykk, fra spytt til klem? Takket være sin refleksjonsevne, sin utholdenhet og, la oss si, sin forbøffende åpenhet overfor dette lille biologiske mirakelet, har Hans Eksellense Vladimir Putin vist at krig noen ganger kan oppløses som en sky på en klar himmel. Han hadde den stille dristigheten til å la dette merkelige viruset blomstre ... og til å dempe våpenstøyen selv når den militære situasjonen var gunstig for ham.

— Vi vurderte å gi prisen til viruset selv. Men det hadde ikke gitt oss noen postadresse. Dessuten ville det vært litt av en bragd å invitere en mikrobe til Oslo og henge en medalje rundt halsen på den! Så vi valgte å hedre mannen som lyttet til legen sin... og som, etter et ufrivillig fall i koma så dypt som en polarnatt, våknet forvandlet.

Atmosfæren i rommet blir mer avslappet. Putin senker blikket, synlig rørt.

— Deres Eksellense, fortsetter presidenten, De har tilbudt å dele denne prisen med Deres personlige lege og med president Zelensky. Vi vet at De skylder dem mye. Dessverre er reglene strenge. Bare ett navn kan stå på sertifikatet, men De har informert meg om at en del av premiepengene vil bli bevilget til opprettelsen av et forskningssenter for dette viruset, som vil bli ledet av Deres personlige lege, dr. Yvan Smirnov.

Forsamlingen applauderte.

I dag hedrer vi ikke bare Russlands statsoverhode, men to personer som har grepet en unik mulighet til å fremme fred, forståelse og broderskap mellom folk, og som har bygget videre på det klimaet av velvilje som dette viruset har skapt.

Taleren vender seg mot forsamlingen for å avslutte:

— Fred tar noen ganger mystiske veier, og i år har den valgt veien til et virus. Måtte den forbli godartet... og ikke mutere til en «Grognon»-variant!

Formannen for Nobelkomiteen trer til side, snurrer rundt som om han forlater et dansegulv, og gir plass til Putin. Putin går mot podiet, synlig imponert – kanskje like mye av rommet som av sin egen smoking, hvis revers er så skinnende at man nesten kunne kammet håret på dem. Flere journalister vrir seg i en improvisert koreografi for å få bedre utsikt og fotografere ham.

Tsaren virker litt stiv, som om han ikke helt vet hvor han skal legge papirene sine. Hele forsamlingen stirrer på ham, halvt overrasket, halvt nysgjerrig, og venter på å høre hva han vil si i denne store salen i Oslo rådhus. Vil han snakke om slutten på en konflikt han anså som berettiget? Om Russlands storhet? Om sine moralske, politiske og økonomiske ambisjoner for landet sitt og for verden?

Med rask, men selvsikker stemme begynner vinneren sin tale:

— Deres Majesteter, Deres Kongelige Høyheter, mine damer og herrer... Jeg må begynne med en tilståelse: Hvis noen hadde fortalt meg for fire år siden at jeg ville være her for å motta Nobels fredspris, ville jeg ha beskyldt dere alle for konspirasjon og fått dere overvåket dag og natt!

Noen få undertrykte latterbrudd bryter ut. Zelensky, som sitter på første rad, tillater seg et mer åpent smil.

— Og likevel, her er jeg. Jeg kjempet en krig som jeg mente var rettferdig. Jeg tok noen svært vanskelige beslutninger. Så ble jeg smittet av et virus... og havnet i koma, hvor min bestemor dukket opp for meg og sa: «Vova, slutt med tullet og vær snill.»

Smilene blir stadig hyppigere. Selv Choïgou, som vanligvis ikke er særlig demonstrativ, tør å le litt, noe som høres ut som en liten harking.

— Ja, jeg vet, det virker rart. Hvem kunne ha forestilt seg at noen få rampete molekyler ville være mer effektive enn våpen eller diplomati? Det er ikke meg eller det jeg har gjort som bør feires, men det i meg som fikk meg til å se hva som fører til fred. Det er den lille gnisten som tente i kroppen min og opplyste den mørke delen av oss som får oss til å tro at makt oppnås med kanoner og droner.

I rommet blir smilene til anerkjennende nikk.

— Jeg førte krig slik andre driver med sport eller gjør sit-ups: med dedikasjon, beslutsomhet og til og med en viss stolthet. Jeg fant grunner til å føre den, og anså det som nødvendig å utvide våre grenser, som om vi kunne sy sammen et tidligere imperium med droner og piggråd. I mine øyne var det en rettferdig krig – eller i det minste rettferdig nok til å vekke spøkelsene fra en tapt storhet til live igjen.

Men et virus, så lite som et støvkorn, kom og kildet min sjel. Det hvisket til meg at ekte storhet ikke måles i kvadratkilometer, men i fredelige hjerteslag. At å redusere stridsvogner, broer eller fly til ruiner aldri har brakt velstand, like lite som en storm får trær til å vokse.

Jeg har forstått at erobringer oppnådd med makt alltid etterlater en bitter smak... mens et imperium bygget på tillit, åpne gestus og ærlige ord kan utvides uten å skade noen. Jeg vet nå at vennlighet er det eneste våpenet som ikke etterlater seg ruiner eller tårer i sitt kjølvann – bare naboer som blir venner, og en verden som puster litt lettere.

Nye tegn på godkjenning feier gjennom rommet som en mild vårbris
Vårbris, før prisvinneren fortsetter:

— Jeg dedikerer denne prisen til alle dem som har oppdaget at et enkelt virus – en liten budbringer av livets luner – kan vekke menneskeheten, som vi trodde var begravet under fjell av krigsretorikk. Jeg dedikerer den også til min venn Zelensky, som er her i dag til tross for mumlingen, bebreidelsene og de strenge blikkene fra dem i hans land som ønsket å fortsette kampen for enhver pris. Han vaklet ikke i møte med kritikken, ikke mer enn en eik vakler i vårbrisen, og han gikk med på å gå ved min side i denne merkelige og nye tiden. Måtte han bli hedret her like mye som meg, for jeg føler meg takknemlig for en vennlighet jeg ikke alltid har vist ham tidligere.

— Jeg er takknemlig overfor legen min, som forhindret meg fra å dø... i hvert fall ikke for fort, håper jeg.

— Til slutt tenker jeg på president Trump, som utvilsomt gjerne ville sett sitt navn inngravert på denne medaljen, og som på sin egen fargerike måte utvilsomt ville fortjent den. Tross alt drømmer alle i dette store verdensscenen om en dag å høre fanfaren spille for seg... og han mer enn de fleste.

Forsamlingen applauderer enda hjerteligere. Yvan Smirnov er rørt. Zelensky nikker med hodet; Han er ikke misfornøyd, men klar til å slå til hvis talen kommer på villspor.

Putin beroliger ham med sin konklusjon:

«Hvis jeg har akseptert den store æren du tilbyr meg i dag, må jeg fortelle deg hvorfor. De som, i likhet med meg, har opplevd den merkelige natten som er koma – den flyktige døden som man kommer tilbake fra lettere enn da man forlot den – har fått et glimt av andre horisonter enn de de trodde de kjente. Der oppdaget jeg en verden vevd av vennlighet, generøsitet og fred, en verden jeg aldri hadde tatt meg tid til å se ordentlig på.

Det er denne verden jeg ønsker for hver og en av dere. Det er denne verden som inspirerte meg til forlate min nabos territorium og begynne å bygge en fred med ham som ikke vil smuldre ved første tegn på problemer. Og i dag gratulerer jeg meg selv med dette... og jeg gleder meg som en mann som endelig har funnet det han lette etter uten å vite det.

Han legger til, henvendt til Nobelkomiteen:

— Ved å tildele meg denne prisen har komiteens medlemmer tatt et sjenerøst og modig valg. Jeg takker dem fra dypet av mitt hjerte. Mange andre enn meg selv fortjente denne prisen.

Og han avslutter med disse ordene:

— Til slutt takker jeg viruset som har lært oss denne leksen, og jeg ber om at det ikke skal forsvinne.

For fort. Jeg håper han hører meg!

Han reiser seg, synlig rørt. Høyt applaus fyller rommet.

Forsamlingen, som hadde sittet igjen med et kaldt og hardt inntrykk av denne monarken, hadde tydeligvis ikke forventet en slik uttalelse. Men viruset hadde tatt sin toll.

Putin vender seg mot komitéformannen, som inviterer ham til å komme frem. Rommet følger med på dem. Blitzene blinker. Presidenten er i ferd med å fortsette med den offisielle overrekkelsen av medaljen og diplommet.

— «Deres Eksellense, vennligst kom frem og bøy deg», ber han.

— Og motta denne medaljen og det offisielle diplommet, vakkert kalligrafert.

Zelensky reiser seg og går opp på podiet for å håndhilse på en stående ovasjon.

Når medaljen og det offisielle dokumentet er overrakt Putin, tar Zelensky ham i arm i en teatralisk gest og går deretter opp til mikrofonen:

— Mine damer og herrer, erklærer han, jeg har lenge trodd at denne dagen ville være mer sannsynlig på Mars enn på jorden. Men siden vi er her, bekrefter jeg at Vladimir fortjener denne prisen. Vel... i hvert fall halvparten av den. Den andre halvparten går til dette forbannede viruset eller til meg! Og jeg tenker også på de i Amerika som har støttet oss!

— Vi har allerede diskutert dette, innskyter komitéformannen, vi kommer ikke til å gi en medalje til et usynlig virus eller andre personligheter!

— Men vi kan i det minste sende dem et postkort, legger Zelensky til. Latteren bryter ut igjen.

Kameraene ruller, blitsene går av. De to tidligere fiendene poserer side om side under Nobelkomiteens banner. Mot den blå og gullfargede bakgrunnen glitrer ordet «PAX» som et lykkelig varsel.

Plutselig, uten forvarsel, går Zelensky bort til talerstolen, tar mikrofonen og legger en tekst foran seg. Han vender seg mot Putin og synger en sang han har komponert selv, med det talentet og de gestene som har gjort ham berømt som skuespiller:

Våre veier krysset hverandre... som to sjeler i natten.
Vi mistet hverandre, sårede... men vi er fortsatt her.
Måtte fortidens feil forsvinne i vinden,
Måtte de forsvinne stille... som et døende ekko.

Måtte slagmarkene som en gang var befattet med blod
Bli steder for liv, for uskyldig lykke. Måtte den
infernalske støyen fra våre dødelige våpen
Overalt forvandles til vennlige sanger.

Må fred spire i våre hjerter, må den
bekjempe smerten!
Må våre stemmer bære gjennom
natten, et rop som sier: «Vi bygger
opp igjen!»

Må jorden avvise krig og hat,
og velge lyset som oppløser all sorg! Måtte en fredelig
verden endelig gry i morgen, som en strålende gave,
beskyttet av våre hender.

I går, store tsar, var du en rival La oss nå forfølge et
nytt ideal.
Må våre stemmer svare hverandre, glødende, frigjorte...
For å bygge sammen, synge og feire

Det felles vennskapet vi kaller FRED!

I et hjørne av rommet tørker doktor Yvan, rørt, bort en tåre og hvisker til naboen:

— Kan du tro det? Alt dette takket være et lite virus, høy feber og et glimt av inspirasjon!

Atmosfæren er munter, nesten lettsindig. Det blir kunngjort at den offisielle middagen vil bli servert rundt klokken 20. Putin og Zelensky omfavner hverandre før de går ned fra podiet, hånd i hånd. Seremonien er over. I en høytidelig tone avslutter komitéens president:

— Måtte denne Nobelprisen være et symbol. Et virus kan forsvinne, men godhet må aldri dø ut.

En side i historien er nettopp skrevet ... i et glimt av lys og god stemning.

Før han begir seg til den offisielle middagen, blir den russiske monarken omringet av dusinvis av journalister som ivrige som spurver kaster seg over frøene som kastes til dem. Han går med på å svare bare den raskeste som har klart å snike seg inn ved siden av ham, og kunngjør til de andre at det vil bli holdt en pressekonferanse dagen etter.

Den dristige journalisten, stolt over å ha vunnet førsteprisen, skynder seg å stille spørsmålene sine:

— Kan du fortelle oss hva du tenkte da du bestemte deg for å avslutte denne krigen med naboen din, når du var i en posisjon hvor du kunne beseire ham?

— Jeg sa jo at å falle i koma er som å ta en liten tur til livet etter døden uten å gå gjennom de administrative formalitetene. Du kommer ut av det og føler deg helt snudd på hodet, og tenker at allmakt ikke er i nærheten av å være like vakkert som livet og alle de underverkene det gir oss. Det viruset hvisket det i øret mitt... så å si.

— Høres ikke det ut som magi eller en slags mystisk eller religiøs opplysning som forvandlet deg? Kan du være offer for hekseri?

— Overhodet ikke! Det er en erkjennelse av en indre stemme som dette fantastiske viruset så vennlig har gitt deg, og som setter tankene dine i orden igjen. Hvis du vil se det selv, må du skynde deg å bli smittet av dette viruset, forutsatt at du fortsatt kan finne noen som er positiv og kan smitte deg. Skynd deg! Epidemien varer kanskje ikke så lenge. På den måten får du det beste svaret. ... Det var det, takk. Jeg blir ropt på. Jeg må gjøre meg klar til middag. Og som du vet, kan man ikke spise en offisiell middag alene!

Dagen etter seremonien står de to tidligere fiendene bak et langt talerstol dekorert med hvite orkideer og gylne bånd. Foran dem står en mengde journalister fra hele verden. Kameraer, mikrofoner og teelinse summer av forventning.

Seremonimesteren rømmer seg:

— Mine damer og herrer, vi åpner denne felles pressekonferansen med Nobels fredsprisvinner og Ukrainas president, Volodymyr Zelensky. Vennligst hold spørsmålene rimelige... og innenfor den tildelte tiden!

En tysk journalist reiser seg umiddelbart:

— Herr Putin, tror du at *Benevolent* kan distribueres i andre konfliktområder, som Midtøsten eller Afrika?

Putin smiler litt:

— Hvis jeg kunne, ville jeg puttet dette viruset i en sprayboks og sprayet det på FN-podiet. Men dessverre finnes det ikke i aerosolform ennå.

En fransk journalist følger opp:

— Herr Zelensky, angrer du på at du ikke offisielt delte denne prisen med Putin?

Zelensky trekker på skuldrene:

— Vel... nei. Femti-femti er aldri praktisk. Kan du forestille deg å sage medaljen i to? Når det gjelder premiepengene, foreslo jeg Vladimir at vi skulle ta opp et lite felles lån. Jeg skulle gjenoppbygge veiene mine, han skulle gjenoppbygge sitt omdømme...

Igjen, noen sympatiske latter.

— Og hva med å dele med Donald Trump?

— Det er under utvikling, men du vet, han er litt av en ustabil karakter! En ung norsk journalist spør:

— Herr Putin, hva har skjedd med Den *Godhjertede*? Er han borte for godt?

Putin sukker dramatisk:

— Akk... han blir stadig sjeldnere. Forskere sier at han er i dvale. Det sagt, rådet jeg legen min Yvan til å oppbevare noen flasker i fryseren. Og vi har nettopp gjort det som er nødvendig for å sikre at han snart kommer til Amerika! Og med det som er igjen av dette viruset, vil vi prøve å finne kandidater til å skape fred andre steder hvor det fortsatt raser krig.

Yvan, som sitter på første rad, gir tommelen opp i godkjenning.

En amerikansk journalist spør:

— Mine herrer, dere snakker mye om fred, men hva vil skje med leiesoldatene. Og enhetene som fortsatt er fiendtlige?

Zelensky svarer raskt:

— Vi har planlagt gruppeterapitimer. Vladimir skal synges kosakballader mens jeg spiller gitar. Og hvis det ikke er nok, skal vi smitte dem med *Den Godhjertede*.

Putin nikker:

— Og hvis det ikke fungerer... sender vi dem på gjeddefiske med min viltvokter. Han er formidabel!

DEL 3: STORMVEIR PÅ NOBEL

Tilbake i Det ovale kontor kort tid etter at Putin ble tildelt Nobels fredspris, som han ikke deltok på, men fulgte med på fra avstand, sitter Trump bak en haug med aviser og foran mer enn et dusin fjernsyn.

Han banker på avisene og kommer med sine egne kommentarer foran sine ansatte:

— Putin fikk endelig Nobels fredspris. Og han nektet å dele den! Det er urettferdig! Jeg ga folk mat, jeg slapp ned tonnevis av mat og utmerkede hamburgere... og han? Ingenting!

Vance prøver å roe ham ned:

— Kjære president, du kunne være et eksempel på tålmodighet og dyd...

— Tålmodighet? Dyd? Nei, Vance. Siden det er slik det er, skal jeg skape noe nytt. Noe stort. Større enn Nobels fredspris. Større... Trump!

Hannah gjetet: Du mener... en pris?

— Nettopp! Trumpel of Peace! Og vet du hva? Jeg blir grunnlegger, jury og den første vinneren!

Douglas kommer med en litt ironisk kommentar:

— Man kunne også kalle juryen «Trumpel-komiteen»; det ville være svært troverdig.

— Bedre enn troverdig! Det vil garantert komme på forsiden! «Trump oppretter Trumpel-fredsprisen og kroner seg selv». Jeg blir udødelig.

— Og har du tenkt på å tjene penger på denne prisen, herr president? spør den økonomiske rådgiveren. En lisens til å selge trofeer, medaljer eller til og med sjokoladefigurer?

— Selvfølgelig! Fredsprisen vil være overalt: kontorer, skoler, fastfood-restauranter... Vi skal gjøre

Gjøre denne prisen til en svært lønnsom virksomhet! Vance rynker pannen:

— Og på et åndelig nivå. Har du tenkt på det?

— Gud elsker fred... erklærer Trump stolt, og han elsker burgere. Og han vil også elske Trumpel of Peace. I morgen vil vi se følgende i avisene: «Trumpel of Peace: én president, én pris, én legende.» Ingen vil kunne ignorere det! Og ingen vil engang snakke om Putins Nobelpris lenger.

Hannah, som ikke mangler fantasi, foreslår å lage et TikTok-filter med airdrops som faller fra himmelen, som humanitære fallskjermhopp.

Trump er begeistret:

— Jeg liker det! Vi skal vise verden at hvis Putin fikk Nobels fredspris, så er det jeg, Trump, oppfinner jeg fred... og alt annet!

Alle nikker, noen med munterhet, andre med fortvilelse. Trump anser suksessen som allerede sikret. Hans venn Douglas er mer forsiktig. Han hvisker i Vances øre:

— Internasjonal diplomati har blitt fastfood. Det er det! Det er gjort! Til lyden av patriotisk fanfare som går over i en fastfood-jingle, forlater disse lederne forlater Det ovale kontor.

Tilbake på Mar-a-Lago etter møtet tar Trump, fremdeles litt beruset, sin gulltelefon og ringer Kremles hemmelige nummer, uten å tenke på tidsforskjellen.

Putin, med rolig, søvnig stemme:

— Hallo? Donald? Hva skjer? Trump, som roper fra første sekund:

— Vlady! Min venn! Gratulerer igjen med den... falske Nobels fredsprisen du stjal! Men hør her, jeg har en fantastisk idé...

— Hvilken idé? spør Putin.

— Du mottok den, men du selger den til meg. Ja. Jeg kjøper Nobelprisen din! Jeg har hoteller overalt, golfbaner overalt, jeg gir deg alt du vil ha. En Trump Tower i Moskva? To! Tre! Med en sauna i massivt gull og en McDonald's inne!

— Jeg kan ikke selge en Nobelpris, Donald. Det er ikke en hamburger eller en litiumgruve Litiumgruve

— Ok, ok, la oss gjøre en avtale. Du gir meg Nobelprisen, og jeg gir deg... hold på hatten... Grønland! Vel... jeg har den ikke ennå, men jeg kan fortelle fansen min at den er din. Avtale, ikke sant?

Putin liker å svare ved å spille med:

— Jeg foretrekker Krim, det har varmere hav og det er allerede mitt. Trump fortsetter og hvisker:

— Vel... hva om jeg låner deg Melania? Jeg mener... bare for en helg. Og jeg legger til en golfbane i Florida. Og gratis burgere for resten av livet.

Putin blir alvorlig:

— Donald, hvorfor vil du ha denne Nobelprisen?

— Fordi jeg også vil være med på bildet med duen for ettertiden! Og for å kunne si at jeg er «den fredeligste mannen i historien!»

— Du, fredelig? Er det derfor du bombet Iran, for å få denne prisen?

— Nettopp! Jeg førte krig... for fred! Det er et genialt konsept, ikke sant? Putin vil komme til saken:

— Jeg skal tenke på det... Har du noe annet å tilby meg?

Trump, litt panisk etter å finne en annen gave:

— Um... Jeg kan gi deg... Twitter! Vel... X! Vel... hvis Elon Musk sier ja...

Han går tilbake til sengen.

Klokka 3 om natten, på Mar-a-Lago, ringer Trump, iført rød pyjamas brodert med «Peace Maker», Putins nummer for femte gang. Han holder en notatbok full av tvilsomme beregninger og et kart over oljerørledninger tegnet med tusj.

Putin svarer, utmattet:

— Donald... du igjen?

— Vlady, hør her! Dette er mitt endelige tilbud, et historisk tilbud. Et tilbud som vil ryste Wall Street, Trump Tower og få duene til å fly fra Markusplassen i Venezia!

— Mener du virkelig det?

— Jeg kjøper oljen din. Alt sammen. Hver eneste dråpe! En livstidsavtale! Jeg betaler mer enn noen andre. Mer enn Kina, mer enn Europa, mer enn det Biden tilbød deg med sine ynkelige dollar!

— Og... i bytte?

— I bytte gir du meg Nobelprisen din. Du sier: «Trump er den fredeligste mannen i verden, han fortjener prisen min.» Og vips! Jeg går inn i historien, i skolebøker, museer, samlinger av gullstatuer og alt det der!

— Og hvordan har du tenkt å

betale? Trump, stolt av seg selv:

— Med MAGA-caps! Med Trump-biffer! Og med livstidsrabattkuponger til hotellene mine. Du vil elske det, og det vil vennene dine også!

— Og hvordan vil finansmarkedene du har investert i reagere?

Trump blir revet med:

—De kommer til å eksplodere! Handlerne vil gråte av glede! Duer i Venezia vil fly bort og applaudere! Og Wall Street? Bam! Det vil kollapse av lykke!

— Donald... er du klar over at du foreslår at jeg selger en Nobelpris for hamburgere og glade duer?

— Nettopp. Og det er genialt. Alle elsker duer.

Han blir hysterisk. Han slår på nattbordet sitt:

— Hør nøye etter, Vlad! Hvis du nekter å selge meg Nobelprisen din... vil jeg umiddelbart opprette min egen fredspris. En fantastisk pris, enorm, den største, den mest velutstyrte i historien! Alt er klart. Det er allerede i gang.

Putin, ironisk nok:

— Og hva skal du kalle det?

Trump stolt:

— Fredens Trumpel! Med hodet mitt på. Og glitter. Og den blir av massivt gull. Ikke som den norske greia di som ser ut som en kasinomynt!

— Det er originalt! kommenterer Putin...

— Og jeg skal gi den til deg, Putin! Ja, deg! Men bare hvis du drar tilbake til Oslo og forteller alle: «Den virkelige prisen er den Trump skal gi meg. Den andre, den jeg fikk i Oslo, er ikke verdt en kopek.» Det vil være over hele TV-nyhetene. Fox News vil være ekstatiske!

Putin, underholdt:

— Interessant... og hvor mye er prisen din verdt?

— En milliard. Nei... to! Med en gullbarre stemplet med initialene dine, en sveitsisk Rollux-klokke og gratis golf på Mar-a-Lago resten av livet. Som en ekstra bonus får du ubegrenset abonnement på Trump-biff. Og jeg skal få inngravert følgende på trofeet: «Putin, Trumps beste venn». Hvis du vil, kan jeg betale deg i Social Truth-aksjer hvis Musk går med på det.

— «Og hvis jeg nekter?» spør Putin.

— Da oppretter jeg Trumpel War Prize... og gjett hvem som blir den første vinneren? Du. Med et bilde av deg uten skjorte på en stridsvogn. Ikke så bra for imaget ditt, hva? Putin ler åpent:

— Du er gal, Donald. Men... jeg liker det. Send meg prosjektet ditt på e-post.

Tjue dager senere, Breaking News på CNN, Fox News, BFM, og til og med på Rossiya og TV Centre. Media går amok: «Trump og Putin i åpen krig... for fred!» Bilder sirkulerer på alle nettverk: Trump som vifter med en plastdue foran Mar-a-Lago, og Putin som rir på en isbjørn i Sibir, med en olivengren

klemte mellom tennene.

Kommentatorene overgikk seg selv:

— Trump tilbød Grønland, to golfbaner og Melania for å overbevise Putin til å gi fra seg Nobelprisen.

På Twitter/X: #NobelGate er en verdensomspennende trend. Et meme sirkulerer: Putin og Trump trekker i samme due ved vingene. Fuglen roper: «Slipp meg, idioter!»

Nobelkomiteen, i panikk, utsteder en offisiell uttalelse:

«Vi minner om at Nobels fredspris ikke kan overføres eller byttes mot biff, gulltårn eller abonnement på Social Truth.»

Neste dag i det samme ovale kontoret med skjermer overalt. Trump har ikke nok øyne og ører til å følge med på alle avisene som skriver om ham.

— Se på det! «Trump oppfinner Trumpel of Peace og kroner seg selv». London,

Paris, Tokyo... Alle snakker om meg! Ingen snakker engang om Putins Nobelpris lenger!

— Og på sosiale medier, sier Hannah, har det gått viralt: #TrumpelDeLaPaix, #BurgersPourLaPaix...

Vance mumler mellom bønnene:

— Gud må være overrasket...

Jeg visste det, sier Trump:

— Gud elsker det! Burgere, selvfølgelig... og sannsynligvis meg.

Internasjonale kommentarer ruller forbi i raskt tempo. På en tysk TV-kanal som er like seriøs som en luthersk pastor, er det skepsis:

— Eksperter spør: Kan man dele ut en slik pris uten et uavhengig komité?

På Twitter er en programleder for et matlagingsprogram entusiastisk:

— Trump lover sjokoladetrofeer og kaviar i fin gullinnpakning.

Samtidig uttaler en japansk journalist seg mer nøkternt:

— Verden følger president Trumps initiativ med forundring... og underholdning.

Deretter gjennomgår vi kommentarene og klippene som er lagt ut på TikTok. En ung influencer kunngjør de kommende tilbudene:

— Venner, Trump tildeler seg selv Nobelprisen og lover hamburgerdrops og gullpokaler. Mer info på #TrumpelChallenge, #PeaceWithCheddar...

En fan hevder at Putin selv likte dette TikTok-klippet, «uten garanti for ekthet», kommenterer en følger!

Trump er ikke beskjeden i sin triumf:

— Ser dere? Hvis Putin nekter, lager jeg den selv. Det er jeg som fordeler fred! Med hamburgere og en selfie.

Vance er litt desperat, religiøst sett, men beundrer ham politisk, mens Hannah er henrykt:

— Det er perfekt for internasjonal kommunikasjon: diplomati, humor og hurtigmat.

Meldinger i tre D-er og tre B-er: Burgere, gode intensjoner, buzz.

— Nettopp! innrømmer Trump. Verden vil ikke lenger kunne ignorere Trumpel of Peace. Og i morgen sender vi nuggets til Oslo og Moskva til Putin. Bare for å minne alle om hvem som har ansvaret for fred... og god steking.

Patriotisk fanfare og lyden av frityrgryster sprer seg på sosiale medier, med burgere som faller fra himmelen som bakgrunn. Store hashtagger ruller forbi: #TrumpelDeLaPaix, #BurgersPourLaPaix, #MakePeaceDeliciousAgain.

I rommene hvor medlemmene av Nobels fredskomite møtes, er stemningen alvorlig, seriøs og til og med svært høytidelig, da det gjelder å forsvare Nobels og hans prises ære. Sesjonen filmes live av norsk statlig fjernsyn.

Tre medlemmer av Nobels komité dukker opp, med alvorlige ansiktsuttrykk, kledd i mørke dress, og stemningen er høytidelig.

— Mine damer og herrer, kunngjør presidenten for Nobels fredskomite, etter å ha fulgt med forbløffelse president Trumps initiativ og hans «burgeroperasjoner for fred», ønsker vi å avklare situasjonen.

Det er opp til det første medlemmet av denne komiteen å høytidelig erklære:

— Nobels fredspris deles fortsatt ut etter svært spesifikke kriterier. Dessverre er selvkroning ikke et av dem.

Det neste medlemmet fortsetter noe ironisk, og forsøker å være kortfattet:

— Og vi fraråder på det sterkeste å distribuere mat med droner i konfliktområder ... selv om intensjonen er god og cheddarosten er av høy kvalitet.

Det tredje medlemmet snakker mer rolig:

— Til slutt er det fortsatt lovlig å opprette en «Trumpel of Peace»... så lenge den ikke offisielt kalles en Nobelpris og det ikke gjøres noe forsøk på å inkludere den i våre historiske arkiver.

Komiteformannen blunker til kameraet mens han legger til:

— Men vi hyller fantasien, kreativiteten og fremfor alt humoren som alt dette har brakt verden. Men la oss huske: ekte fred kan ikke måles i hamburgere, gullpokaler eller selfies.

Direkteoverføringen er over. Journalister og sosiale medier vender seg umiddelbart mot hashtagene: #TrumpelDeLaPaix, #BurgersPourLaPaix for å finne ut hva som skjer videre. Trump, filmet i sin forgylte stue, reagerer med sin vanlige alvor:

— Jeg forstår dem. De er redde for viruset. Men hvis de ønsket å belønne noe usynlig, burde de ha gitt meg prisen for min ydmykhet. Jeg er ydmykhetens inkarnasjon!

Han la til, med et strålende ansikt og en nesten mystisk tone:

— Har viruset brakt fred i folks hjerter? Vel, vel. Jeg har brakt fred til menyene. Jeg gir mat til planeten, mens viruset nyser på den. Vi spiller ikke i samme liga.

På Mar-a-Lago nyser Donald flere ganger. Det er ikke bare en hvilken som helst nys, nei, men et høyt og tydelig «atchoo!», ledsaget av et ømt smil og et:

— Beklager, kjære, for nysingen min!

Melania løfter et øyenbryn som er delikat fremhevet med mascara:

— Donald... sa du nettopp «unnskyld» til meg mens du nøs?

Han svarer drømmende:

— Ja, kjære... og jeg har til og med lyst til å takke journalistene som irriterer meg.

— Er det noe galt? spør Melania bekymret.

Legene er usikre på diagnosen fordi viruset ennå ikke har spredd seg til Amerika. Men laboratorieteknikeren som fulgte presidenten til Oslo, fikk svært høy feber tre dager tidligere og har nettopp kommet ut av et koma som varte i flere timer. Legene undersøkte henne, og diagnosen er klar: det er Den *Velvillige* som nettopp har innvandret til Den nye verden, i strid med kontrollene og murene som er reist mot ulovlig innvandring rundt om i USA. Denne laboratorieteknikeren åpnet et av prøverørene som inneholdt prøver av viruset som var hentet fra Oslo for å sjekke tilstanden deres. Viruset var bare altfor glad for å slippe ut av fengselet sitt, og kastet seg straks ut og smittet henne uten å si ifra. Viruset sirkulerer nå i maktens korridorer, og Trump ser ut til å ha utnyttet det.

Mens folk i Europa går tilbake til sitt vanlige gretne humør, i hvert fall de som har kommet seg etter viruset, har Trump i Nord-Amerika ironisk nok blitt like mild og snill som et lam etter å ha kommet seg fra koma som gjorde ham stum i 2 timer, 59 minutter og 12 sekunder. Viruset som forsvinner andre steder, blomstrer nå i presidentens land, og han har gjenopptatt sine tweets. Hans oppførsel etter sykdommen er tilbake til det normale. Han er mer vennlig og varm enn de mormonske predikantene som vandrer rundt i gatene i Washington. Og han har bestemt seg for å sende to høflige og vennlige brev:

Det første til Putin:

«Kjære Vladimir, du er en stor mann, en bror i fred. Jeg misunner deg hesten din og roen din. Behold premien din, du trenger ikke dele den i to, behold den hel som en god amerikansk sirloin-biff. Og så lover jeg å tildele deg neste års Trumpel of Peace med en hamburger og ketchup hvis du fortsatt tenker på meg og hvis du holder virksomheten vår i gang.»

Det andre til Nobelkomiteen:

«Takk for at dere valgte å belønne fred, selv om det ikke var jeg som mottok Nobelprisen. Takket være dere ble jeg smittet av viruset. Nå er jeg avhengig av vennlighet, og Melania takker dere.

Og hvis dere leter etter et godt hotell til deres neste seremoni, harmin eiendom i Florida Et boblebad for 200 personer. Og jeg gir deg en spesialpris!

Avisene er i opprør: «Vennlighetsviruset har rammet Det hvite hus! Trump er så rolig og vennlig! Det er slutten på en æra!»

I Nobelkomiteen oppstår det en debatt om å trekke konklusjoner fra det som har skjedd. Atmosfæren er elektrisk: folk diskuterer, sukker og omskaper verden. Presidenten, med trøtte øyne og brillene litt på skakke etter så mange søvnløse netter, forklarer situasjonen:

— Skal vi virkelig fortsette å krone statsoverhoder? spør han og ser opp mot taket, som om han håper å finne guddommelig veiledning der, for vi har sett hva det kan føre til: en president som er rasende fordi han ikke ble valgt og som tror det kan kjøpes som en luksushamburger, en annen som tror han kan forhandle om prisen sin og tjene en formue på den... her er vi, involvert i diplomatiske stormer verdige en opera.

— Helt riktig, er et medlem av komiteen enig i. Kanskje vi burde feire de diskrete håndverkerne som lenge har arbeidet for fred, i stedet for de mektige som ikke har behov for priser og som for det meste har lagt ambisjonene sine på hyllen som en gammel dress.

— Perfekt! legger en annen til. Statslederne vil for en gangs skyld trekke seg tilbake. La oss rette søkelyset mot dem som arbeider for menneskehetens fremtid med nesten ingenting og mye mot.

— Ja, men... en nervøs stemme bekymrer seg. Ved å gjøre beskjedne mennesker lykkelige, ikke bare en NGO til med et fint logo?

— Overhodet ikke! svarer naboen hans. Prisen vår vil kanskje ikke lenger være et løft for egoet til toppledere, men den vil fortsatt være et respektabelt fyrårn takket være synligheten. Mellom oss sagt, litt mindre glamour for dem og for komiteen vår, og litt mer for dem som aldri har hatt noe... det ville ikke skade...

— I det minste er det noen som sier det som det er! utbryter hans kollega og nabo. Mindre publisitet for komiteen vår, mer for de sakene som trenger det. Var det det du sa?

— Nettopp! Hva mener vår formann?

Presidenten, som en vis nordisk mann som trekker sin konklusjon fra en fjord i innlandet, nikker anerkjennende. Men et av medlemmene påpeker:

— Vær forsiktig så du ikke fornærmer makthaverne. De er som bjørner om vinteren: det er best å ikke vekke dem for brått. Så i dag skal vi bare si takk til Trump, som uforvarende har hjulpet oss til å reflektere, og til Putin, som, som vi kan se, ikke har gjort store fremskritt med å slutte fred med andre naboer siden han mottok årets pris.

Med denne bemerkningen i bakhodet nådde forsamlingen frem til et kompromiss fullt av forsiktighet og nordisk visdom, som den la frem for de ulike personene som er involvert i tildelingen av Nobels fredspris. Etter gjensidig avtale publiserte komiteen følgende uttalelse:

«Nobels fredskomite kunngjør at den de neste to årene ikke lenger vil akseptere nominasjoner fra statsoverhoder, tidligere presidenter, konger, emirer, sultaner

sultaner, angrende diktatorer eller noen som har hatt en atomknapp under skrivebordet eller leder et stort land.

«I denne perioden vil Nobels fredspris være forbeholdt dem som, utenfor rampelyset, arbeider for å lindre menneskelig lidelse, bevare planetens ressurser, mate de sultne, beskytte de svakeste og reparere konsekvensene av de til tider absurde beslutningene som tas av de mektige.»

Denne uttalelsen har samme effekt som et jordskjelv i de forgylte salongene til den globale diplomatiets gylne salonger.

I Mar-a-Lago glemmer Trump for noen minutter at han har blitt villig, og begynner å rope:

— Hva? Det kan de ikke gjøre! Denne prisen er ment for meg! For vinnerne! De

bare feie meg til side!

Hannah, hans kommunikasjonsrådgiver, beroliger ham:

— Men Donald, dette er veldig bra for The Trumpet of Peace, den eneste prisen som vil være igjen for ekte ledere, for autoritære statsoverhoder som vet hvordan man kan påtvinge fred med muskler, uten frykt for død og støy! Den vil bli enda mer verdsatt av dine venner, og av deg selv, selvfølgelig, som til syvende og sist er fredens konge. Og du kan tildele den til deg selv når det passer deg. Du er et geni innen diplomatisk markedsføring!

I løpet av bare noen få uker ble Trump og resten av verden vitne til den enorme mediesuksessen til Trumpet of Peace. På sosiale medier ble hashtaggen #NobelPourLesVrais viral; den ble «trumpetisk» viral, ifølge en journalist. I Moskva sørget Putin for å være helt våken før han hvisket foran TV-en:

— Det var uunngåelig. De er for snille i Oslo. De ga ham viruset uten å kreve betaling for det og uten eksportavgifter.

Andre steder er reaksjonene blandede.

I Israel erklærer Netanyahu: «Veldig bra. Nå kan vi endelig fokusere på det som betyr noe: reell makt.»

I Teheran smiler en ayatollah ironisk: «Utmerket! Mens de krangler om ingenting, vinner vi tid til å reparere sentrifugene våre for uranberikelse og beholde makten.»

I Frankrike er Macron ikke lenger sikker på hvilken vei han skal gå, eller hvilken tale han skal forberede.

Bekymret for suksessen til Trumpet the Peacemaker, og for å komme i forkant av bråkmakeren Donald Trump, lanserer flere store nasjoner sin egen fredspris:

- Kina har kunngjort at de vil tildele Jade Dragon-prisen til de som forvandler konflikt til harmoni, akkurat som en rå stein forvandles til dyrebar jade. Diktere som er ivrige etter å inngi seg hos Midtens rike, dømte den umiddelbart til Prisen for å puste visdom.

- I USA er Trumps rivaler opptatt av å skille seg fra ham, og har opprettet prisen «Let's Give Peace a Chance, Seriously!» for å hedre personer som arbeider for fred uten fanfare eller kommersielle eller valgmessige motiver.

- Frankrike har opprettet prisen «Colombe Républicaine», som skal belønne drømmere, humanister, brobyggere og veltalende talere innen diplomati.

- I Japan vil Cherry Blossom-prisen hver vår bli delt ut til verdensborgere som fremmer fred, delikatess og fornyelse gjennom planter. Trofeet vil være formet som en gigantisk blomst og vil hete «The Breath of Eternal Spring».

Stilt overfor denne flommen av initiativer og den beskjedne kostnaden for trofeene, slutter også to andre land seg til kampen:

- India vil belønne de som finner fred gjennom ikke-voldelige handlinger med en trofé vevd av risstrå: «The Gandhi of Peaceful Breath».

- Sveits, trofast mot sin store tradisjon for nøytralitet og fred, har kunngjort opprettelsen av «Radiant Neutrality»-prisen, som er ment for de som vet hvordan man skal takle stormer uten å synke ned i likegyldighet.

stormer uten å synke ned i likegyldighet. De heldige vinnerne vil få med seg den diplomatiske sjokolademedaljen, som smelter i munnen og allerede lover å gjøre stort inntrykk i internasjonale relasjoner. Og siden Sveits aldri gjør ting halvhjertet, spesielt når det gjelder fred eller sjokolade, foreslår landet nå å organisere en årlig Global Peace Gala i Palais des Nations i Genève, et arrangement hvor alle verdens fredskomiteer vil samles, omgitt av forgyllinger og flagg, for å gi en hjelpende hånd til den norske Nobels fredspris og bevise at nøytralitet kan ha stil uten å ligne på Trumpel of Peace.

I strid med sitt rykte for å være trege, er sveitserne allerede i full gang med energien til en sveitsisk gjøkur: den første gallaen er annonsert til neste høst. En gigantisk holografisk due, som for tiden er under montering, vil majestetisk slå med vingene over publikum, mens ensembler fra alle kontinenter vil blande gitarer, erhuer, koras, sitarer og celloer. Den kvelden vil menneskeheten hyle dem som puster liv i verden, under en regn av blomsterblader som faller fra en hvit sky med den poetiske langsomheten til snøfnugg.

Kina, som er fast bestemt på å ryste opp den berømte «Fredens Trumpel», har allerede bekreftet sin deltakelse. Prisen, en liten gjennomsluktig jadedrage som glitrer som et irrlis, vil bli plassert på en sokkel med inskripsjonen: «Til dem som forvandler sinne til oppmerksom vennlighet, slik man polerer en grov stein for å gjøre den vakker og glatt. Frankrike vil sende en delegasjon ledet av republikkens president selv. Trofeet vil lyse i blått, hvitt og rødt med budskapet: «For vitenskap, ære og fred». Japan, tro mot sin sans for delikatesse, vil overrekke sin pris under en sky av rosa blomster, som faller fra den syvende himmel for å dekke en sakuragren skåret i krystall. En internasjonal forening av bonsai-mestere, forkjemperne for omsorg og harmoni i de minste ting, er allerede tippet til å bli den første vinneren.

Sveits er for tiden i ferd med å legge siste hånd på en liten bjelle som skal klinge som fjellets latter når Radiant Neutrality Award deles ut, ledsaget av en praktfull pokal: en gullsjokoladeplate med inngravert tekst:

«Til dem som vet hvordan man kan roe ned konflikter med tålmodighet, tid... og diplomati som er like søtt som fjellhonning.»

Disse forberedelsene overskygger til en viss grad selve Nobelprisen og Trumpel-fredsprisen, noe som ikke er så ille for en presse som er overveldet av det enorme antallet nye initiativer. På pressekonferansen i Genève for å kunngjøre disse begivenhetene, annonserte den fremtidige seremonimesteren slagordet som var valgt for gallaen: «I kveld beviser verden at fred ikke bare har ett navn... den har tusen.» Hun la til: «Og i noen øyeblikk vil verden puste som én, puste inn den friske luften av fred som feires og deles over hele kloden.»

Spenningen rundt disse initiativene har ikke redusert antallet nominasjoner som er sendt til Oslo for den tradisjonelle Nobels fredspris. Hundrevis av frivillige organisasjoner som ønsker å gjøre seg kjent, har meldt seg. Og i media og på sosiale nettverk oppdager millioner av borgere til sin forbløffelse at det finnes stille helter som aldri har gitt intervjuer, aldri viftet med flagg, men som har gravd brønner, reddet barn, matet landsbyer, tatt vare på liv, forsvart fred... uten noen gang å be om medaljer eller priser.

Blant dem er Kaddour, en ung saharawi som bor langs Sandmuren: en 2700 kilometer lang mur med grøfter, piggetråd, voll og militære veier. Det er et langt arr som deler Vest-Sahara i to. Mot vest ligger den delen av territoriet som kontrolleres av Marokko, mot øst ligger den delen som kontrolleres av Polisario-fronten, som krever en folkeavstemning om selvbestemmelse. Inntil nå har ingenting vokst langs denne grensen, og alle innbyggerne har holdt seg unna den av frykt for miner og væpnede menn som hindrer alle i å krysse muren.

Kaddour kom dit for åtte år siden med NPA¹² på en mineryddingsoppdrag. Ved slutten av oppdraget bestemte den unge saharawien seg for å bli og skape en oase langs muren, ved å utnytte et eksepsjonelt værphenomen: sjeldne og voldsomme regnskylt hadde dannet et midlertidig elveleie og skåret ut en fordypning under muren, som hadde feid bort flere titalls meter med piggetråd. Muren hadde sprukket, og et lavere, lettere å krysse område hadde dannet seg og stabilisert seg, og åpnet en passasje. Kaddour sneik seg gjennom, sikret området med mineryddere uten å utløse noen alarmer. Han fikk lov til å gjøre det, akkurat som man ville latt en fennec-rev passere... men en sta fennec-rev.

Ved siden av denne passasjen hadde han plantet sine første frø og trespirer: først en akasie, så en til, og hentet vann fra en brønn. Aïssa, en gammel kvinne han møtte under mineryddingsoperasjonene, begynte å fungere som smugler. Hun kom og kastet poser med frø og små verktøy over muren, og til og med et instrument for å måle jordfuktighet. En dag, båret av en sanddyne og av sin egen dristighet, krysset hun bruddet. Soldatene så på henne, men rørte seg ikke. Siden den gang har hun kommet tilbake ofte. Måned etter måned har passasjen blitt mer solid, som om selve sanden hadde bestemt seg for å hjelpe henne.

I dag kneler Kaddour foran et harmel-tre som har overlevd flere stormer. Han snakker til det, vanner det og venter på Aïssa. Hun ankommer med et dusin frivillige fra Marokko, og snart får de selskap av andre fra Polisario. Alle setter i gang med arbeidet under Kaddours rolige ledelse. Noen lokaliserer gueltasene¹³ og sjekker tilstanden deres, andre fyller vannsekker, planter og vanner, mens andre beskytter de unge skuddene med små murer av sand og småstein eller skygger for plantene. De etterligner Kaddour med latter og oppmuntrer frøene til å vokse ved å snakke til dem, slik man oppmuntrer en

¹² NPA: Norsk Folkehjelp, en stor norsk NGO som særlig arbeider for nedrustning og minerydding.

¹³ Guelta: et lite basseng som holder på vannet i jorden eller sanden.

team: «Kom igjen, du også, gjør din del!» Andre organiserer leiren og logistikken.

Støttet av NGO-er og NPA, fortsetter nye frivillige å slutte seg til Kadour år etter år. De kommer for å rydde miner, plante og beskytte den sparsomme vegetasjonen. Marokkanere, arabere, berbere, medlemmer av forskjellige stammer – tekna, reguibater, oulad delim, laroussiens, beduiner, saharwier – gjeter og kameldrivere, de ankommer langs små merkede stier og klatrer over muren inn i oasen. Landbruksstudenter kartlegger vannkilder, mens andre oppretholder en solidaritetskjede for å bringe inn verktøy, frø og ekstra hender. Fremgangen er tydelig å se: adskilte familier blir gjenforent, og noen nomader bringer geiter og kameler hit for noen uker.

"på den andre siden". Her er de eneste våpnene hjertet, tålmodighet og planteteknikker. planteteknikker.

Stilt overfor Kaddours upåklagelige organisering har militærpatroljene blitt tolerante. Disse «uvæpnede planters» er ingen trussel, ...bortsett fra for ørkenens ufruktbarhet, som er i ferd med å forsvinne. Denne oasen i muren, som den kalles – den eneste virkelig sikre passasjen – er nå anerkjent og respektert.

Denne grenseoverskridende økologien bringer tilbake grønt – håpets farge – der alt virket fortapt. Rundt oasen er ørkenen fortsatt tørr som en sultende geit, men de gjødslede åkrene produserer nå frukt, sitrusfrukter, urter og mat til de som passerer gjennom eller oppholder seg der. Og i denne delen av muren som rasler midt i ingenmannsland, møtes unge mennesker, voksne og familier av alle opprinnelser fredelig, noen ganger bare for gleden av å jobbe sammen eller prate i noen timer. Unge mennesker lærer sammen med voksne å forvalte denne delen av ørkenen som en gang ble ansett som fiendtlig og ufruktbar. De kommer med forslag, diskuterer, bestemmer og organiserer seg, og snakker med hverandre uten tabuer. Alle forlater stedet preget av besøket – som om oasen hadde plantet et frø av fruktbarhet i hver og en av dem.

Militæret presser dem ikke lenger tilbake til deres opprinnelige territorium og sikrer området rundt: historien er så sjelden at den er verdt å merke seg.

Hvert år kommer Ingeborg, som er fast medlem av NPA, tilbake til denne muren sammen med bombeeksperter. Hun er glad for å se Kaddour igjen, og hver gang legger hun merke til at oasen har vokst: flere trær, flere plantasjer, mer liv.

I fjor, etter heftige diskusjoner mellom verdensledere om Nobels fredspris, la hun ut et bilde av Kaddour: en slank skikkelse som står foran et hull gravd i den varme sanden, med en busk i hånden, omgitt av frivillige, med bildeteksten: «Mens de mektige kriger, planter Kaddour fred i sanden. « Bildet reiste helt til Norge og videre

I år bestemte hun seg for å gjøre det bedre: Hun sendte en ordentlig dossier til Nobels fredskomite tre måneder før hun kom tilbake hit. Tre måneder uten svar. Men da oppholdet hennes nærmet seg slutten, ringte telefonen hennes: «Oslo!»

— Hallo? Er du virkelig fra Nobelkomiteen? Den tradisjonelle, seriøse? spurte hun ærlig.

— Ja, frue. Vi vet at De i mer enn åtte år har støttet og hjulpet en person som har skapt en bemerkelsesverdig oase i Vest-Sahara, uten å be om noe tilbake. Nobelkomiteen ønsker å høre Deres mening om denne saken. Hvor er De?

— Jeg er ute i felten i Sahara, men jeg kommer tilbake til Oslo neste uke. Jeg kommer gjerne på besøk til deres kontorer.

Før hun drar, informerer hun Kaddour. Han sitter foran en dvergpalme, smiler mildt, med hendene i jorden, lent mot en hytte; ved siden av ham står en geit bundet til en pølse og et barn i skyggen. Ingen dress, ingen slips, ingen tale, ingen tilhengere. Han er ikke klar over at han alene kan gi verdens ledere en enorm geopolitisk hodepine.

Ingeborg tar et bilde av ham, filmer noen videoer av oasen og drar, fylt av beundring og håp.

Og mens Trump tweeter frenetisk fra sin tacoformede bunker for å organisere den første «Trumpel of Peace» i Dallas, og andre land forbereder seg på å dele ut sine nasjonale fredspriser med mindre fanfare, blir det i Oslo, midt i haugen av mapper, lagt til et navn: Kaddour – en av de kandidatene som ikke lager mer støy enn frø som vokser.

Nobelkomiteens møterom har utsikt over et grått og snødekt Oslo. Pappmapper er stablet høyt på bordet. På en av dem står et navn: Kaddour Ben... – resten er skjult av en binders.

En vaktmester kunngjør Ingeborgs ankomst.

— Vis henne inn, sier formannen.

Ingeborg Nilsen, kledd i en marineblå fleeejakke med NPA-logoen, trer frem. Til tross for den norske vinteren ligger det fortsatt lys okkerfarget sand fast i sømmene på skoene hennes.

— Takk for at du ville møte meg, sier den nyankomne.

— «Vi er godt kjent med organisasjonen din, fru Nilsen,» sier komitéformannen, «og dens viktige rolle i kampen mot landminer, særlig i forbindelse med Mineforbudsstraktaten. Men du er ikke her i dag på vegne av NPA, er du vel?»

— Nei. I dag er jeg her på vegne av en ung mann som ikke har hovedkvarter i Genève, ikke har kontor i Oslo og ikke har noen kommunikasjonsavdeling. Han har bare ... to hender, mye mot og en oase midt i et av de mest minelagte områdene i verden.

— Fortell oss om ham, ber presidenten.

Han er en 30 år gammel saharwi. I åtte år har han bodd og arbeidet i en uformell åpning i den store sandmuren som deler Vest-Sahara i to på nesten 2700 kilometer.

— Vi vet om eksistensen av denne muren, sier et medlem av komiteen. Men hva mener du med «brudd», som du sier? Er det bare en talemåte, fordi muren ikke er sprukket på noen måte og fortsatt står?

— Ikke akkurat! svarer Ingeborg. For noen år siden, etter en veldig voldsom storm, dannet det seg en wadi som eroderte bunnen av denne muren på et sted hvor sanden hadde sunket, og skapte et ustabilt område hvor militæret ikke lenger våger seg inn. De fleste kalte det «dødshullet», fordi ingen visste hvor mange miner som lå der eller hvor de var. Men Kaddour så noe annet: et sted som ikke tilhørte noen. Det var verken en marokkansk post eller en Polisario-stilling, men en slags administrativt og militært vakuum. Et hull i muren, men også i krigens logikk.

— «Og han bestemte seg for å plante trær der?» spør et medlem av komiteen, og får et smil på Ingeborgs ansikt da hun svarte:

— Før han plantet trær, bestemte han seg for å slå seg ned der. Han begynte med å kartlegge hver kvadratmeter sammen med nomadene på begge sider, de gamle gjeterne som husket sporene, eksplosjonene, ulykkene. Kaddour samarbeidet med oss for å nøytralisere alle eksplosive anordninger rundt dette bruddet. Mine for mine. Granat for granat. Og da området endelig var trygt, dro han ikke. Han plantet de første dvergpalmer og akasietrær og skapte en oase midt i disse minefeltene.

Presidenten ber ham om å presisere:

— Du sier «oase». Det virker mer symbolsk enn reelt når man ser på kartene.

— Det er veldig konkret. Han samlet vann fra gueltaene, bygde et lite basseng med steiner og leire, og installerte et provisorisk dryppvanningssystem ved hjelp av rør hentet fra gamle, forlatte militærlastebiler. Og i dag er det palmer, fikentrær,

telt og skygge. Det dyrkes noen få grønnsaker der, og geiter som er skadet av miner blir behandlet. Rent teknisk sett er det det eneste stedet i hundrevis av kilometer langs grensen hvor man kan sitte på bakken uten å risikere å trække på en mine. Men det viktigste er det som skjer der.

— Så hva skjer der?

— Det muren hindrer alle andre steder: Familier som er skilt fra hverandre, blir gjenforent. Unge mennesker fra de vestlige stammene under marokkansk kontroll og unge mennesker fra øst, i Polisario-sonen, kommer hit for å hjelpe Kaddour. De vifter ikke med flagg. De kommer med te, kamelmelk og mobiltelefoner som spiller musikk. Kaddour har innført en enkel regel: «Her snakker vi ikke om våpen. Vi snakker om hva vi skal gjøre den dagen muren ikke lenger eksisterer. Og alle holder seg til det.»

Det noe skeptiske komiteen spør Ingeborg:

— Fru Nilsen, vi forstår den symbolske betydningen av dette stedet. Men dessverre er det ikke vår jobb å belønne hver eneste modige handling. Hvordan skiller denne unge mannen seg fra så mange andre fredsaktivister?

— Fordi hans gest berører selve kjernen i konflikten, svarer Ingeborg. De fleste fredsinitiativene finner sted i Genève, New York, på hoteller, rundt forhandlingsbord. Kaddour valgte det farligste stedet, der muren er mest håndgripelig: en sandvoll, piggråd, millioner av miner rundt omkring. Han diskuterer ikke grenser på kart, han skaper et levende rom hvor grensen er en dødslinje. Han søker ikke å sette den ene siden opp mot den andre; han bringer mennesker fra begge sider sammen for å oppleve, i virkeligheten, hvordan en demilitarisert sone ville være.

— Men oasen hans er fortsatt liten i forhold til murens størrelse, påpeker presidenten.

— Ja. Og det er nettopp det som gjør det interessant for deg. Hvis du følger min resonnement, vil du ikke tildele Nobelprisen til en makt, en stat eller en stor, kjent NGO. Du vil tildele den til en mann som har bevist at fred er mulig på sanddynenivå, og du vil kunne spørre makthaverne: «Er dere i stand til å gjøre det samme på landsnivå?»

Et medlem av komiteen svarer:

— Du ser ut til å tro at en Nobels fredspris vil ha en direkte innvirkning på Vest-Saharas status. Er ikke det optimistisk?

— Selvfølgelig er det optimistisk, svarer Ingeborg. Men det er også realistisk og veldig konkret. I dag er muren ikke bare et diplomatisk problem. Det er et spørsmål som hindrer relasjoner mellom folk og et teknisk problem for FNs mineryddingsoperasjoner. I morgen, hvis det blir et tema for diskusjon på grunn av din beslutning, vil det bli et globalt symbol, akkurat som Berlinmuren. Tenk deg at lederne for Marokko, Polisario-fronten og Algerie blir innkalt, så å si, av den internasjonale opinionen, ikke for å bli dømt, men fordi en ung saharawi har gjort det bedre enn dem: han har demilitarisert noen hundre meter, der de opprettholder kilometer med miner.

— Tror du virkelig de ville reagere? spør et av medlemmene.

— De reagerer allerede på mindre enn det. På en tweet, en resolusjon, en uttalelse som opprører dem. I dette tilfellet ville det være en global pris som hvert år – på hver årsdagen for prisutdelingen – ville minne dem om at det eneste fredelige området ved muren ikke ble skapt av dem, men av en ung mann som ble minerydder og gartner.

— Og hvilken reaksjon håper du på? spør presidenten.

— La dem forstå at det finnes en ærverdig utvei, som består i å utvide det mineryddede området rundt oasen, opprette en felles mineryddings- og sivil overvåkningsmisjon med FN, gradvis omdanne denne vannkilden til den første delen av en demilitarisert korridor, Og å bruke denne korridoren som et laboratorium for et fremtidig felles territorium, en stat anerkjent av FN, forbundet med sine naboer i fred. Man kan ikke påtvinge en politisk status, men man kan belønne dem som har skissert modellen på et menneskelig plan.

— Og forstår Kaddour risikoen ved å utsette seg for verdens øyne? spør et medlem av komiteen. Vi har allerede sett prisvinnere bli utsatt for press, trusler og fengsling.

Ingeborg beroliger ham:

— Han vet det. Da jeg sa til ham: «Er du klar over at hvis navnet ditt blir foreslått, vil folk snakke om deg i Rabat, Tindouf og Alger?», svarte han: «Folk snakker allerede om meg i teltene og brakkene. Så de kan like gjerne snakke om meg på kontorene til de som styrer. Han har levd med risikoen siden en av hans nære slektninger mistet et ben fordi han gikk for nær muren. For ham er den virkelige risikoen ikke å bli kjent, men at muren vil forbli der for alltid.

Presidenten lytter, men virker ikke overbevist ennå:

— Kan du gi oss et eksempel, et konkret øyeblikk som etter din mening oppsummerer hva Kaddour gjør?

Ingeborg tenker seg om et øyeblikk, og svarer så rolig og veloverveid:

— Ja. I fjor var jeg der på en evalueringsoppdrag. Det var ekstremt varmt. Midt i oasen lo tenåringer rundt bassenget. Plutselig kom en gammel mann. Han gikk sakte, støttet på en stokk. Burnusen hans var veldig blekkblå, falmet av solen. Han kom fra den marokkanske siden. Da hun så ham, stivnet en yngre kvinne, som kom fra Polisario-siden. Så begynte hun å løpe mot ham. Det var faren hennes! De hadde ikke sett hverandre på tolv år. De omfavnet hverandre, der, på dette stedet som noen år tidligere bare hadde vært en anonym del av en minelagt mur. Kaddour tok bare noen skritt tilbake for å gi dem plass. Så sa han til meg: «Det er derfor jeg graver opp miner. Så de kan krangle fredelig om navnene til barnebarna sine.» For meg er det det arbeidet hans handler om: å gjøre det mulig for mennesker å komme sammen for å gjøre vanlige ting, på et sted som dessverre ble designet for å opprettholde krig.

Det blir stille. Det eneste som kan høres i møterommet, er varmeapparatets

Et av medlemmene tar igjen ordet for å gi et mer eksplisitt synspunkt:

— Du vet at noen vil si at denne prisen er en politisk uttalelse om statusen til Vest-Sahara. Vi deler ut en fredspris, så det er uunngåelig at noen vil se på den som politisk.

— Men vi ville ikke kronet en konstitusjonell løsning eller en traktat, påpeker hans nabo. Vi ville kronet et prinsipp: der det er et minefelt, kan en enkelt mann begynne å skape et felles, trygt, delt rom. Om dette rommet en dag vil bli en uavhengig stat, et autonomt territorium eller noe annet, vil være opp til folket og diplomatene å avgjøre. Vi kan si: «Vi har sett at en ung saharawi, uten makt, uten hær, uten parti, har lyktes med å gjøre det våpen aldri har klart: gi en smak av fred til dem som bor på begge sider av muren.»

Presidenten griper da inn:

— Og du, Ingeborg? Hvorfor kjemper du så hardt for ham og ikke for din egen organisasjon eller FN?

— For etter å ha jobbet med minerydding i elleve år, har jeg ofte følt at vi reparerte én katastrofe uten å forhindre den neste. Kaddour nøyer seg imidlertid ikke med å rydde opp: han skaper en fremtid. Han tar landet som krigen har ødelagt og gjør det om til et sted hvor barn lærer å ikke være redde for bakken under føttene sine. Jeg kan gi deg tall, rapporter, GPS-koordinater. Men til syvende og sist koker det hele ned til dette: I verdens største minebelte har han skapt det eneste stedet hvor man kan gå barbeint. Fortjener ikke det i det minste en seriøs diskusjon her i Oslo?

Presidenten lukker forsiktig mappen, med fingrene hvilende på Kaddours navn.

— Takk, fru Nilsen. Vi har mange andre mapper å gå gjennom, men jeg kan allerede si deg én ting: uansett hva vår endelige beslutning blir, vil denne oasen nå

en del av våre mentale kart. Og hvis muren en dag faller, vil vi vite at et sted hadde en ung mann begynt arbeidet før noen andre.

Ingeborg nikker litt rørt.

«Det er alt jeg ber om. At hans oase blir smittsom.»

Hun er fornøyd. I hennes sinn løfter ørkenvinden allerede, korn for korn, den store sandmuren, og får den til å forsvinne.

I komiteens kontorer lukkes døren mykt bak henne.

Det henger en stillhet i luften i noen sekunder, tykk som snøen bak vinduene.

Når komitémedlemmene igjen er alene, fortsetter formannen å snakke

— Ja... vi har hørt hans bønn. La oss åpne diskusjonen.

Han tar av seg brillene og legger dem på ryggstøtten til stolen merket «Kaddour – Oasis de la Brèche». Erik, et medlem av komiteen, uttrykker sine tvil:

— Det er en veldig rørende historie, det kan ingen benekte. Men kom igjen, vi snakker om en liten oase midt i ørkenen. Knappt noen få hektar. Nobels fredspris er noe annet. Den skal ha innvirkning på verdenshistorien, ikke sant?

Uoverbevist av denne innvendingen, griper et annet medlem inn:

— Ville det ikke være viktig for verdenshistorien om et sted langs denne muren ble et symbol på fred? Vi har allerede hedret statsmenn, diplomater og mektige institusjoner. Er vi sikre på at det er de som har hatt størst innflytelse på folks hverdag?

Hans nabo fulgte etter:

— Og det er ikke bare «en oase». Det er et område som er fullstendig ryddet for miner, midt i det som fortsatt er en av de farligste grenselinjene på kontinentet. Det jeg har hørt, er at Kaddour har skapt det eneste området som virkelig deles mellom befolkninger som er adskilt av en mur og miner. Det er langt fra ubetydelig.

Erik vender tilbake til sin kritikk:

— Jeg er klar over det. Men vi risikerer å bli beskyldt for å ta parti i spørsmålet om Vest-Saharas status. Folk vil si til oss: «Dere anerkjenner implisitt dette eller hint.» Vi har allerede blitt kritisert for dette i andre konflikter.

En av de eldre mennene svarte med myk, men bestemt stemme:

— Vi har alltid blitt kritisert for dette. Hver gang vi har belønnet en kamp for fred, har noen ropt ut at vi er partiske. Det er ikke det som er det virkelige problemet. Spørsmålet er: arbeider denne mannen og de rundt ham virkelig for fred?

Det yngste medlemmet av komiteen tar opp mappen sin og blar gjennom den:

— Det er noe som slår meg. I dette tilfellet er det ingen signert våpenhvile, ingen spektakulær traktat. Det er ganske enkelt veldig konkrete handlinger: fjerning av miner, planting av trær, mottakelse av mennesker fra begge sider, praktisk gjennomføring av ideen om at dette landet kan deles og bli fruktbart. Det er ikke spektakulært, men det er dypt positivt.

— Ok, fortsetter Erik. Men se på listen over andre nominasjoner i år. Vi har regionale avtaler, langvarige forhandlinger, strukturerte fredsprosesser. Risikerer vi ikke å sende ut et budskap om at handlingene til en enkelt ung person, uansett hvor eksemplariske de er, er verdt mer enn mange års diplomati?

— Men Erik, vær ærlig: hvor mange av disse forhandlingene fører egentlig frem til noe? Vi vet alle at noen «prosesser» hovedsakelig er for syns skyld. Vi signerer, vi poserer for fotografen, og så legger vi saken på hyllen. Her har vi noen som ikke poserer for fotografen, som fortsetter dag etter dag, uten garantier, uten tjenestebiler, uten livvakter. Og så... prisen sier ikke «Bare Kaddour betyr noe». Den sier «Dette er hva et menneske

uten makt kan gjøre når de nekter å akseptere murens uunngåelighet.» Kjære Erik, det er ikke bare statsledere...

Komiteens dekan lener seg litt mot Erik, med et litt sarkastisk blikk:

— Kjære Erik, du ser ut til å være fastlåst i en utdatert oppfatning av Nobelprisen. Det er ikke bare statsoverhoder som kan belønnes. Du vet dette veldig godt, og vi har blitt enige om å ekskludere statsoverhoder fra vurderingen de neste to årene. Denne prisen er ikke en medalje for fortjenstfulle presidenter. Den er for alle som arbeider for fred på en diskret, kontinuerlig og utholdende måte. Selv, og kanskje spesielt, når ingen ser på.

Erik reagerer med et skeptisk rynke i pannen:

— Jeg sier ikke noe annet. Men vi må holde en viss skala...

— Omfanget, fortsetter dekanen, er som følger: millioner av miner, en mur som strekker seg over hundrevis av kilometer, tiår med fastlåst konflikt, og midt i det hele, ett eneste sted hvor man kan gå barbeint. Det er lite på kartet, men symbolsk sett enormt. Og la oss ikke glemme: vi kroner ikke bare en enkeltperson, vi retter verdens oppmerksomhet mot dette stedet. Hvis vi sier: «Se her, se på denne unge sahwawien og de rundt ham», så vil kanskje også lederne måtte se i den retningen.

Et annet medlem ser på presidenten:

— En idé kommer til meg. Ingeborg fortalte oss om Kaddour som initiativtaker, men hun nevnte også de unge menneskene som samles der, jobber stille og diskuterer en fremtid uten murer. Hva om vi formulerer prisen slik: «Til den unge sahwawiske Kaddour og, gjennom ham, til de unge sahwawiene i Oasen ved bruddet i muren»?

En annen legger til:

— Jeg liker den ideen. Vi unngår å fokusere alt på én person og fremhever i stedet en generasjon som nekter å la livet sitt bli redusert til en mur. Det ville da bli en pris som tildeles unge mennesker... til en lokal fredelig motstandsbevegelse. Men selvfølgelig forblir den veldig geografisk fokusert.

Presidenten finner det hensiktsmessig å fortsette:

— Alle våre priser har sin opprinnelse et sted. Men det hindrer dem ikke i å tale til hele verden. Berlinmuren var på den tiden også svært lokal. Den ble et universelt symbol. Sandmuren i Vest-Sahara kan på sin side bli et symbol hvis vi ser på den i et annet lys.

Presidenten tar opp en penn og åpner en blank side:

— La oss prøve å skrive et første utkast til begrunnelsen. Du kan korrigere meg. Han skriver, og leser deretter høyt.

— Nobels fredskomiteé har besluttet å tildele årets pris til Kaddour, en ung sahwawi som grunnla Oasis of the Breach in the Wall, og gjennom ham til de unge sahwawiene som er engasjert i fredsarbeid, for å ha skapt, midt i et militarisert og minelagt område, et fullstendig demilitarisert område hvor adskilte familier kan møtes trygt, og gjennom daglig handling vist at et krigsområde kan bli et sted for møter, liv og forsoning.

Han tar en pause.

— Og det er uten tvil verdt å legge til: «Ved å hedre dette lokale initiativet ønsker komiteen å oppmuntre til innsats for å finne en fredelig og varig løsning på statusen til Vest-Sahara, slik at murene, minene og skillelinjene en dag kan forsvinne til fordel for en anerkjent og sikker sameksistens for alle.»

Dekanen nikker:

— Det er klart, og samtidig forblir vi på vår plass: vi pålegger ikke en politisk modell, vi oppmuntre til en dynamikk for fred.

En annen er enig:

— Og det implisitte budskapet er kraftfullt: la oss rydde minene; la oss åpne opp hullene; la oss forvandle disse hullene til oaser; og la folket bestemme.

Erik sukker, og innrømmer til slutt:

— Jeg må innrømme at det gir mening. Og det er en viss eleganse i å belønne noen som begynte med å fjerne miner før de plantet trær. Metoden bør inspirere noen forhandlere...

Formannen ber komiteen stemme over to alternativer:

— Alternativ A: vi gir preferanse til en av de store internasjonale diplomatiske prosessene, og i så fall vil vi se hvilken.

— Alternativ B: Kaddour og de unge saharwienne fra Oasen i muren.

Hendene løftes, en etter en.

For alternativ A er det bare én hånd som løftes, den til medlemmet som frykter kontrovers. Men han

forklarer at han egentlig ønsker å avstå, men at dette alternativet ikke er tilgjengelig. For alternativ B løfter alle de andre medlemmene av komiteen hånden.

Formannen minner dem om at det ikke er vanlig å avstå fra å stemme. Etter en kort diskusjon går det avstående medlemmet til slutt med på alternativ B, noe som fører til enstemmighet. Før han legger fra seg pennen, bemerker han:

— Det er bestemt. Årets Nobels fredspris vil bli tildelt en ung saharwisk mann og hans generasjon, som har valgt å forvandle en mur til et løfte for fremtiden.

Han vender seg mot Erik.

— Du kan alltid svare, hvis noen spør deg: «Nei, det er ikke bare statsledere som kan belønnes. Det finnes også de som, langt fra kameraene, flytter grenser én palme om gangen.»

Erik smiler endelig:

— Greit. Jeg skal skrive det ned, så jeg ikke glemmer det.

Dekanen lukker forsiktig mappen og erklærer:

— Da jeg var ung, så jeg en mur falle på TV. Jeg husker at folk danset på toppen av den. Jeg liker tanken på at denne gangen er det en oase som starter arbeidet. Ikke en eksplosjon, ikke et angrep, bare hender som fjerner miner, planter palmer og skjenker te til slektninger som har vært adskilt i altfor lang tid.

Presidenten:

— Da må vi sørge for at verden får se det bildet. Fra i morgen begynner vi å utarbeide den endelige kommunikasjonen.

Han legger hånden på omslaget til mappen.

— La denne lille grønne prikken midt på Sandmuren bli, om så bare for et øyeblikk, sentrum av verdenskartet. Møtet er hevet.

Utenfor fortsetter det å snø i Oslo.

Langt mot sør, i ørkenen, rasler en varm vind forsiktig i bladene på palmetrærne i oasen.

Nobelkomiteen, rystet av de urolige hendelsene det siste året, har derfor besluttet å tildele Nobels fredspris til Kaddour i stedet for til statsledere eller andre kandidater.

Ingeborg, entusiastisk, vendte tilbake for å kunngjøre dette til Kaddour i oasen. Hun ønsker å overbevise ham om å ta imot prisen og reise til Oslo i desember for å motta den. Det er ikke avgjort. Han protesterer:

— Takk. Jeg kan ikke dra til Oslo. Det er den beste sesongen for planting, og jeg venter mange frivillige. Det er viktigere enn en pris.

— Hva? sier hun. Vet du virkelig hva Nobels fredspris er?

— Jeg forstår, og jeg takker deg. Men jeg kommer ikke til Oslo. Du kan representere meg hvis du vil.

— Vent, sa hun til ham. Hvis du ikke kan komme, kan du i det minste vises på video. Hun filmet ham blant de frivillige som var til stede i oasen. Han løftet armen i en vennlig gest. Hun pustet lettet ut! Hun kunne dra tilbake til Oslo!

Og som ved de sjeldne anledninger siden opprettelsen av Nobels fredspris når prisvinneren ikke har vært villig eller i stand til å delta, finner den offisielle prisutdelingen sted i den store salen i Oslo rådhus uten offisiell tale. Det er bare en video der Kaddour, stående i oasen sin beplantet med unge trær, løfter hånden mot kameraet og beklager at han ikke kan delta.

Dette valget forårsaker en tsunami av depresjon blant de voksne.

På Mar-a-Lago sitter Donald Trump slapp på en gylden fløyelssofa og spiser nuggets som en besatt. Han ser på Kaddours video på repeat og ler høyt: tvangsmessig. Han ser på videoen av Kaddour på repeat og ler:

— Han har ikke engang et jettfly. Ingen slips, ikke noe skummelt ansikt når han ler. Og han er ikke på TikTok!

Han synker ned i en surmulende stillhet. En hushjelp gir ham vennlig en pute.

— Sir? Vil du ha en liten pute å hvile eller slappe av på? Trump kaster den i en dam.

På den andre siden av Atlanterhavet, i Novo-Ogaryovo, mediterer Putin, iført badekåpe, foran en frossen innsjø etter å ha gjort sine morgenøvelser. Han snakker med seg selv mens han ser på TV:

— I det minste trenger han ikke å bombe eller slippe hamburgere fra luften for å gjøre seg bemerket i verden.

Han reiser seg, børster av seg dojo-matten og beordrer at neste møte med generalene hans blir avlyst

generaler, og sier til seg selv: «Hva er det som haster?»

I Teheran oppdager ayatollahene rapporten om Kaddour. En av dem sukker:

— Han har mer innflytelse enn alle våre fredagspredikener og satellittkanaler til sammen.

— Kanskje vi også burde plante noe i ørkenen vår, hvisker naboen hans. Trump ser på alle disse hendelsene med tomme øyne.

Han kaster en siste mynt i colautomaten, som svarer:

— Takk, Donald. Du har vært en god kunde!
Putin, på sin side, gjenopptar sine kosakkdansetimer.

Verdens store ledere, overskygget av denne unge innbyggeren i Sahara, synker ned i en hidtil uset form for geopolitisk depresjon. De ringer sine rådgivere. De publiserer kronikker. De organiserer store toppmøter for å bli «inspirerende» igjen.

Men ingenting fungerer. Verden har blitt snudd på hodet.

I dag er det de som snakker svært lite, vi lytter til.

Nobelkomiteens overraskende valg har gjenopprettet denne fine institusjonens plass i folks hjerter. Den gjenvinner sin ledende posisjon midt i den geopolitiske uroen som ble forårsaket av tildelingen av den nest siste Nobels fredspris til Putin. Fredsprisen under Trump underholdt verden, men mistet sin glans og appell. Den ekte Nobelprisen har gjenvunnet sin prestisje og berømmelse.

Trump har blitt mildere og forbereder seg på mellomvalget ved å diskret spre *godvilje* i de demokratiske delstatene i USA. Sveits tildelte ham førsteprisen for strålende nøytralitet, sammen med en gave han ville elske: en gullbarre med hans navn inngravert og en gullskrivebordsur, som anerkjennelse for opprettelsen av Trumpel of Peace – et støyende og rotete initiativ – men et som uforvarende har inspirert mange andre fredspriser rundt om i verden.

Den tradisjonelle Nobelprisen har derfor ikke blitt sprengt i luften. Tvert imot har den blomstret og produsert flere kronblader og blomster, hver vakrere enn den forrige, til fordel for menneskeheten, slik Alfred Nobel hadde til hensikt.

Og i ørkenen vokser det nye trær, og barn og en ung og aktiv befolkning vokser opp rundt

Kaddour Ben Ouali, som fortsatt i stor grad er uvitende om sin globale berømmelse.

Hans siste budskap er et svar på et overraskende brev signert av flere multimilliardærer:

«Kjære Kaddour, kan du lære oss å være hjelpsomme og snille?»

Han smiler, plukker opp en pinne og skriver ærlig på sanden:

«Ta imot fattige eller ulykkelige mennesker, plant og dyrk sammen med dem alt som kan vokse selv på dårlig jord, stol på naturen og dens ekstraordinære vekstkraft, og del fruktene med dem rundt deg. Det er mitt svar.»

Hovedpersoner

Vladimir PUTIN, president i Den russiske føderasjonen (tsar/suveren i Russland) Yvan SMIRNOV, professor i medisin, Putins personlige lege
Alexei, Putins butler i Novo-Ogaryovo Ramzan KADYROV, president i Tsjetsjenia
Dmitry PATRUCHEV, rådgiver for presidenten i Den russiske føderasjonen
Andrei BELOUSOV, forsvarsminister (etter Shoigu)
Sergei Shoigu, sekretær i Sikkerhetsrådet (tidligere forsvarsminister) Dmitry Medvedev, nestleder i Sikkerhetsrådet
Valery GERASIMOV, sjef for generalstaben i de væpnede styrkene Mikhail MIKHUSTIN, regjeringsleder (statsminister) Alexander BORTNIKOV, sjef for FSB (hemmelig tjeneste, tidligere KGB) Nadia, kommunikasjonsansvarlig for presidenten
KIRILL, ortodoks patriark av Moskva, venn av Putin. Dmitri PESKOV, Kremles talsmann
Sergey LAVROV, utenriksminister Dmitry, propagandasjef
Maria, Putins datter
Evgenia, Marias datter og Putins barnebarn. Evgenias danselærer
Mikhail Khodorkovsky, Putins viktigste politiske motstander, bosatt i utlandet Igor, lokal leder for Putins motstandere
Rassoul, kommunikasjonssjef for lokale motstandere av Putin Prigozhin, Putins tidligere kokk og leder av en milits som tjener Russland Volodymyr Zelensky, Ukrainas president
Donald TRUMP, president i De forente stater
J.D. VANCE, visepresident i USA Hannah, Trumps kommunikasjonsdirektør
Mr Douglas, venn av Trump.
Ingeborg NILSEN, aktivt medlem av NPA (Norsk Folkehjelp), en norsk NGO som arbeider spesielt med nedrustning og minerydding. KADDOUR Ben Ouali, ung saharawi fra Vest-Sahara.
Medlemmer av Nobels fredspriskomité.

Hovedlokasjoner

- Sovjetunionen, tidligere føderalt «imperium» som ble oppløst i 1991.
- Den russiske føderasjonen eller Russland, en republikk som oppsto fra det tidligere Sovjetunionen.
- Ukraina, et annet land som oppstod etter Sovjetunionens sammenbrudd, ble uavhengig i 1991.
- Moskva, hovedstaden i Russland.
- Kiev, hovedstaden i Ukraina.
- Kreml, det politiske sentrum i Den russiske føderasjonen, tidligere residens for tsarene og sovjetlederne i Moskva.
- Novo-Ogaryovo, eiendom og statsresidens for den russiske presidenten, 30 km vest for Moskva.
- Daïval, eiendommen og feriestedet til den russiske presidenten, som ligger mellom Moskva og Sankt Petersburg.
- Vektor, et forskningssenter for virologi og bioteknologi, klassifisert som P4, dvs. høysikkerhetssenter, da det kan arbeide med svært farlige virus.
- Mar-a-Lago, Donald Trumps familiebolig i Florida.
- Bucha: stedet for en grusom massakre utført av russiske tropper i begynnelsen av invasjonen mellom 27. februar og slutten av mars 2022.
- Mariupol: en martyrbøye i Ukraina med høyt dødstall, hvis teater ble ødelagt i mars 2022 ved starten av den russiske invasjonen.
- Oslo, hovedstaden i Norge, hvor Nobels fredspris deles ut hvert år i desember.
- Sandmuren, en 2700 km lang mur bygget i Vest-Sahara av Marokko, som skiller den marokkanske delen av Sahara fra Polisario-territoret.

Merknad om Nobels fredspris

Sammensetningen av Nobels fredspriskomite:

En jury bestående av fem personer utnevnt av Stortinget for en periode på seks år, som kan fornyes assistert av kvalifiserte rådgivere

Kriterier for tildeling av Nobels fredspris: Personer

som har bidratt til:

- til å bringe folk nærmere hverandre
- avskaffelse eller reduksjon av stående hærer,
- spredning av fremskritt for fred
- broderskap mellom folk

Takknemlighet

Jeg er takknemlig overfor mange journalister og reportere for den rikholdige informasjonen de har gitt om krigen mellom Russland og Ukraina, om presidenten i Den russiske føderasjon, om presidenten i Ukraina og om presidenten i USA mellom 2022 og 2025, noen ganger med fare for eget liv. Jeg beundrer dem og takker dem oppriktig.

Takk til forfatterne av ChatGPT og Copilot, som hjalp meg med å redigere og legge til en touch av humor i flere passasjer i denne boken.

Til slutt vil jeg takke mine venner og slektninger som har gjennomgått de første utkastene til denne teksten og oversettelsene til amerikansk, russisk og ukrainsk, som jeg håper vil gjøre denne romanen tilgjengelig i de aktuelle landene, slik at denne fiksjonen en dag kan bli virkelighet i alle land i konflikt.

Forfatteren

Bernard Houot, utdannet ved École Polytechnique og Harvard Business School,
Forfatter av et dusin bøker, blant annet Cœur de Prof – vinner av Enseignement et
Liberté-prisen. Tlf.: 06 60 59 31 70
E-post:bernard.houot@houot.com Adresse:
2 quai St Antoine 69002 LYON Nettsted:
www.houot.com/editeur

4 Omslag

Hva skjer når Vladimir Putin blir smittet av «velvilje»-viruset og begynner å snakke om fred og danse med barnebarnet sitt? Verden undrer seg, sikkerhetstjenestene får panikk. Putin tildeles Nobels fredspris, men en skuffet Trump oppretter sin egen pris, «Trumpel Peace Prize». Nobelkomiteen er rådvill, men responderer klokt på utfordringene som den komplekse situasjonen byr på, ved å gå tilbake til et valg fullt av menneskelighet.

En satirisk, livlig og øm roman, hvor geopolitikken sporer av, humor avvæpner og fred blir smittsom.

ISBN: 979-10-97343-45-3